

وتلې اروا

محمد آصف عمر

په دنیا کې هر دیو ته شاهزاده بهرام په کار دی. خو چې پیدا شي. د ایشنگ ولسوالۍ د سلاو دره له شماله جنوب ته غځېدلې ده. کلي یې د سیند پورې راهورې پراته دي. کروندې یې لکه له سیند څخه ختلې زینې. دلته د داود خان د زمانې تاو راتاو سرک تېر شوی، او د کاوون غره عظمت ته یې سر په پښو کې ایښی. پر سرک د غونډۍ په لمنه کې سپرې روان و. له هر قدم سره یې بیر سر جیټکه خوړله. تابه ویل په پښو کې یې تورې څپلې. نه، درنې زولنې دي. خلاصو بندونو یې شاته پر خاورو کړنې باسلې. تورې مېرې او سرې غوا به کله کله د تېز لمر له کبله پښه واچوله. مگر د سست خاوند لپاره به بیا سستې شوې. سړي غټې سترگې د غونډۍ تر شا سپره غره ته واړولې. د خپلې نیا خبره وریاده شوه «زویه! مانډلو غریخوا د شنو او ممانو باغ و. خلق به د مېوو ټولولو ته په مېله تلل. یو وخت ورته امداد خلق دېوان شول. ونې او بوټي یې له بېخه باسل. په تناره کې یې سوزول. یو شاهزاده بارام پیدا نشو چې مخه یې ونیسي» سړي په تصور کې د غره تېر شینوالي او د مرغانو شور ته لاړ. موسکي شو. شاته یې د کوم شي خړپه هار واورېد. لکه ځناور چې د مړ حیوان غوښې شکوي. ورپرېدېد. ژر یې مخ واړوه. تر سرک لاندې کړوپ ځوان د غنمو لو کوه. د سیگرېټ لوگی یې تر برگ د شمال لاندې پر گلابي مخ او سور پیکي خپرېده. سړي ترې ښه خاطر نه لرله. یو وخت یې په ډنډه کې دومره غوږې ورکړې وې چې یو ساعت یې سا سوزېدله. مگر بل وخت د پشه یانو ښځې بره خپلې درې ته روانې وې. یو هلک پسې غږ کړ. همدغه ځوان پرې غصه شو. ویل پشه یان په موږ اعتبار لري. ته مو نوم مه بدوه! دا کار یې دده په زړه ولگېد. اوس سړي د تیږو په باره ورکېوت. د پخو غنمو بوی یې دماغ وټخنوه. مالونه پر سرک ودرېدل. مېرې غاړه اوږده کړه. وبغېدله. لکه د خاوند کار چې غندي. سړي غټې سترگې برگې کړې. په سوږ غږ په پزه کې وښکېد:

— بلا! چیشی دی؟ خوابې!

ځوان واورېدل. سړي جیگ کړ. نیم نېغ شو. ملا یې شخه شوې وه. خوله یې له سیگرېټ سره کړه. ونیوله:

— اوو، اوو، اوو، لالټی دی لالټی!

سړي سیگرېټ ته لاس و غځوه. ناره یې کړه:

— ډیز، ډیز، ډیزرز، شامټی دی شامټی!

ځوان په خندا سیگرېټ ورکړ. د محال په اند مع سولو وې. ځان:

— وه خوار شې! زما نوم شامام دی.

سړي له سیگرېټ څخه دوه اوږده کښه وکړل. له خونده یې سترگې پټې وې. له نرۍ پزې راوتی لوگی یې په بېرو برېتونو، بېرې

بېرې او بېرو وېښتانو کې تیت شو. لکه په ځنگله چې گردلې تېرېږي. سترگې یې پرانېستې:

— زما نوم لال مامد خان دی یارو. ته څه خبر یې؟ زه لاپیدانه ومه. ابا مې خوب لیدلی و.

— هاو، پیغمبر ورته ویلې وو چې زوی دې پیدا کېږي. نوم یې لال مامد خان کېده. که چا لالټی وویلې خدای یې وهي.

— ډک یې که مه! اغه دی خبر یې.

— هاو کنه. دا ډوزه خوته هره ورځ ولې.

— اخی! ونښتلې. په امدقه خبره لکه قارغه د دوزق په دام کې ونښتلې.

— آهاها ښه ځا، توبه! نور نه ویمه. ای لال مامد خان اکا! هه واخله! لږلو خو وکه کنه!

- اوح اوح! د ابا دې څو نوکران دي؟
- خوارشې! ته ابا څه کي؟ پیسې درکومه.
- ډک یې کههه! چې په کاسه کې یې راکي په غلبېل کې یې راکه!
- بڼه ځا! چرس درکومه.
لالتی یو دم سرتیت کې. شاوخوا یې لکه غل وڅارله. له شاه محمد څخه یې لور واخېست. وپسېد:
- ورو غېږه! ته خويې جنتي مخ راوښیه کنه یارو! چې دا زړه مې پې ټکورشي.
- هاهاها، ته کار شرو که! جنتي مخ به یې پیدا شي. ماته مالومه ده چې چا سره شته.
لالتی لور وغورځوه. ښخ شو:
- ډک یې کههه! د پردي خیرات کې سپي په ډانگ وهي؟
په شاه محمد د لور غورځول بد ولگېدل. لالتی یې ټپل وه، هغه د غنمو په ستری، ولوېد. سیگرېټ چڅپیت شو. ځوان وویل:
- اله پاسې! لو وکه! اله! سیگرېټ خو خوشې ندی. پاسې پاسې!
د لالتی رنگ داسې وتښتېد ته واوس یې دار ته خېږوي. په دروغو یې ملا ونيوله. له زگېږویو سره پاڅېد:
- وی! الاح! ملا مې ماته شوه. درد کئ ح. مر شومه ح.
ځوان یې مټه تاوه کړه. دده له درده اخونه وختل. د سپین ټیکري بڼه د سرک څنډې ته راغله. غږ یې کړ:
- د پروانې ابا! دلته چیشی کی؟ کور ته ری شه! زرکوه!
د بڼې گرد مخ له غصې پر سپدلی و. د هغې حوصله او غیرت هرچا منل. ویل یې د قسمت کارونه دي. که نه دا بڼه ددې سړي لایقه نه وه. شاه محمد د لالتی لاس پرېښود. هغه هم د دروغو زگېږوي بند کړل. د خړو جامو شاته لمنه یې ټک وهله. په بڼې پسې پر خام سرک روان شو. لکه ماشوم چې بڼه پوهېږي پلار جزا ورکوي، خو تښتېدلی نه شي. غوا او مېړه هم په خاوند پسې بېرته وگرځېدلې. سړی د غوندې په لمنه کې په لرگینې دوه پټه دروازې ننوت. بڼه مخامخ د دوو کوټو په مخ کې تشو کټونو ته روانه وه. پېغلې لوري یې پر پلاستيکي فرش جامې قیچي کولې. بڼې مخ راوگرځوه. پېړي شونډې یې ورپرېدلې:
- اله خدای خو دې وځله! چې دا ته بیا څه مصیبت یې؟
لالتی وتښتېد. مېړې او غوا هم ورسره منډه واخېستله. هغه د حویلی په نا هواره برخه جیگ شو. ویې ویل:
- وه ما چیشی کړي؟
- تا چیشی کړي، آ؟ د کوره ولې ووتلې؟ چېرته روان وې؟
- وه خومرو ویلې مالونه وږي دي. اغه خويې څړولی نشي کنه. پېغله جلی. ده. اغه ده پوښتنه وکه!
- وی! لا، مروه دروغو ته مه مجبوره کنه! نا، دا ما سبايي وخته د درمنځي اخېر ولې شرو که؟ چې مال ته ری شمه کنه. شرمېږي خونا. بڼه کار کئ ته بې ننگه مړې سترگې ناست یې. نور غمونه پې دپاسه راوړې.
- وه د چیشي غمونه؟
- تاته مې ویلي نه وو چې دا وار دې چرس وسکل درنه ځمه؟ آ؟
- ډک یې کههه! چرس چېرته دي؟ په سپینه ورځ دروغ وایې.
- داح! په ټوله دنیا کې د دروغو بیرق دده جگ دی، دروغجنه زه شومه. ای اغه لوگی د چیشي و، آ؟
- کم لوگی؟ څه ځا! غلې! له خېټې گډه یې.
- وه خدایه! ښخ په سترگو راتنوځي. ما کتلې بڼا؟ بس خلاص، ونشوه. وه جلی د خلقو نوکري پرېده! راځه چې ځو!

- ودرېره! بنځې ودرې کنه! اغه سيگرېت وکنه.
- وی، وی، ی، ی! تبا شې! بیا دې چیشی خرڅ کړي؟ اله جلی! دا کالي وغورځوه ویمه! نغری وگوره!
مروه د کوټو شاته د نا هوارې برخې بره کونج ته وختله. ترڅپرې لاندې پر پلاستيکي فرش یې لوښي وکتل. غږ یې کړ:
- نا دې. کاسې، پیالې، خمڅی، دیگونه، چاییر، ټول شته.
- اح، بنځې! څنگه شو؟ اوس ته ښه شوې که د ایرابو سپی؟
- سپی ته یې. بل شی به دې پت کړی وي. وه جلی! ککړی دې وخورمه! زر کوه کنه! څه چې هاشم لالا کره ځو!
- وه د دا هاشمې نوم مې په کولمو درد راوړي. خدای دې مردار کي، چې زما د پروزره په قبر کې یخ شي.
- بس که بس! لالا ته مې ښه مه کوه! لور مې تا ووجه تا. که تا چرس نه سکل سم سړی به وې. چا به درپورې نه خندل. پروانې به
جنگ نه کوه. اخ سړیه، ویمه خدای خو دې یا تا وخلي یا ما! ستا د لاسه مې دا شل کاله ښه ورځ ونه لیدله.
بنځه په ژړا په سره لمر کې پر کټ کېناستله. لالتي د دېوال سیوري ته مېړه او غوا په موږیو پسې وتړله. مروه بېرته راغله:
- خیر دی ادې کنه! ته غلې شه! گټه نلري.
لالتي وگڼله چې د بنځې قهر سوړ شو. هوارې حویلی ته کېوت. هغې په سلگیو کې وړې نری سترگې آسمان ته جیگې کړې:
- وه خدایه پاکه! څنگه مردار قسمت دې را کړی دی؟
- ډک یې که هه! ما غوندې ځوان دې په ټوله خپلخانه کې نشته. ما پسې جینکې تښتېدلې.
- کشکې! زه به درنه خلاصه ومه.
- ته ام راته بوڅه بوڅه کېدلې. هېر دې شو؟
هغې ته په ژړا کې خندا ورغله. مروې هم پخ وهل. بنځه پاڅېدله. مېړه ته یې په ملا کلکه سپېره ورکړه:
- خاورې دې په خوله شه! چپرته ونه وایې! خلق به وایي چې رښتیا.
د لالتي په خښتګ کې یو څاڅکی متیازې لارې. ایله یې تریخی پیدا شو. په بنځې یې چپغه کړه:
- مه کوه ده! ډرت واروکې.
تریخی یې همدومره و. روان شو چې د حویلی په کونج کې په تشناب کې خښتګ ومینځي. بنځې وویل:
- ای تبا مړیه! ما ویلې د ښکارځي پټی هاشم لالا ته ورکه! په شاړه چیشی کوو؟ للمي ام نه کئ.
- چیشی؟ چې زه جوندی یمه ولا که یې پکې ولگئ.
- ضد مکوه! اغی خپله گونا منلې. په خوشې درته شاړه ابادئ. ویلې لو ته ام راځو. نور چیشی وکي؟
مروې غږ کړ:
- ادې مې ښه وایي. وری یې که! ښې پیسې درکئ. په سم ځای کې پې دوه پټیه کېږي. زمنې پکې گټه ده.
- غلې شه! هرکله، ادې مې ښه وایي، ادې مې ښه وایي. سبا گل راته اغه نه ډېرې پیسې را کئ.
- دروغ وایي. ما ما خو مې پکې قلاچئ. سبا گل پې چیشی کئ؟ خوشې گرمول کئ.
دې کې د دروازې گڼ شو. ډله ماشومان ننوتل. یو غږ کړ:
- ای اغه کندو بیا راغلی. وایي لالتي ته نارې کئ.
ده ورپسې منډه کړه:
- هی د سپي زو! ادې ته دې دسې نوم واخله!
ماشومان په خندا وتښتېدل. لالتي بنځې ته وویل:

- لاړ شمه، که مېلمه ته ام ته غېږه ورکي؟
 ښځه وښکېدله. مخ يې واړوه. مروې غږ کړې:
 - ابا ودرېږه! تنې دې بيا خلاصې کړي دي. کولمې دې ورسره گنډه دي.

هغې د پلار گږه وانه. په سراو بېرې يې نرم لاس ووهه چې وېښتان يې سملې. د لور مينه او د هغې د پستو لاسونو تماس لالتي ته لکه د قو د ټپکو کټو. د پينځو حواسو ستړيا يې ورسره ورکېدله. دی ووت. يودم يې له تعجبه وروځې بړه لاړې. بېر سر يې وگرځوه. ښځې او لور يې د دروازې له درزونو کتل. پر سرک دوه تور لنډ کروزان له ډېر پاكولي ځلېدل. څنگ ته يې وسله وال کسان ارت ولاړ وو. داسې گاډي دلته ماشومانو څه، چې لويانو هم اول ځل ليدل. د کلي موټر خو لکه ټکر شوي، عقب نما بښېنه نه لري، په سترگو رانده وي، پمپ يې څرېږي، د رنگ ځای سم نيم گلگل نيولی وي. هلکانو په سور لمر کې د قيمتي موټرو سيل کوه. دوه تنه ترې کېوتل. لالتي د چاغ سړي د شتري واسکت له پاسه لاسونه تاو کړل، لکه فيل چې په غېږ کې نيسي:

- وه سبا گل! په خپرونه يارو! عمر دې ډېر دی. امدا اوس مې ياد کړې. چې راتلې ټلېفون به دې کړی و. پسه مې درته چپه کوه. کليوالو هررر وخنډل. د دروازې شاته ښځې اسويلی وکړ. لور يې په ملا لاس کېښود چې آرامه شي. په خدا کې د سبا گل د پوکاڼۍ په شان غومبري او گر دې سړمې لا وپرسېدلې. غونډ منډ کس ته يې لاس ونيو. په نري غږ يې وويل:

- وروره گل! هېواد يار صيب په کابل کې ډېر غټ ريس دی. هېواد يار صيب! د شربت خېلو اصل کلی لاندې دی. اغه د پټيو منځ کې ونې او کورونه وينې؟ خلک چې ډېر شوي، پاس غونډی له راختلي دي.

لالتي هېواد يار ته هم غېږه پرانېسته. خو هغه تش لاس ورکړ. د سپين واسکت له جېبه يې غټ موبایل وباسه. مسېچ يې وکوت. بېرته يې کېښود. سپين پکول يې په تکرور وېښتانو سم کړ. دروند غږ يې له ستوني ووت:

- سبا گل ويلې په سالاو کې يو ځای دی، ښکارځی يې بولي. ما ويلې دا نوم مې خوښ شو. چې ويې نه گورمه نه کېږي.

- ډک يې که مه! تاسې نو د هوسيو ښکار ته راغلي يئ.

- نانو، الله هوسی. شته؟

- چې نشته نو بيا ولې ورته ښکارځی وايي يارو؟

کليوالو بيا په زوره وخنډل. ماشومانو نارې کړې:

- لالتي دروغجن، لالتي دروغجن!

ده بې له مخ تاوولو په جیگ غږ ځواب ورکړ:

- څوک غاږي؟ د سپي زامن! څوک غاږي؟ د سپي زامن!

هېواد يار او سبا گل پخ وهل. ماشومانو بيا بيا نارې وهلې. لالتي تنگ شو. تپه يې واخېستله. هغوئ وټنېدل. تپه يې څنگ ته ولگېدله. لالتي مخ بېرته راوگرځوه:

- هېواد يار صيب! داد بې سپوږمۍ بچيان دي. تربيه نلري. تاسې مه خفه کېږئ بنا؟

- نانو، خير دی. واړه دي. نه پوېږي. څنگه؟ ښکارځي له څو؟

لالتي د کور بندې دروازې ته وکتل. د ښځې عکس العمل يې ونه ليد. سړيې وڅوځوه. مخکې شو. سبا گل ورباندې غږ کړ:

- چرته چرته؟ وروره گل! گاډي له وڅېجه!

لالتي له خدا شين شو. د شاتني موټر په مخکينې سيټ کې کېناست. د کلي د غټو او وړو خولې وازې وې. لالتي پزه جیگه ونيوله. دده لپاره د بري شېبه وه. د کلونو کلونو د سپکاي او څورونو د غچ شېبه. کاره کاره يې هريو ته کتل. لکه چې وايي ما خو وينئ؟ تاسې کله په داسې موټر کې ناست يئ؟ دوی حرکت وکړ. په تخت کې کېوتل. هېواد يار شاوخوا ته نظر واچوه:

- نا نو، دغه ځي له ولې تخت وايي؟ دلته خو مکتب دی او جامع جومات.

لالتی وخنډل:

- پخوا اوار میدان ویاړو. دا نوم یې زما غورنیکه ایښی. امیر حبیب الله خان چې یې ملاقات ته راغی، دلته یې کېنوه.

- نا نو ستا غورنیکه دونه غټ سړی و؟

- هاو کنه. خلقو یې مخکې تړت نشو کوی. دلغتنو لاندې یې وجل.

- نا نو امیر حبیب الله خان چرته ناست و؟ الله به مو پخه څپره وهلې وه. خلک به سیل له راتلل. تاسې له به کاروبار پیدا شوی و.

- ډک یې که مه! ډرگ نه د مالګې څټل غواړې؟ دا خلق د تاریخ په ارزښت څه پوښېږي؟

هېوادیار او سباگل وخنډل. دوی روان شول. د تورو ترو پر کنډو واوښتل. هېوادیار ټوله لاره په کاغذي دسمال تر گردې ډیرې لاندې د پېرې غاړې خولې وچولې. گرمي دومره نه وه، نه فاصله زیاته وه. خو په لاره کې یې باید په هر قدم کې له خښو تپو پښه اړولې وای، له کنډو کېږو ځان بچ کړی وای او په ترو ختلی او کېوتی وای. سباگل خو به کله کله ودرېد چې اوږدې ساګانې واخلي. مګر د لالتی چورت هم خراب نه و. زر ځله یا ولسوالۍ ته، یا د خلکو نه پټ د چرسو څکولو ته په دغه لار تللی راغلی و. هره تپه او کنده کپړه ورته معلومه وه. پښې یې اتومات اوښتلې. بالاخره ښکارځي ته ورسېدل. هېوادیار شاوخوا وکتل. د غرونو په منځ کې نسبتن برابر ډاک و. د ختیځ خواته د برج په شان د ښځو او یکره غره پر سر زیارت د سړي پام اړوه. لاندې په هواره کې هر چیرته خلکو د ځای جړولو ته تپې اچولې وې. یو نیم اباد پټی هم ښکارېده. لالتی وویل:

- هېوادیار صیب! دا ام پوخ تاریخي ځای دی. د وروس په زمانه کې مجاهدينو دلته خلق وچلو ته راوستل.

د هېوادیار خبره خوښه نه شوه، یا په سیل بوخت و. ځواب یې ورنه کړ. سباگل د غره بڼه کې نیمجوړ پټي ته اشاره وکړه:

- وروره ګله! اغه تپې چې پکې ماتې دي، امداد لال مامد خان ځای دی. کنه؟

- بالکل. سورنگان الوزومه یارو. مزدوران مې اچولي. دا غر ټول ابادومه. په سر کې برمه وهمه. یو جرنده اوبه وځي.

هېوادیار په خندا پټي ته ورغی. د ماتې تپې ټوټه یې سترگو ته جیګه کړه. دلته لالتی سباگل ته په غوږ کې وپسېد:

- ای! په قسم مې شومه. تيلم تيلم یمه. چرس را که چرس!

سباگل په سپین څادر د مخ خولې وچې کړې. د غټ ځان په پرتله په نري غږ یې وویل:

- اغه بله ورځ مې یو بلا در کړل. ختم شول؟

- نا، اغه مې ماڼو کې پټ ایښي. بچي را باندې پوه شوي. الله مې نه پرېږدي. خیر دی کنه. دوو وونه پټه راکه!

- وروره ګله! څه مشکل دی؟ اوس خودې ښځه نشته. ددې ځي نه راسن ماڼو ته لاړ شه!

- نا کنه. چې الکان د سپي زامن مې وگوري چیغې وهي. ټوله دونیا خبرېږي. ای پښې به دې ونیسمه!

- تنه، پاڅې پاڅې! ویمه غلی کېږې که نا؟ ګوره دغو سنډاګانو ته وایمه؟ وهي دې.

لالتی د هېوادیار باډیګاردانو ته وکتل. ژر پاڅېد. له ډاره یې سترګې بلې خواته اړولې. مخ یې آسمان ته کړ:

- اخ خدایه نو! دا چیشی شو؟ ستا په لویه پاچایي کې منږته دوو وونه ذره نه رسیږي؟

سباگل له خندا شین شو. هېوادیار په ټول پټي کې وگرځېد. آن غره ته وخوت. یوه تپه به یې په پښه اړوله. بله به یې سترگو ته جیګه کړه. ځمکه به یې په تپه تپه وکیندل. لکه علمي څېړنې چې کوي. د لالتی ورته دومره پام نه و. خو سباگل ترې سترګې نه اړولې. هېوادیار پاس غره ته وکتل. ویې ویل:

- یره دا ځای مې خوښ نشو. دلته څه دي؟ سپره خاوره، سپره کاهي. که زه لال مامد خان ومه دا مې یا خرڅوه، یا بدلوه.

- صیب! دلته چې اوبه وباسمه په کال کې شپږ فصله راکځي. خلق یې ځکه رانه غواړي کنه.

- اوبه د کومه شي؟ خوشې ځان مه غولوه! چې خلک يې غواړي وريې که! ځان تې خلاص که!

- بڼه ځا، وبه گورمه. اغه يو خود سپي زوی دی بڼا؟ چې خپله ادې ام راکي ولاکه يې پکې ولگئ.

- څوک؟ ولې؟

- ياسين، د هاشمې زوی. تاسې نه خو پټه نده. خپل خلق يې. ما لور ورکړې وه. دسې جلی. وه چې چې چې. ویمه سپوږمۍ ته گوره کڼه. دغه د سپي زوی راته ووجلله.

د لالتي سترگې ډکې شوې. هېواد يار د لاس تيرېه وغورځوله. ويې ويل:

- اااااا! ولې؟

- په خپته کې يې په لغته وهلې وه. بيا مريضه وه وه. اخبر يې قرار سر کېښوده. امدسې لاړه.

- ویشششش! خدای دې وښي! ته نو مه چاره! اوس ياسين درنه مخکې غواړي څه؟

- هاو. بڼې پيسې ام راکئ. که يې بدله کمه، په بڼه ځای کې دوه برابره پټی ام راکئ.

- ساده سرپه! وريې که، چې جزا وويني.

- نايارو، د لال مامد خان يوه خبره ده. زه دلته نوم لرمه. ايزت لرمه. په دا يو د سپي زوی يې نه خرابومه.

- نا نو خلک به وايي آفرين! خپلو غليمانو له يې داسې گوزار ورکو. که څنگه؟

- هېواد يار صيب! مه کلکېږه! د نر سړي خبره نه بدلېږي بڼا؟

- نا نو، نر خو بدل اخلي.

- منمه. بالکل منمه. مگر پټی ناموس دی. لکه لور. لور سړی د سپي زوی ته نه ورکئ. بڼا؟

هېواد يار د هغه له هر مخالفت سره ککره شاته وړله. يا د لالتي بې عقلۍ ته حيران و، يا غصه ورتلله چې ولې يې خبره نه منل کېږي؟ سبا گل ته يې اشاره وکړه چې ته هم څه ووايه. هغه لالتي ته مخ واړوه:

- وروره گل! د مشرانو خبره ومنه! خدای به دې کله ام نه خرابئ.

- ډک يې که نه! ته ام وايې؟

سبا گل يې تشی چوندې کړ. دده له درده اخ ووت. هغه ژر وويل:

- هاو کڼه! يوزه او ريس صيب نا، هر سړی درله امدوايې.

د لالتي په ياد شول چې هغه ويلي وو زما او ستا خبرې چاته مه کوه. مگر له انډيوال څخه د پټولو کار يې خوښ نه شو. هېواد يار ورته معصوم او غولېدلی وېرېښېد. يودم يې سپين غونډاری له ځمکې واخېست:

- هېواد يار صيب! داسر په تيرېه ووهمه؟ آ؟ امر وکه يارو! امر وکه!

- ننننا، کېده کېده! دا څه کی؟ داسې مه کوه نو!

- ویمه ستا دپاره سر ماتومه سر! خو ياسين ته د پټي مه وايه! دا د سپي زوی چې جوندی گرځي شو کړدې وباسي.

- لال مامد خانه! ته بيا هم چورت وو هه! خپله په گټه او تاوان پوی يې. مونږ به تا غوندې شخصيت له څه لاره بڼايو؟

- هاو، ډېره مننه چې زما د شخصيت قدر پېجنئ. د زرو قدر په زرگرو وي.

سبا گل وخنډل. لالتي ورته تريو شو. د هغه له لاسه يې تشی سوزېده. دوی بېرته وگرځېدل. غلي روان وو. لکه دلته په راتگ چې پېښمانه وي. يا د لالتي انکار خفه کړي وي. د تورو تروپه کنډو کې يې پام بېر مېر سړي ته واوښت. د خيرو له لاسه يې مخ لکه د موټرو مستري، ککړ پکړ ښکارېده. وېښتان يې غوړ وو. لالتي ورته اشارې کولې چې لېږې ځه. ريس وپوښتل:

- لال مامد خانه! دا دې انډيوال دی؟

- گل مامد خان؟ هاو یارو. ظاهر ته یې مه گورئ! په ټول سالو کې دویم شخصیت امدقه دی.

- بیا!!؟ نا نو، په دغه لوی شخصیت کې څه ښه والی دی؟

- ویمه د خدای نه جار شمه، د زړه غږ دې اوري. په سخته کې درسره درېږي.

سباگل په خندا شو:

- ریس صیب! دغه شخصیت له دلته خلک گلتي وايي.

لالتی وبنگېد «څه د خلقو ښځه» سباگل چونډي کړ. دده چیغه پورته شوه «مه کوهه!» تشی یې وسولوه. هېوادیار له خندا شین و:

- مه یې پاڅوبه کنه! لوی شخصیتونه نازک بدنه وي.

مېلمانه بیا په کنده کپړه لاره کې په سختۍ روان وو. خولې یې کولې. سایې سوزېدلې. تخت ته ورسېدل. خلک له ساتونکو راتا و و. پوښتنې یې کولې چې له کومه راغلي یی؟ دلته څه کوی؟ هېوادیار او سباگل موټر ته وختل. لالتی پوه شو چې هغوی یې همدلته پرېږدي او ځي. مگر ده غوښتل چې تر کوره یې ورسوي. ژر یې سرد موټر په کړکۍ کې دننه کړ:

- هېوادیار صیب! ددغو شاته پاتې خلقو مخ کې به څنگه په پښو ځمه؟ آیا تاسې دا لازمه گڼئ؟

- هاهاها. نا، کینه صیب!

لالتی هم وخنډل. شاتني موټر ته وخوت. ښښه یې ټیټه کړه چې خلکو ته سم ښکاره شي. ماشومانو او ځوانانو یو بل چوڅول. ده ته یې گوته نیوله. دی نو سم اسمان ته ختلی و. په خپل کلي کې هم د ټولو مخ ته شخ کېوت. روانو موټرو ته یې لاس جیگ کړ:

- ډېره مېرېاني! منږ او تاسې بیا ملاقات کوو.

د خلکو خولې واړې وې. ده ته خدای موقع ورکړې وه. په ټولو برگ شو:

- چیشی دی؟ کله مو اینسانان لیدلي ندي. وحشیانو!

سریې وڅوڅو، کور ته ننوت.

∞∞∞∞

لالتی په کټ کې لکه مارتا وېده راتا وېده. دایې په خوب کې په چرسو بار خر لیده. له نژدې کېدو سره به خرد سپي غپا وکړه. ده به پښه ونيوله. بیا به سپي وځغاست. خرد کلي د ملک څنگ ته د سرو زرو په صندوق بدل شو. دی نژدې ورغی چې وایې خلي. ملک پرانگ شو. حمله یې وکړه. لالتی په کټ کې ښغ کېناست. بدن یې رېږدېده. سایې سوزېدلې. په دوو نورو کټونو کې موراو لور پر ځانونو ټیکري کش کړي وو. په درانه خوب ویدې وې. په گاونډي کې سپي غپل. له لېرې د شرشرې او سورلنډي غږ راته. مگر د لالتی زړه تر چوڅېدو تنگ و. لکه جهان چې ورباندې پرمخې پروت وي. بس په ژوند کې یې یو شی غوښت، چرس. مجنون به هم په لیلایسې دومره لېونی نه و. نور نویې نه د ښځې د قهر خیال ساته، نه د لور د خفگان. خړ خادریې په اوږه کړ. پاڅېد. د تازه پچو بوی و. مېړه وبغېدله. ده وهم نه کتل. دروازه یې خلاصه کړه. پرسرک چپ لاس ته وڅوځېد. تر تورو خپلیو لاندې شگو غږه هار کوه. لږ مخکې په نری لاره د غره په لور وگرځېد. د موبایل خراغ یې ولگوه. د وچ خوږ په غاړه روان و. نری شمال یخ ولگېده. ورسره یې د زړه تنګون ورو ورو کم شو. ایله یې شپه او ډار وپېژندل. پښه نیولې شو. مگر نن یې بېرته گرځېدل په خیال او خاطر کې هم نه را تلل. یا په چرسو شهید یا غازي. له خښو تیږو یې اتومات پښه اړوله. هرڅومره چې یې فکر وښانه کېده هغومره یې وېره زیاتېدله. غوږ ته یې شرپه هار راغی. زړه یې وډېد. ودرېد. شاوخوا یې رڼا واچوله. د خپلې نیا د شیشکو کیسې وریادې شوې. اوس هرې غټې تیږې ته ځیر کېده. بالاخره د ماڼو خوږ بوی ولگېد. د غره په بېخ کې د پلنو بوټو تور ځنګل ته ورسېد.

ملایانو آذانونه وکړل. سودا یې شوه چې ښځه او لوریې وښه نه شي. په ماڼو تېز ننوت. د چینې په نریو اوبو کې یې خپلۍ وشړپېدلې. کړوپ کړوپ مخکې لاړ. د گڼو بوټو منځ ته یې رڼا واچوله. نه زېړ پاکت و، نه چرس. زړه یې بیا هماغسې تنگ شو.

په جیگ غږیې کنځا وکړه. مخ یې شاته واړوه چې ووځي. نابره دوه تورې او جیگې بلاګانې یې خولې ته ودرېدلې. درنده سپېره یې په مخ وخورله. له چیغې سره یې موبایل له لاسه ولوېد. چررر میتیازې یې له خښتګه تویې شوې. درب شو په ځمکه ولګېد. سیمساره په منډه له ماڼیو ووتله. د غټې تیږې لاندې پټه شوه. دلالتې د جسد د پاسه په هوا کې د سړي څېره ښکارېدله. لکه پر توره تخته د تباشیر رسم. مخ یې ده ته ورته و. خو منظم، لکه له نایي څخه چې راوتی وي. ترنامه لاندې تنه یې نه وه. رسم په هوا کې یوې او بلې خواته لاړ. لکه سرگردانه چې وي. بالاخره کلي ته روان شو. په نیمه لاره کې یې دوه تنه ولیدل. په غورو غورو بره تلل. دی د توتو د نیالګیو پر سترې شو. کورونو ته ورسېد. ترسره لاندې په ویالې کې سړیانو او د سونه کول. په حویلیو کې یوه نیمه ښځه ګرځېدله. مروې له کټونو توشکې ټولولې. مور یې له بهره راغله:

— میراثمې ایچېرته نشته. خدای خودې زړه تخته کي چې تې خلاصه شمه!

بیګ یې له کوټې راوباسه. لور ته یې وغورځوه:

— مړیه! چیشي ته ولاړه یې؟ هه، واچوه کالي واچوه!

نجلی-زړه نازړه کوټې ته ننوتله. لکه پر مور چې له باور سره سره په دغه کار کې خیر نه ویني. له فلزي بکس څخه یې یوه غږه جامې وپستلې. د کوټو مخ ته یې په کټ وغورځولې. ښځه له ځان سره ګډه وه «غوا او مېړه ام په توږی، خرڅومه. د خپلو بچو سره به یو ځای شي. دی دې سنکتیا و خوري!» په ژړا شوه «ټول عمر ورسره په شرمو شرمېدلې یمه» د تباشیر رسم د مور او لور په غوږ کې چیغې وهلې:

— لعل محمد مړ دی. های! اورې؟ لعل محمد مړ دی.

دروند غږ یې انگازې کولې. خو هغوئ نه اورېده. رسم کله د یوې له مخ سره ځان جنگوه کله د بلې. کله یې له مټو د کښولو کوشش کوه. مګر چا نه احساسوه. نجلی-درګرده په بیګ کې جامې منلې. د رسم زړه تنګ شو. د کوټو د پاسه لاړ. په کلي کې وګرځېد. یوې ښځې غوا لوشله. بله په لمانځه ولاړه وه. بلې په نغري کې د اور بلولو کوشش کوه. سړي له جوماته پر سرک را روان وو. رسم یې مخ مخ ته کېده. خو چا نه لیده. اوس بېخي رڼا وه. رسم له ناچارۍ بېرته ماڼیو ته لاړ. دوو کسو دلالتې جسد پر څادر سمه تخته اچولې و. یو تن کلي ته منډه واخېستله. رسم جسد ته مخامخ په هوا کې ودرېد. دلالتې وریام شو:

— چیشی دی؟

د رسم دروند غږ انگازه وکړه:

— ته مړ یې.

— وی. بنا. ته ایزرایل الی سلام یې! سترې مشې یارو! هی په خدای! ای پام دې دی؟ منږد واړه بېخي غبرګونکي ښکارو.

ونیسنه نو! خپل ورور ته یو سګریتې خو پیدا که کنه! ګران درباندي نه یمه؟

— اخله هه! عزرایل چېرته دی؟ زه ستا اروایم.

— ډک یې که هه!

— بس دی! ډېر دې ډک کړل. دغه حال ته یې ورسولې. نور دې نه پرېدم.

— چیشی چیشی؟ ته کم د سپي زوی یې؟ لوښتینکه!

— داح، یو خو ستا خوله نده، ډېران دی. د سړیتوب خبره به ترې وانه وړې.

— څه ستا په سړیتوب...

— چوپ! کنځا نا!

— او هو! او هو! امرونه ام کئ! ای ای! کور کې خیریت دی؟ لوی واړه ښه دي؟

- بس! ماسره به سم غږېږې! يو مې په نشې، بل په کنځا زړه تنگېږي. سرمې گرځي. سامې بندېږي.
- اها! خپله قواره دې ليدلې؟ د نانځکې نه چې پښې وباسې. هاهاها
- دادی نو! د دنیا په لېوني پورې خاندې، لېونی په دنیا پورې. ای! زه نیم په تا کې پاتې یم. چې بدن دې خوشا نشي.
- هاهاها، ډیز، ډیز، ډیز، ډیز، ډیز، ډیز، هاهاها
- اروا حیرانه پاتې وه چې ده ته اوس څه وایي؟ اسویلی یې وکړ. پر خټه یې کېناستله. لالټي سترگې تېرې کړې:
- ما! ما! لرې! لرې! په تشي مې ونه لگېږې!
- نه، زه وزن نه لرم. تشی دې ولې؟
- ډک یې که نه! ته څنگه اروا یې؟ زما درد نه احساسی.
- درد احساسوم. خو سبا گل په څه شي ژوبل کړې؟
- وه خدایه! وړوند وې؟ اغه د سپي زوی دوه واره په امدقه یوځای کې چو نډي نه کړمه؟
- اروا په چورت کې سروڅنډه. په تېر راچنگه شوه. لالټي غږ کړ:
- وه وه! چیشی کی؟
- ننوځم. د نه سړیتوب دې دا گټه ده چې د عزرايل نه هم هېرې. پرېده نو چې ننوځم!
- نا، ما درنه غوښتي دي؟ آ؟ لکه کوڅه ډبی سپی بې سته را روان یې. څه ورک شه! ایجازه نشته.
- وا! ته څومره کم عقل یې؟ قاتلان پیدا که! جزا ورکه!
- ډک یې که نه! بلاگانو ته؟
- بلاگانې؟ نه نه، هغه مخپټي بنیادمان وو. پرېده نو! زه چې در ننوځم، څه چې ما لیدلي ته یې هم وینې.
- ناء. نه غواړمه. رنگ دې ورک که!
- ښه؟ همداسې؟
- نو چیشی؟
- پښېمانه به شې. بیا چې زاری وکې، دغه مردار مخ ته دې گورم هم نه. پوه شوې؟
- هاهاها، اوس دې منمه چې زما اروا یې. کنځا کوه! زړه یخوه یارو!
- دا کنځا نده. حقیقت دی.
- خیر دی! چې ماسره گرځې په کنځا به ام راښې. هاهاها
- نه. زه به تا د کنځا نه راگرځومه.
- چیشی؟ ستا اغه پلار یې نشي کولی، ته خوی یې لوېشتینک بچی یې.
- وبه گورو! خبره واوره! ته خو ما نه پرېدې چې در ننوځم کنه؟ هلته زما او ستا ښځې کالي ټول کړي. روانه ده.
- په مخه یې ښه! چیشی چیشی؟ اغه زما ښځه ده. بل وار دا جک ونه وهې!
- زه ستا اروا یم! زما هم ده.
- غلی! غلی! د سپي زو! په دا خوله دې وهمه!
- ته؟ هاهاها، تا کې دومره غیرت له کومه شي؟ ای خبر یې؟ هغه غوا او مېړه هم بیایي.
- ډک یې که نه! ته خو تر ځانه ام قمقل یې ولا! ټول کور دې په شا کي. مړی یې چیشی کئ؟ هاهاها.
- وه دا څه وایي؟ اغه د لور سره د هاشم کره ځي. د هاشم او یاسین کره. پوه شوې که نه؟

- بلا ورپسې!

- وه! وه! هغوئ زموږ پروانه ووژله. هېر دې شول؟

- چېرته مې هېرېږي؟ خدای ام زما بڼېرا واورېدله. مېرېې چې شوه. خو کشکې د دوو ورونو په ځای یاسین مې و.

په کلي کې د ماڼو خواته کورونه خبر شول. سړي له یو مخې وروځغاستل. تا به ویل لالتي یې د سترگو تورو. د هغه په نشت کې ورته کلی بد ښکاري. مگر نه، په دې کې یې خپله گټه لیدله. له یوې خوا به د بې کسه مړي په سمبالولو کې ثوابونه وگټي. له بلې خوا به په راتلونکي کې د دوئ خپلو جنازو ته خلک ډېر راشي، په عزت به یې خاورو ته وسپاري. کلیوال ماڼو ته ور سېدل. د لالتي جسد یې په کټ کې کېښود. حیران وو چې د مړي بدن ولې شخ او سپک دی؟ چا ویل شهید به وي. چا ویل وخت کم تېر شوی دی. اروا لالتي ته کړ:

- وینې؟ که مخکې پاڅېدلی وې خلک کم وو. غوغا به نه جوړېدله. څه خیر دی. اوس هم ما پرېده چې ننوځم.

- هاهاهاها، بڼا نو چا وگټله؟ څوک زاری کړ؟ آ؟

- اخله هه! زه ستا دپاره وایم.

- ورک شه! زما دپاره مه وایه!

جنازه کور ته ورسېدله. کټ یې په حویلی کې کېښود. د ښځو شورا و انگولا شوه. خلک ډله ډله ننوتل. مړوې د پلار په بېره بېره مخ لگولې و. چیغې یې وهلې. مړي یې په کریکو زانگېدله. ویل یې ژوند مې تبا ه شو. اروا لالتي ته کړ:

- دا وینې؟ ته چې هرڅومره د ډېران خلې وې، مگر دې ته منلې وې.

- هع، اسې خود کلي ښځې ددې نه ډېرې بغارې وهي پروفیسر صیب! ماته نصیت مه کوه بڼا؟ زه تانه ډېر پوېږم.

- بالکل بالکل. سړی چې هرڅومره ډېر کم عقل وي، هغومره ورته ځان غټ عالم ښکاري.

- اغه ته یې بڼا؟ هاو، په لورگران یمه. او داد مېرې او غوار مېرې اورې؟ اغی ام خفه دي. مگر دا ښځه نه؟ دا سخته مکاره ده. چې جوندې ومه سمه خبره مې تې وانه ورېدله نو. پرېده چې زما قدر ور مالوم شي!

- نه، چې تا په هغې دنیا کې څه لیدلې؟

- هاهاهاها مه کوه یارو. تا نشه نده کړې. بل ډول خوند کړی. او په جنت کې چې هرڅونه چرس غواړې شته. اخ چې زرو رشمه.

چې د چرسو په ډېرې ولوغېږم. چې د ډانگ غوندې سیگرېټې ډک کمه. هت! کش وهااااا! چرسیان سگریټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان.

- اخله هه! ته فکر کی جنت د چرسیانو ځای دی؟

- هاو کنه. دا نور خود جوند په خوند نه پوېږي. خدای پاک یې ولې جنت ته راوړلي. الته به ام پروس ناست وي. چې اوښیار ښکاره شي. د عشق په ځای به حورو ته نصیتونه کړی.

- توو ووبه! ښه څه! ته چې نه یې، لور او ښځه به دې څه کړی؟

- خوشالي به کړی، گلېږي به. څوک په مړي پسې مړ دی یارو؟

- دا نو د سړي خبره شوه؟ هور ښتیا، ته خو سړی نه یې. د خرو سره هم فرق لرې. هغوئ یوه لکۍ لري، ته دوه.

اروا ترې روانه شوه. ده ورپسې غږ کړ:

- ډک یې که هه! ښه ده چې ته بې لکۍ خړیې. هاهاهاها

∞∞∞∞∞

په سهار کې له هرې خوا د مهترلام بازار ته خلک خوشې وو. چا پلې ځان رسوه، څوک پر باسکل انډی انډی کېده، چا رپه تپل وهله، څوک په رکشا کې تنگ ناست و. پر سرکونو جم او جوش ورو ورو زیاتېده. هر چېرته د قلفونو کرسه هار او د آهن چادر غره

هار جيگېده. سباگل د دکان په ويترين، جعبو او دېوالونو کې د سرو زرو گانې وشمېرلې. احتياطيې کوه. هابله ورځ د خوراکي توکو د سرای چوکيدار په غلا نیول شوی و. هغه دومره ښه سړی ښکارېده چې وروسته تر نیول کېدو هم ځينو باور نه کوه. د غله کار له ورايه ښکاري. قلف الوتې او دکان تش وي. مگر د چوکيدار غلا څوک ليدلی نه شي. لکه د پیسو له بڼېل څخه چې يو زرگون وباسې. يوازې د بڼېل په شمېرلو معلومېږي. اوس گانې پوره وې. له شترې واسکته يې موبایل وباسه. ډاکټر خوشال غېز پیغام پريښی و «پلاره سلام! سکال کابل ته رانغلې. هوا ډېره ښه ده. راځه چکرې به ووهې. نوي ماینات به دې وکم. له غوړ سره گوره ډېر پام کوه!» سباگل اسویلی وکړ. په موبایل کې يې شمېرې وړولې. د لالتي په نوم يې گوته کېکاږله. ښځينه غږ وويل چې دغه شمېره له ساحې وتلې، يا گل ده. د پښو تړی شو. پلن ټيټکی گاونډی يې د دکان مخ ته راغی:

— الکه سباگله! نن غرمه دې د ډوډۍ واری دی. د پسه کړايي به راکۍ!

— وه وروره گله! پرون دې د خوړله. د وينو غوړ به پيدا کړي. نن به درله لونگينه ترکاري راوغواړمه.

— ښا؟ زمڼه په وار کې د وينو غوړ نه پيدا کېږي، ستا په وار کې پيدا کېږي؟

— په ايمان که دروغ وایمه! دغه دی داه! امدا اوس مې ډاکټر زوی راله ويلې چې غوړ ونه خوري.

نورو دکاندارانو هم غږ کړ «د پسه کړايي خورو، کړايي خورو...» سباگل سپينه خولۍ په سر کېکاږله. شايې وگرځوله. لکه خبرو ته چې وخت نه لري. ته و شپږم حس يې وايي چې پر لالتي کوم څه شوي دي. د هغه په شمېره يې بيا گوته کېکاږله. اوس هم بنده وه. تندي يې راټول شو. په دکان کې وگرځېد. موبایل يې لکه پکې خوځوه. ترڅه ځنډ وروسته يې بيا کوشش وکړ. زنگ تېر نه شو. سپين څادر يې له چوکۍ څخه واخېست. دکان يې بند کړ. روان شو. گاونډي ورپسې نارې کړې:

— اله چې سباگل وټښتېده! وه الکه ای! راوگرځه! د کړايي نه تېر. بيا دې څوک ونه غولوي.

دکاندارانو هرررر وځنډل. خو سباگل لکه فيلسوف په خپلو اندېښنو کې ډوب و. په لاره کې يې بيا د لالتي شمېره ووهله. ښځينه غږ هماغه خبره تکرار کړه. دی ورته برگ شو «غلې د چرچري لورې!» د سالاو ډې ته ورسېد. میدان تش و. د سورلۍ موټر نه ښکارېدل. نيم دکانونه لا بند وو. ځوان دکاندار دا وړو او وريجو بوجۍ بېرته دننه کولې. دده په ليدو يې غږ کړ:

— سباگل ماما! خبر شوې؟ لالتي بېچاره خولاړ.

— وی. نا. انا لله وانا اليه راجعون، دا اوس رښتيا ده؟

— هاو وا. امدا اوس مې ابا ټلېفون کړی و. بېچاره! ځوانه لور او ځوانه ښځه يې پاتې شوه.

— اخځځځ، خدای دې وبښي! وروره گله! ډېر جانانه سړی و. قاتل څوک دی؟

— خلق وايي نيمه شپه کې پېريانو ماڼو ته ييولی. البته يې زندی کړی دی.

— نا، پېريان ناحقه په چاغرض نلري.

— اغه نيمه شپه کې متيازو ته وتلی نشو. نو ماڼو پورې څنگه لاړ؟ ته وايي چا به وجلی وي ماما؟

— ماله څه مالومه ده؟ اسې خبره مې وکړه. تاسې جنازې له ځۍ؟

— هاو کنه. په دا سبايي کې دوکان خوشې تړمه؟ وه الکه شېروای! منډه مېر وباسه کنه! څه ته ولاړيې؟ زرکوه!

— وروره گله! زه هم درسره ځمه.

— هاو کنه ماما. ستا خوانډيوال و. ته لږ په تخت کېنه! اوس الکان راټولېږي.

∞∞∞∞∞

دوه سپينې پېغلې د خوب په لاجوردي بلوزانو او پتلونانو کې په پراخه زينه لکه جوړه کوترې کوزېدلې. د نصواري ښښې په کتاره يې تنکي لاسونه ښويول. پر دېوال رنگارنگ منظرې شاته پاتې کېدلې. پېغلې د دويم منزل سالون ته کېوتلې. د نصواري کوچونو په منځ کې د نصواري ښښې پر مېز خواړه منظم او بدل شوي وو. دوی په زېړ چکه قاليني قدمونه واخېستل. په کوچ کې

خنګ په خنګ کېناستلې. په سوري سوري زينتي دېوال کې دننه يې د برېتور نيکه نېکته يې داره عکس ته وکتل. خراغونو روښانه کړې و. د کور لويوالي، ښکلا، پاکوالي او د هر ډول سهولتونو شتون ذهن ته سکون ورکوه. کړس شو. له څلورو دروازو څخه يوه وازه شوه. هېواديار سندرې زمزمه کوله سالون ته راغی. نجونې وښکېدلې. ويل پلار بيا په کار کې کومه لويه کاميابي ترلاسه کړې؟ خو پوښتنه يې ونه کړه. د هېواديار اصول وو (د کار کيسې په کور کې مه کوئ، د کور کيسې په کار کې) د اوږدې کمځۍ نجلۍ د پښتو ته په ډوډۍ کېښودله. ويې ويل:

- پلار جان! سپين پکول له سپين واسکت او شتري جامو سره اور لگوي.

- مننه مننه. زما ذوق به مني!

- امم مگر په داتک تورپېکي کې بيا سمدم شازاده ښکاري.

پلار يې وکتل. نجونو ځانونه ناگاره ښودل. لکه له مصنوعي وېښتانو چې بيخي خبر نه لري. د ارازي يوازې ښځو ته معلوم و. که هغه پوه شوی وای چې ميندو يې لوبو ته ويلې دي نو قيامت به يې جوړ کړی وای. اوس هغه وپوښتل:

- نا نو، زما په وېښتانو کې کوم وړانې دي څه؟

د چکۍ وېښتانو نجلۍ څو مياشتې له خور څخه مشره وه. هغې د مريد مرتبان سر خلاص کړ. ويې ويل:

- هو کنه. د الکانونو سټايل دې لگولی دی. دسې ښکاري لکه زمونږ ورور.

نجونو کټ کټ وځنډل. هېواديار هم ورسره په خدا شو. دوه ښځې له بېلو بېلو کوټو ووتلې. تي خواره کمکيان يې پراوړه اچولي وو چې فيشن يې خراب نه کړي، او د سروزرو درانده سيټونه ونه شکوي. هغوی د پاچا د وزيرانو په شان د هېواديار دوو خواوو ته کېناستلې. ده کمکيان واخېستل. ښکل يې کړل. هغوی د تل په شان دده په مخ منگولې ولگولې. ځکه خو يې پرانگان بلل. جیګې نری ښځې نجونو ته امر وکړ:

- اله خوښندو او ورونو ته غږ کئ اله! چې ناوخته ويده کېږي امدایې سزا.

نجونو دريم منزل ته منډه واخېستله. د هرې کوټې دروازه يې ټکوله، بيا يې خلاصوله. د پاڅې پاڅې غږونه يې راتلل. شېبه پس ډله ماشومان راکوټل. چا سترگې سولولې. چا اسويلي کول. د هرې ښځې بچيان د هغې خواته کېناستل. ميندو ورته لکه په يوه قوماند ګيلا سونه له جوسو ډک کړل. چې چا د چا تقليد کوه، معلومه نه وه. جیګې نری ښځې خپلو بچيانو ته کړ:

- واخلي جوس وسکئ چې اشيتيا مو پيدا شي!

ماشومانو لکه د محبس بنديان، غوړندې ککړې مړې وڅوڅولې. هېواديار وپوښتل:

- ولې مو مخونه داسې بې خونده نيولي؟ وځاندي! ټوکې وکئ!

ښځو هره مړۍ لکه گولۍ دننه په ژبه کېښودله، چې د شونډو رنگ خراب نه شي. نری مېرمن د بچيانو په ځای ځواب ورکړ:

- خنګه به وځاندي؟ مکتب ته تګ ندی، قيامت دی.

کمکيانو د هېواديار مصنوعي وېښتانو ته لاس اچوه. دا يوازينی کار و چې دده نه خوښېده. يوه ورځ خو يې په همدغه عمل خپله مشره لور په اته کلنۍ کې ووهله. هغې د پلار د ومره غصه کله ليدلې نه وه. ډېر يې وژړل. موري يې مجبوره شوه چې د مصنوعي وېښتانو راز ورته ووايي. نجلۍ بيا هر راز خپلې ميرنۍ خور ته وايه. ميندو تل تاکيد کوه چې پلار پوه نه شي! که نه، دنيا به بل مخې واړوي. اوس هېواديار کمکيان بېرته ميندو ته ورکړل. نری ښځې ته يې وکتل:

- ای جینی! غوصه نا. زما بچيان به په مينه پوی کی. چې نشي کولی ستا کمزوري ده. ځی بچيانو! نن رخصتي ده.

ماشومانو له ډېرې خوښۍ چيغې ووهلې. پلار يې په مخ مخ ښکل کړ. کوټو ته يې منډه واخېستله. تا به ويل سويان د گيډرې له وېرې ځانونه سوړو ته رسوي. هېواديار په موسکا ورپسې کتل. يوازې دواړه پېغلې پاتې وې. نری ښځه په غصه شوه:

- داڅه کي؟ دونه نازولي يې مه بلدوه! بې تعليمه بچي مې نه خونېږي.
چاغې ښځې شونې وچولې. د چکۍ والا پېغلې ته يې کړ:
- وخوره لورې! ډوډۍ وخوره! چې لږه غوښه والې! بيا چې کوم دی خواره مېښه درنه سازه نشي.
نړۍ ښځې غږ کړ:
- کترې مه وايه! کاسه دې په بويين سر اړومه!
- وي خور بي بي. ته چې کوم دی سمه شيشکه يې! تاله ماڅه ويلې؟
- اوح اوح اوح، مکارې ته گوره؟ زه چې تا غوندې مردار خورې سره ډوډۍ خورمه شوکر وباسه! پويه شوې؟
- څه څه؟ مردار خوره دې خپله ممي ده! د شومېرک لورې!
مېړه يې پکول په سر کېښود. په قهر شو:
- بس! بله خبره وانه ورمه!
مخ يې چاغې ته کړ:
- گوره! که دې بل وار کترې ويلې وې...
- څه به وکې، هه؟ کال مې د واده نه کېدو بڼه دې راباندې راستله. نور به څه وکې، هه؟
- گوره! سل واره جوول شوې جاوولې بيا مه جووه! خوند نکي. او دا مه وايه چې څه به وکې؟ ما په تاسې کې فرق ندی کړی. په زوره ځان له لانه مه گوره، بنا؟ ونيسه ته ام تکره شه! دې غوندې په خپلو بچو درس ووايه!
دې کې ټيټه نړۍ ښځه له پتنوس سره په زينه راوختله. هېواديار په شونډو وگوته کېښودله. دواړه مېرمنې غلې شوې. ددوئ په عمر خلک معمولن تجربه لري. پوهېږي چې پردي خلک تر هغوراز ساتي څو چې يې پکې گټه وي. وروسته بيا د راز په افشا کولو خپل مهموالی ثابتوي. ټيټې نړۍ ښځې نيمې پنځې هکۍ دده مخ ته کېښودلې. هېواديار سترگې جينگې کړې:
- فاطمې خاله! تاله مې ويلې وو ښځو سره مې بازار له څه.
فاطمه خاله له لېرې ځوانه ښکارېدله. مگر له نژدې يې مخ گونجې و. هغې اول ښځو ته، بيا هېواديار ته وکتل. ويې ويل:
- امداسې کومه ريس صيب.
- پروندې نه وو کړي.
- دلته کار ډېرو.
- پرې يې ده! چې راغلې بيا يې وکه!
- صيبي.
هغه بېرته اول منزل ته کېوتله. پېغلو سرونه ښکته اچولي وو. ډوډۍ يې تېزه تېزه خوړله. لکه د پېښېدونکي کرکېچ اټکل چې يې کړی وي. هغوی ليدل چې د پلار او ميندو تر منځ يې نا اعلان شوې سيالي روانه ده. دی غواړي هغوی په کنټرول کې وساتي.
هغوی غواړي آزادي واخلي. اوس دواړه ښځې تروې وې. د چاغې د خال والازنه و خوځېدله:
- د خبرې نه رومبې لږ سوچ کوه! فاطمې خاله له مو مه شرموه!
- ايڅ خبره نشته. اغه لکه مور داسې ده.
نړۍ برکه شوه:
- تاته به مور وي. مونږ ته نده. چې زوړ شوی يې د خداي رضا ده. په مونږ کار مه لره!
سړی هم برگ شو. ښځه يې تېل وهله:

- د زور شوي نه دې مطلب څه دی؟ هه؟
- وار مه کوه! ماغزه دې ختم شوي. حوصله دې نشته.
پیغلو سر نه جیگوه. لکه کتل چې یې مداخلې ته مجبوروي. او دا بیا مشکل غټولی شي. چاغه بنځه موسکې وه. هېوادیار هغه هم په تېره منگوله په مخ چوڅه کړه:
- ته څه له خاندې؟ هه؟
د بنځې موسکا لاره. تکه سره شوه. پیغلو خوراک ختم کړ. کمکیان یې له میندو واخېستل. اول منزل ته کپوتلې. هېوادیار مخ بنځو ته واړوه:
- گورئ! بنه یې واوړئ! د ناموس خبره کې یوه ذره اخوا دېخوا نه منمه.
چاغې سترگې جیگې کړې:
- ته چې کوم دی لهونی شوی یې. دا څه وایې؟
- آو، سمه به په لاره ځئ! پیغلې لورگانې لرمه. چې اغې بې لارې نشي گورئ!
- یه پروردیگار! ای ته غریبه پر مه پټوه، بنا؟ خپله چې هر څه کی اغه په مونږ ماچوه، بنا؟
نری بنځې چاغې ته لاس جیگ کړ:
- ته صبر صبر! وه سرپه! کترې کنایې پرېده! سمه خبره وکه! مونږ نه کوم بد کار شوی؟ څه دې اورېدلي؟ څه دې لیدلي؟
هېوادیار په سره سینه، په دروند غږ وویل:
- نا نو، بد کار چې وشي تاسې به جوندی، گرځئ؟
- بنه نو ولې؟ ولې په مونږ بې باوره یې؟
- بې باوره نه یمه. خو ما لیدلي. پیسه داره بنځې چې هر چرته واره برابره شي، یارانې جوړئ.
- سوچ دروغ. بنځو کې سپو غوندي اور بل نه وي.
- ما په خپلو سترگو لیدلي.
- چرته؟
- ته یې څه کی؟
چاغې غږ کړ:
- په خوب کې یې لیدلي. خوشې خو په شپه کې چغې نه وهي.
- په وینه مې لیدلي. په خپل دکان کې.
د دواړو بنځو له خولې «وی.ی.ی.» وخت. هغوئ هر کله د مېړه خوله او موبایل لټوه. خو د هغه ناروا رابطه له بلې بنځې سره ومومي. هسې نه وه چې غصه ورتلله. مېړنې تر هغو پورې مېړه لکه قیمتي غمی ساتي چې دایې یوازینی بنځه وي. د بلې بنځې له کولو سره مېړه لکه د خیرات کاسه شي. په دوی یې فرق نه وي چې چرته پرته ده؟ او څوک پکې لاس وي. اصلن بنځو غوښتل د مېړه ناروا پکې په موندلو د هغه غرور مات کړي. خو په کور کې یې قومانداني ختمه شي. مگر هېوادیار هېڅکله کیسې نه کولې. خبرې یې ټولې د کور په روانو مسایلو څرخېدلې. اوس چې هغه خپله اقرار وکړ، د بنځو په څېره کې خوشحالي وېرېښېدل. ایله موقع په لاس ورغله. نری خپل تندي تریو ونيو:
- الالالال! په تا موڅونه ایساب کوه. ته خو دسې مردار خورشی وختلې.
- خوله سمه خو څوه! زه نه ومه.

چاغې كړ:

- غلى غلى! اوس چې كوم دى خبره دې د خولې نه ووتله؟

- نا، څنگه وويمه؟ بڼه څا، اوس مې دى. خداى دې وښيي نو. پلار مې و.

د بڼڅو سترگې تنگې شوې. په سوري سوري زينتې دېوال كې دننه يې د خسر نېكتايي دار تصوير ته وكتل. هېواديار وويل:

- په خير خانې كې زموږ د خياطۍ دوكان و. د بڼڅو جامې مو گنډلې. د يو پيسه دار سړي بڼڅه وه. د جمعې په ورځ راتله. پلار

به ماله پيسې راكړې. لرې هوټل به يې وښودو. ويلې څه كباب راوړه. وايه زما مخ كې يې پاخه كه! زه به كباب له خوشاله ومه.

چې بېرته به راغلمه بڼڅه به تلې وه. گاونډي الك پوى كړم چې پلار ما ولې لرې لېږي. نور به مې په نزدې هوټل كې كباب

واغستل. د مار كېټ مخ كې به ولاړ ومه. چې بڼڅه به په زينه كېوتله، زه به دوكان ته وختلمه. بيا د بڼڅې مېړه پوه شوى و. په پلار

پسې مې گرځېدو چې ويې وجني. موږ ډك دوكان، ډك كور پرېښودو. پېښور له وتښتېدلو.

بڼڅو يو بل ته وكتل. دا هم ورته لويه كاميابي وه چې سړى په كيسو راغى. خير دى. وروسته به يې خاميانې راووخې. نرى كړ:

- كه ته وې كه دې پلار، موهمه نده. موږ اسې بڼڅې نه يو بڼا؟

- پوپېږمه. ټولې سمې بڼڅې وي. سم چونډ لري. بس په مغزو كې يې ډز وشي. گورئ چې دا قيصه بچوله ونكئ!

بڼڅې په خوراك اخته شوې. هېواديار چې ډوډى ختمه كړه د پينځم منزل تالار ته وخوت. هلته هېڅوك نه و. دروازه يې بنده كړه.

د پينگ پانگ تر مېز تېر شو. له سپين واسكت څخه يې نوى سيمكارټ په وړو كې موبایل كې واچوه. واسكت يې په سپينو

كوچونو وغورځوه. د سنو كر مېز ته ودرېد. په غټ موبایل كې يې نوې شمېره مسېج كړه. بيا يې زنگ ووهه. دواړه موبايلى نه يې

د مېز په ژى كېښودل. غلې غلې يې زمزمه كوله. د سنو كر لرگي يې واخېست. سپينه دانه يې ووهله. هغه كړس له شنې سره

ولگېدله. د كرښې هاخوا سړى سورور مېز ته ناست و. په كمپيوټر كې يې كوم څه لوستل. شاته يې د افغانستان اقتصادي نقشې

ته وكتل. وروسته يې په اوږدو گوتو د مېز له جعبې كتاب واخيست، چې د كمپيوټر د معلوماتو كره والى معلوم كړي. دې كې

تر ننگه هار شو. د مېز له سره يې غټ موبایل جیگ كړ. شمېره يې وكتله. له موسكا سره يې اوږد مخ گونجې وكړې:

- هېواديار صيب! بڼه وخت كې دې ټېلفون كړى. مراجعين څه چې مامورين لا راغلي ندي. چې بيا دې زړه د سنو كر بایللو ته

شوى څنگه؟

- وزير صيب! تصافات كله كله پېښېږي.

- هاهاها، تېر وختونه باد يوړل. نور به يوه لوبه ونه گټې.

- ته لږ اوصله و كه كنه! پته به يې ولگي. ما ويلې نن نه درځمه. كه زه هيره كېږې نا، له آفيسه ووځه! واش روم ته شه!

وزير پاڅېد. مېز يې تر زنگنو و. د تورې كورټۍ لاندې د سپين كميس لمن يې په منگوله ووهله چې هواره شي. ويې ويل:

- يو خوتا دا پېښورى لهجه پرېښودله. كابلۍ ته شه! ته په اصل كې د پروان ولايت يې، كنه؟

- هاو. پېښور كې مې سكول كړى. شناختي كاپټ لرمه.

وزير د جیگري كوچونو او الماری تر منځ قدمونه اخېستل. د بڼښې پر مېز له رنگارنگه مېو څخه يې دوه بادامه خولې ته

واچول. د احمد شاه بابا د لوى تصوير څنگ ته دروازه يې ټپل وهله. وړو كې دهلبز ته ووت. ويې ويل:

- په ياد مې دي. ته خداى وهلى د امغه سړي د بڼڅې سره جوړ وې چا چې درته زوى وويلې، په مكتب كې يې واچولې، شناختي

كارت يې درجوړ كه، د تاريخي اثارو په تجارت يې پوى كړې، ستا كورنۍ يې له غريبۍ وباسله...

- نا، اغه بڼڅه شنډه وه. خاوند ته يې د دويم واده جزا وركوله. زه خام ومه. ورك يې كه! مه يې رايادوه!

- هاهاها پخوا دې راته هره خبره كوله. اوس پې شرمېږې. دا د مقام تاثير دى. د مقام دپاره كابلۍ پښتو هم ووايه!

— څه فرق لري؟ دې کې عربي ډېره ده، اغې کې انگرېزي. ښه ځا، پوپېرېمه. دا کابل دی. دلته به کابلۍ ویمه.
هېوادیار د سنو کرډانه بیا ووهله. کړس شو له نورو سره ولگېدله. وزیر لوی تشناب ته ننوت. تېلفون یې بند کړ. هنداري ته
و درېد. په شناوی ډیرې یې لاس کش کړ. د سرد لڼو وېښتانو یوه برخه یې ولاړه وه. کې یې کارېله. ونه شوه. د الماری دروازه
یې خلاصه کړه. د عطرو یو بوتل یې واخېست. گوته یې لمده کړه. د غاړې په دواړو خواوو یې ووهله. نوی سیمکارت یې په نوي
موبایل کې واچوه. په لوی موبایل کې یې د هېوادیار د نوي سیمکارت شمېره وکتله. هماغې ته یې له وړو کي موبایل څخه
تېلفون وکړ:

— هېوادیار صیب یې؟ هاها، دا دی خوږ ته راغلمه. موږ په کلي کې د تشناب کارونه په خوږ کې کول. ښه، دا د څه دپاره؟

— احتیاط ښه دی. ویمه چې ستا په دفتر کې مایکونه او کمري لگېدلې نه وي.

وزیر په تشناب کې کموډ، شاور او څراغونه له نظره تېر کړل. بیا په خندا شو:

— پیسه داري او مقام د ځنگله د ځناورو په منځ کې اوسېدل دي. هره گړۍ د حملې امکان وي.

— او د داړل کېدو حوصله به هم لرې! ما ویلې لالتی بیچاره وفات شو.

— خدای دې وښيي! څه پوه شوې؟

— یاسین فون کړی و. بیا سبا گل ام تیوس وکو. رښتیا وه.

وزیر لاس د نل په اوبو کې لوند کړ. په ولاړو وېښتانو یې ووهه. ویې ویل:

— ښه نو اوس؟

— اوس به یاسین د جینی سره واده وکړي. مخکې به او تومات دده شي. مرحوم همدا یوه لور لري کنه.

— ښه نور؟

— مونږ به مخکې د یاسین نه واخلو.

وزیر په هنداره کې ځان ته ښه وکتل. وېښتان یې سم ناست وو. اوبه یې بندې کړې. ویې ویل:

— خدای دې وکړي چې په دې وارزي.

— بالکل ارزي.

— هېوادیار صیب! ستا خدمت د قدر وړ دی. ډېری ډېری مننې!

— نانو، داسې مه وایه! زما او ستا خو وروري ده. ځکه مې اخېر ځل سنو کرډر له بایلو دوهاهاها.

∞∞∞∞∞

د سالو د بېلابېلو کلیو خلک شربت خپلو ته روان وو. ښځې لږې ښکارېدلې. اکثره زړې وې. ټولو د لالتې بې کسي، عاجزي او
مجبوریتونه یادول. او دا چې څومره رېږې یې وگاللې. د معتادی علت یې هم همدا ښود. ویل لونه ته ښه پلار و. خلک یې په
خپلو ټوکو خندول. دروغ یې هم د نورو د خوشحالولو لپاره ویل. د هغه په لیدو به غم هېر شو. جنتي انسان و. د دغو خبرو په
اورېدو به نابله سړي ته لالتی سم قهرمان ښکاره شوی وای. څه پوهېده چې په ژوندوني همدغو خلکو د هغه همدا ښځې نه
لیدلې. هر چا تر خپلې وسې سپکوه. خلکو د جنازې کټ له کوره وباسه. د ښځو چیغو زور واخېست. کټ یې پر سرک کېښود. په
سلگونه سړي ترې راتا و شول. ډېه شکله موټر تېز راغی. د کلسري ماشوم څلور تورې وزې و ترېدلې. سره چرگه په تېښته کې
وکړ تېدله. سپین سپي د چنار له سیوري وغپل. موټر تش شو. سبا گل وروستی کس و. له دروازې یې ځان په خواری وباسه.
کلیوال یې بې حده چاغښت ته ځیر شول. هغه د نورو په شان له لمر څخه سرپه سپین څادر پټ کړ. د مړي لیدو ته ورغی. سترگې
یې ډکې وې. د خلکو شور شو. ځینو ویل جنازه په پښو وړل شواب لري. نورو موټر ته ترجیح ورکوله. یوازې یاسین او هاشم په

غټه تيربه جدا ناست وو. غلي غلي غږېدل. اروا ته يې پوښتنې پيدا كړې. نژدې ورغله. ياسين د خټ د برگ د شمال څنډه خولې ته نيولې وه چې څوك يې وانه وري:

- ولا چې بيا ام ويرېرېمه ابا.

هاشم د غټ څلور كونه مخ شني سترگې ځمكې ته واړولې. غږ يې ټيټ و:

- غلي شه! ايڅوك نه خبرېږي؟ ملاذان سره ماڼو كې څوك څه كئ؟

ياسين د تورو سترگو له كونه سباگل ته وكتل. بېرته يې مخ پلارته واړوه:

- هاو، بل څوك خونه و، خوووو، نورې لارې وې. وجلو ته ضرورت نه و.

- وه خدايه! زه درته ويمه ايڅ خبره نشته. د بنځو غونډې پرنگېدل بس كه نور! خلق يې اوري.

د اروا سترگې ټپې ټپې وختلې «بنه بنه هه! قاتلان دوى دي» خلكو جنازه موټر ته جيگه كړه. د لالتيي بنځه او لور ورسره كېناستلې. چې د جنازې تر لمانځه وروسته يې اخبر ځل وگوري. اوس يوازې دوى ژړل. فضا درنده او خلك غلي وو. نه معلومېدل چې له لالتيي سره په خپل چلند پېښمانه وو، كه د هغه بې روحه جسد د خپل مرگ صحنه وريادوله. موټر ورو حرکت وكړ. تابه ويل درنده فضا په سختۍ له ځان سره كشوي. ټول سالاو ورپسې و. په دې منځ كې اروا لكه مرمۍ لالتيي ته ورغله:

- هله چې پيدا مې كړل. پيدا مې كړل.

- چيشى؟ چيشى؟ چرس؟

- داه! ملامت نه يې. نشه اوله حمله په مغزو كئ. وايم وگرځېدل، قاتلان مې پيدا كړل.

- اووو بنا! دقه جاسوس مخلوق مې نه خوښېږي. مخامخ درته منكى منكى كېږي. پسي شا كنده كيني.

- چا ته؟ خلك ما نه وينې. نه مې غږ اوري. زه ستا اروا يم! زه او ته چې يوځاى شو مكمل انسان جوړېږو.

- بد بختانه.

- څه شى، څه شى؟

- بنه څا پرېده! يو خو ستا اواز، لكه د خيرات د بند دېگ نه چې راوځي. عوم عوم، عوم عوم.

- بس كه بس! ستا په پزه كې بنگېدلو څخه اوس هم صفا دى.

- ډيز، ډيز، ډيز زرز! بنه ځا، د چا قاتلان دې پيدا كړل؟

- وه وه وه! ما غزه دې بيا چارج نه لري؟ ستا قاتلان كنه.

- اووو، بنه بنا، څوك دي؟

- ياسين او هاشم.

- ډك يې كه هه! هاشم تى؟

- هو. زهرجنه مېوه له زهرجن بوټي پيدا كېږي بنه؟ زوى يې ويل وېرېرېم چې خلك به پوه شي چې موږ وژلى دى.

- بنا!!!!!! دسې دسې زامن دي اى.

- بنه نو څه كئ؟

- ايڅ، بلا ورپسې! ما ويلې ته بل كار وكه! دا خلق وگرځوه! ما دې پاس د غونډۍ په سر خښ كي! نېټ كې زمږ د يو ليكوال ام امدقه ارمان و.

- حمم! جالبه ده. د ليكوال په مقصد خو پوهېږم. چې ته هلته څه بلا غواړې؟

- زه؟ چې نر غونډې سيگرېټې وهمه، او ټول كلي راته جينگې داړې گوري.

- هاهاها، ای تاڅه وویل؟ ته دې په خپله خبره پوه شوې؟
- بالکل! تا قمقل ام پویمه. دې ته وصیت وایی بنا؟
- هو. درواني مریض د غنچ اخېستلو وصیت. دومره نریې پاڅې له قاتلانو څخه غنچ واخله!
- وه په تا پورې څه؟ ومې ویلې نه یې اخلمه. ډېر یې ښه کړي. نه یې اخلمه.
دلته زړه ډک شو. بیا یې وویل:
- ښه یې کړي. دنیا کې چیشی دي؟ هرڅوک به راباندې راخوښې و. این ماشومانو په تیږو ویشتمه. چا ورته نه ویلې چې ولې؟ دا ښځه مې نده؟ د جوند نه یې زړه راتور کړی و. وارونه، ښېرا، اله سردې وخورمه پټی دې ندی لوکړی، اله خاورې دې په خوله شه کالي مې نشته! اله خدای دې مړ که غنم جرندي ته وېسه! ...
- هاهاها، ته اوس په دې ژاړې چې په تا یې کار کوه؟
- نانا! په دې جارمه چې دا سپي لور بیا په ما ډېره گرانه وه. پوښې څونه سخته ده چې یو څوک په تا گران وي، او اغه دې په بلا وهي؟ ته یې په یوې خوږې خبرې پسې مړې، او د اغې ښه خبره ښېرا وي؟
- نوڅه یې کړي وای؟ ته نه د ځانه خبر وې، نه د جهان.
- څنگه نه ومه خبر؟ دا کارونه دې ادې کول؟
- ادې ته خوله مه اچوه!
- ښه کومه. اغه ام امدقه سې وه. یوه ورځ یې ونه ویلې چې زویه! کښه لږ سگرېټې ووهه، چې د زړه تپ دې ووځي!
- اخله هه! ستا په جزا هماغه ابا ښه پوهېده. اول وار خو یې د چرسو په یو کش دومره ووهلې چې پرتوگ دې لوند که.
- ای قمقله! اغه اسې د توقو کش و. لوگی مې تېر کړی نه و. ابا زه ناحقه خفه کړمه. املته مې د جوند نه زړه تور شو.
- هاها، زړه به دې هلته تور شوی وای، چې هغه ژوندی وای، او ستا له نشې خبر شوی وای.
- وه ته خو بېخي د عقله رخصت یې. اولاد ته ارزښت ورکول د اغه نه سړی جوړئ بنا؟ څه مالومه ده؟ که امدقه وهلو زه چرسې کړی اوسمه.
- داه، تا غوندي کچه به بل په دنیا کې نه وي. اوس د خپلې نشې ملامتي په ابا اچی؟
- نو په چایې واچومه؟ خپله لاړ. زه یې حاجي چمن ته یوازې پرېښودمه. څونه سختې راباندې تېرې شوې؟
- ښه هغه؟ لږ شرم وکه! پټی یې هم ستا نیولی و، پټ هم ته وې چې حاجي چمن دې ونه وهي.
- نا، اغه خو وایی پټی زمنږ دی. ستا نیکه په زوره جر کړی و.
- هه، څوک چې غصب کئ خامخا به دلیل تراشي. ته هم په دې ښه پوهېدې. له بې ننگیه پټ وې. بیا له دقیقه دې نشه پیل کړه.
- پاسې لوېشتینکه! په یوازې ځان د شلو سره جنگ کېږي؟
- چې ابا ژوندی وای تا به لیدلی و. جنگ د خلکو په تعداد نه، په عقل گټل کېږي. ته او عقل خو سره وران یئ.
- تېرت! نا، ستا ولې ما سره ورانه ده، آ؟ زور درکئ چې غټ غټ خلق مې صفت کئ؟
- څوک؟ هېوادیار او سباگل؟ هج، هغوئ ډرپورې خاندې.
- ډک یې که هه! سخت سوزې. ای کم ځای دې ډېر سوی کئ، آ؟
- یاره نو، چې خدای پاک زه ولې ستا بدن ته درکولم. جزا به یې راکوله نو.
- زما ام ولا که خوښېږي. وربوز دې هوښیار نیولی. لکه ته چې خټک خوشال خان یې او زه بېرا خان.
- هاهاها، فوق العاده مقایسه.

- ډيز، ډيز، ډيز زرز. څه ځا، ورک شه! پرېده چې مرو لور مې اخېر وار ښه وگورمه! اخ د اوبښکو نه يې قوربانکه شمه!

اروا ورڅخه بيا لاره. موټر تخت ته ورسېد. شاته يو لښکر خلک هم راغلل. د تخت په هکله لالتي هېواديار ته باتې وېشتلې وې. اصلن امير حبيب الله خان ته چا د سلاو صفت کړې و. هغه په فيل سپور د درې سيل ته راغی. دلته يې دمه وکړه. وروسته بيا دغه ځای د تخت په نوم ياد شو. دلته هم ډېر خلک جنازې ته منتظر ولاړ وو. دومره جم او جوش په جنازې کې اول ځل ليدل کېده. هر چا کوشش کوه چې د مړي کټ ته د ثواب لپاره اوږه ورکړي. ثواب يوازینی انگېزه وه چې خلک يې نیکو کارونو ته هڅول. جنازه يې د جامع جومات حويلۍ ته ننوېستله. اروا د ياسين او هاشم له سره نه لېرې کېدله. د جنازې لمونځ وشو. مړی يې له جوماته بهر وباسه. د لالتي ښځه او لور په کړيکو د هغه وروستي ديدن ته راغلې. په مړي پرېوتلې. له ډېرې ژړا څخه يې آوازونه ډډ شوي وو. هاشم او ياسين هم په بغارو پيل وکړ. اروا د هغوئ مکارۍ ته په غټو غټو کتل. له قهره يې د دواړو څلور کونجه مخونو ته سوکان ورکړل. خو هغوئ نه احساسول. اروا ته په همدې هم قهر ورته. پام يې شو چې د باري بابا د زيارت مجاوران سقات ته په دوو پښو ناست دي. ملک ياسين څنگ ته کړ. ويل له ترور څخه دې وپوښته چې د سقات پېسې ورکوي که نه؟ هاشم واورېدل. سمدلاسه يې له جبهه پېسې وباسلې. د پنځوس گونو بنډل يې تيار جوړ کړی و. په غريبانو يې ووېشل. هر چا له کونډې خور سره د هغه مرسته وستايله. يوازې اروا وه چې له قهره لکه لاتو خرڅېدله. سترگې يې تکې سرې وې. خلکو کټ جیگ کړ. د باري بابا د زيارت هديرې ته يې راوړ. ملا صاحب وروستی دعا وکړه. خلکو له امين سره لاسونه په خپلو مخونو راکش کړل. اوس نو د جنازې د خښولو وخت شو. د لالتي د تره غوټ زوی د تيږو تختې د قبر سر ته نژدې کړې. سا يې سوزېدله:

- داځ! دا کږې وږې تختې چا راوړي؟ وړوند و؟

د ياسين نظر د هغه په غټ مخ کې خښ و. هاشم ته وښکېد:

- ای ابا! ماويلې چې مروه مې واده کړه، د لالتي د تره زامن به يې په ځمکه دعوا ونکي.

- نا کنه. لور ته يې ميراث رسېږي. وييمه مه غږېږه! خلق يې اوري کنه.

- ښه ښا، ولاچې که دسې وي لانجه ختمه شوه. گټه به ام وکو.

ياسين پلار ته موسکې شو. دلته اروا بيا لالتي ته ورغله:

- بله خبره واوره بله خبره!

- نه يې اورمه. تا د سپي زوی نه مې يوشی وغوښته، اغه دې ام ونکه.

- ای ته اوس رښيتا ځناوريې، که ځان داسې ښيې؟ زه او ته خو د يو پلار اولاد يو. خپل پلار ته څوک سپی وايي؟

- کېنه لوېشتينکه! زه مې د ابا اولاد يم. ته تشه هوا يې. پوففففففف.

- راشه نو! وه کم عقله! دا زه يم چې ته يې. که زه نه يم ته مرداره غوښه او مردار هډوکي يې بس.

- ټرت! ښه ځا، خبره ماږه!

- کومه خبره؟

- داځ، دسې مکار دی. د غونډۍ په سر خښېدل مې درته ويلې نه وو؟

- خو ومې ويلې زما خبرې يوازې ته اورې. ته خښېدل پرېده! پوهېږې ته يې د څه لپاره وژلې يې؟

- وييمه بلا ورپسې!

- وه ته خو يو وار خبره واوره!

- ومې ويلې چې نه يې اورمه!

- هغوئ غواړي ستا ځمکه واخلي.

- بلا ورپسې!
- او هوووو! بلا ورپسې بلا ورپسې! بل شی دې نه زده؟ پوهېږې ځمکه څنگه اخلي؟
- ورک شه کنه! ماغزه مې مه خوره کنه!
هاشم او یاسین جنازې ته نژدې شول چې قبر ته په کوزولو کې برخه واخلي. دلته اروا چیغه کړه:
- ای بې غیرته! یاسین غواړي زموږ مروه واده کي. ځمکه به په خپله دده شي.
- ډک یې که مه! زما مرو؟
- هو هو! ستا مرو. داغې یاسین څومره بد ایسي؟ له خفګانه به یې زړه وچوي.
- ویمه غټ موزیګی یې په قسم. آرام ته مې نه پرېدې نو. نه به دې ویل. څه به دې کم شوي وو؟ اوس زرکوه راننوځه! اله اله!
- نه.
- وه دا څه رذیل دی؟ تېري ته اوبه ښيي بیایې په ځمکه تویی. اله زرکوه چې اوس مې خښی کنه!
- نه، چې تاته هېڅ شی ارزښت نه لري ماته یې هم نه لري.
- وه د سپي زو! ارزښت لري، د مرو جوند راته د هر شي نه زیات ارزښت لري. اله چې جیګ یې کړمه کنه!
اروا په خندا ننوتله. لالتی د خلکو په لاسو کې لکه بلا راپاڅېد. هغوئ له چیغو سره خوشې کړ. دی په کټ کې ولګېد. بېرته ښغ کېناست. لکه د وزو منځ ته چې لېوه ننوځي، واړه او زاړه هرې خواته وتښتېدل. دوه ځوانان په قبر کې ولوېدل. وار خطا وار خطا یو د بل په ملا وختل. د غاړې د سمالونه یې پاتې شول. هېچا د داسې پېښې توقع نه لرله. معلومه نه وه چې ژوندی شوی مړی خطرناک دی، که مینه ناک؟ دلته نو شعور د وضعیت ارزونې ته وخت نه لري. اول باید پېښې وباسي. لالتی تل له نورو وېرېده. اوس له ده څخه د خلکو ډار خوند ورکړ. د پزې پختې او د زڼې ټوټه یې وغورځوله. لاسونه یې جیګ ونيول. غږ یې ډډ کړ:
- هی هی هی یی! ودرېږئ یی! ولا که مو پرېدمه مه مه!
خلکو په چیغو منډو ته لا زور ورکړ. دی له خندا شین شو. برګ دسمال یې جیګ کړ. د کفن د پاسه یې لکه لنگ و تړه. روان شو.
لاندې د ویالې په غاړه ښځې هم وتښتېدلې. یوه نیمه دده له مېرمن او لور سره زړه نازېر پاتې وه. مګر د روان مړي په لیدو هغوئ په منډه کې ترسپړیو هم مخکې شوې. دده لور او مېرمن یو بل نیولي وو. لږ زېدلې. لالتی غږ کړ:
- اسې خوشې مه وېرېږئ، ښا؟ زه صیې سلامت یمه.
ښځې په لږ زنده غږ وپوښتل:
- اغه، اغه مړی د چا و؟
- زه ومه کنه. بې سده ومه. تاسې ام ښې او ښیاري یی. نه گورئ چې مړ دی که جوندی؟ پړینگ پړینگ پړینگ.
لور یې کلکه غاړی واچوله. ښځې په موسکا کې او ښکې پاکې کړې. په ګډه کور ته روان شول. هغې په لاره کې وویل:
- ته دسې ښکارېدلې چې سا درکې نشته.
- هاو کنه. امدقه سې وي کنه نو.
- ولې بې سده شوې؟
- اغه خو سبا یې ماڼو ته د اوداسه دپاره لاړمه. چې گورمه غټه پټه بلا په چینه کې لامبي.
- وئ ځا! الله یو ټکی اوبه نشته.
- دا، د بلاګانو نه اوبه ام تېزونه ولي. ټولې ورته راوتې وې. بلا چې زه ولیدلمه یو واری یې رامنډه کړه. دونه جیګه وه. په اسمان یې سر لګېده. غټې غټې ډارې. تېره تېره ښکرونه. سترګو یې لمبې وهلې.

— څه غلی! ته هرکله دروغ وایې. د ماڼو شاخ دې په تور تم کې لیدلی. پرتوگ دې لوند کړی.

— چیشی؟ اغه اوبه وې.

— هاو، زه اوبه او میتیازې نه پېچنمه.

دی غلی شو. درېوآړه د ویالې په اوږدو پرلاره روان وو. د شربت خېلو د زاړه کلي له پاسنی برخې تېرېدل. انسانان نه ښکارېدل. مگر سپین غوايه له ویالې اوبه څښلې. تورې غوا د ونې لاندې توی شوي توتان لټول. خړ سپی د دېوال بېخ ته بې غمه پروت و. د هغوی په شعور کې د خطر پېژندنې حس خورا قوي دی. کله چې په رښتیا مصیبت وي نو یا پټېږي، او یا په بوڅو غوږونو د وضعیت څار کوي. اوس څارویو حتی وهم نه کتل. دوئ کور ته ورسېدل. مېړه او غوا سور لمړ ته ولاړې وې. د لالتي په لیدو یې پښې وتریولې. زورونه یې وهل چې نژدې ورشي. مور او لوریو بل ته وکتل. په کور کې بیا ژوند پیدا شو. مگر له پخوا څخه یې په ماهیت کې تفاوت درلود. ښځې ولیدل چې مرگ هم شته. هاغه لږ څه چې لري، له لاسه یې ورکولی شي. لالتي خلک وپېژندل. تر چرسو هاخوا یې دنیا ته هم پام شو. مروې ته پته ولگېدل چې کلیوال سره له بدنیتۍ په سختۍ کې لاس درکوي. لالتي مالونه سیوري ته په نورو موږیو پسې وتړل. ښځې جامې راوړې. دی د مېلمنو کوټې ته لاړ. په مېخ کې یې د پروانې د واده د کاغذی گلانو د پاسه وځړولې. له ځانه د کفن په باسلو اخته شو. مروې غږ کړ:

— ابا! دسې ده کنه، چې خلق بې حده ووېرېدل. ټول پټ دي. ټلېفون وکه چې بې سده ومه. د ښځې آواز راغی:

— د کمه شي؟ چې د ماڼو نه یې راوړ مو بایل او پیسې یې جپ کې نه وې.

— ای اورئ؟ چا به رانه باسلي وي.

— باسلي ندي. چرس دې پې اغستي. ماڼو ته د نشې دپاره تلې وې.

— ای ښځې! بیا دې شرو کړه؟

— ادي بس که نو!

— چیشی؟ بس که! بس که! بس که!

لالتي له کوټې ووت. بېرته پخوانی سړی ښکارېده. لوریې د کور مو بایل ورکړ. کلیوالو ته یې زنگونه ووهل. هغوی اول غلی غلی له لېرې وڅاره. کله چې یې ښځه او لور ورسره خوښ ولیدل، دوئ هم ورغلل. حویلی ډکه شوه. خلکو پوښتنې کولې چې دا څه چل و؟ لالتي هماغه خبره وکړه چې بې سده وم. ملک په غټ سر سپینه خولۍ کېکارله. ویې ویل:

— یاره خوووو، ستا بې سدي ام د سړي غوندې نده.

ټولو هرررر وهل.

∞∞∞∞∞

د مهترلام په بازار کې جم او جوش زیات شوی و. چا نارې وهلې، چا چنې. هریو هڅه کوله د بل د جېب پیسې خپل ته کړي. طالعمن ته به ساده مشتري په لاس ورغی. سم به یې لکه گنی وژبېښه. مگر له تکرې د کاندار څخه نه ساده خطا کېده، نه هوبنیار. سباگل د قطارو کراچيو مخ ته په گڼه گوڼه کې لکه فیل روان و. خلک یې څنگ ته نري نري برېښېدل. هر د کاندار ته غوړه مړی، ښکارېده. اشارې او نارې یې ورته کولې. مگر دده ذهن تېرې پېښې دومره مصروف کړې و چې نارې څه، آن له خلکو سره ټکرېدل یې نه احساسول. ډیکه شوي سړي به کاره وکتل. خودده د غټ بدن له ډاره یې لانجه نه کوله. سباگل هېوادیار ته ټلېفون وکړ:

— وروره گله! خبر شوې؟ لالتي جوندی شو.

— نا مړه!

— هاهاها باور وکه!

- نا نو، مړی څنگه جوندی شو؟ دا کله کېدی شي؟
 - قبر ته چې بې کوزو، یو دم ښخ کېناستو. داسې منډې شوې. زه ام و تېنېدلېم. چا ویلې پیری ورننوتی دی، چا ویلې شیطان، چا ویلې بلا ده. اوس موټر کې مهترلام ښار ته راتلمه، یو کلیوال ته یې تېلفون راغی. ویلې دا یې ضوف کړی و.
 - او هو، ضوف یې څنگه کړی و؟ یاسین خو ویلې مړ مې کو.
 - دروغ یې ویلې. یه الکه! رېږه څنگ ته که! د لارې په منځ کې څوک بادرنگ خرڅی؟ خلک څنگه تېر شي؟ اورمه ریس صیب.
 - ما ویلې په دروغو کې د یاسین رذیل ګټه څه ده؟
 - اغه د اوله خوشاله نه وکنه. څوک چې ځان باسي او ته یې راتینګی، کار د غسې وړانېږي.
 - دا څه مصیبت شو، هه؟ دې سره به څه کوو؟ تا آبل سړی پیدا کو؟ آچې د لالهي سره یې د مخکې خبره کړې وه.
 - ناکنه، اغه ام یاسین دروغ ویلي. بل څوک دا شاړه مخکې څه کړی؟
 - نا نو، هرڅه له دروغ مه وایه! که اغه سړی رښتیا وي، مونږ ته بل غم جوړولی شي.
 - زه درته ویمه کنه، نشته. زما په خبره باور نکی؟
 - ګوره الکه! زه پوښېږمه ته خپله د کار نه ځان باسي. ما سره چل مه کوه! که نه، خیر دې نشته.
 د سباگل رنگ سور شو. اوس د خپل دکان مخ ته ولاړ و. په جېبونو کې یې کیلي ورکه وه. شونې یې وچپچلې. ویې ویل:
 - وروره ګله! د خبرې نه مخکې سوچ کوه! دا ځای پیږ پیږ پیدا کړی ما دی. پټ پټ پټکې ته کی.
 هېواد یار اول ځل د هغه د ژبې بندېدل اورېدل. تندي یې راټول شو. ویې ویل:
 - دا څه تر ټورې درنه جوړ شو؟ ته د ماشومانو غوندې پروسېدل پرېده! نر شه! کار وکه!
 د هغه سپکاوي سباگل لا سور کړ. لنډ یې وویل:
 - د خدای پا پا پامان!
 تېلفون یې بند کړ. د دروازې آهڼ چادری یې په لغته ووهه. وبنګېد (د سپي پی پی بچیه!)

∞∞∞∞∞

یاسین د لښتني په غاړه د ولې سیوري ته ناست و. کاغذ یې لوست. سترګې یې جیګې کړې. مخامخ ځینې پټي له لوڅخه پاتې وو. زېږ غم له نري شمال سره نه نڅېدل. زړو هلوونو یې پخوانی نرمښت بایللی و. د منع کلي سیند د شربت خېلو په شان دواړو غاړو ته جیګ جیګ کمرونه نه لرل. هلته سپینې او شناوې تیرې له لېږې ښکارېدلې. لکه څاروي چې هر لوري ته پنډ او ویده وي. یاسین د پښو ښکالو واورېدله. ژر یې وکتل. پلار یې و. په لپه کې یې توت راوړل. ویې ویل:
 - الکانو را کړل. اغی ویلې ولې ښار ته سورلی. نه وړی؟ ما ویلې زمږ درمن غوبل ته برابر دی.
 یاسین یو موټی توتان واخېستل. څوار څلور کونجه مخ یې مخامخ درمند ته ونيو. په ډکه خوله یې وویل:
 - ما وکتل! غنم سم وچ ندي. ای ابا! ولا چې لالهي پېچنډلي نه اوسو.
 دواړه د لو شوي پټي په سوارو کې درمند ته روان شول. له هر قدم سره کرپه هار جیګېده. هاشم د خولې توت تېر کړل:
 - زمږه خو مخونه پټ وو. خبرې مو ام نه کولې.
 - که ری شي چیشی کوو؟
 - چیشی کوو، منکرېږو. خلق زمږه مني که د چرسي؟
 - که موبایل پیدا کي؟
 - موبایل؟ چرته دی؟
 - زما چپ کې.

- نوولې وېرېږي؟ بيا يې ايسته وغورځوه!
- ياسين د موټي وروستي توتان خولې ته واچول. چېب ته يې په موبایل پسې لاس کړ. هاشم په څنگله ووهه:
- چيشی کی؟ اوس نا. لالتي کې دونه غيرت نشته.
- نا، کليوال يې نه پرېدي.
- د کليوالو څه کار دی؟ ښه ځا، چې راغی بيا اغه سات اغه مسلات. دا قاغذ د چيشي دی؟
- دا امقه د سود خط دی. ولاچې ډېر بد وشول. ام دوښمني شوه، ام د اريس خبيث سره بند پاتې شو.
- نوتا ولې ور نه خط اغسته؟ بيا دونه ظلم؟ ليکلي يې دي چې په دوو مياشتو کې به دوه برابره پيسې را کوي. که دوو نه تېرې شوې هرو دوو مياشتو کې به دوه برابره نور زياتېږي. ته څو نه قمقل يې؟
- خو اغه ويلې دا اسې د خلقو د خولو بندولو ته دی. چې ونه وايي پيسې دې د کمه کړې؟ زه نو څه خبر ومه؟
- اوس يې بيا امداد خط کلک نيولی دی.
- هاشم په درمند وخت. د غنمو د وچو بوټو کرپه هار شو. يو وږی يې په ورغوي کې و مروړه چې دانې ترې وځي که نه؟ پوي يې کړ.
- پشړې هواته والوتلې. دې کې تېلفون راغی. د ياسين رنگ لاسپين شو. خط يې چېب ته کړ. پلار ته يې وکتل:
- د ريس تېلفون دی. چيشی وکمه ابا؟
- چيشی وکې؟ خبرې وکه! خوري خو دې نا.
- ياسين تنی. ووهله. ريس په دروند غږ، له خپلې دايمي آرامتيا سره وويل:
- الکه! دا د لالتي خبره رښتيا ده؟
- هو ولاچې ريس صيب. بېخي بل ډول کار دی.
- نا نو، تا دروغ ويل؟
- نا، په رسول الله، په قران چې ماسم مړ که.
- پلار يې زوی چوخ کړ. د سيند په غاړه د غنمو لوت ته يې گوته ونيوله. وپسېد:
- ورو غېږېه! کليوال يې وانه وري.
- ياسين سر و خوځوه. د ريس غږ راغی:
- نا نو، دا څنگه امکان لري؟
- هاو کنه. ټوله دونيا حيرانه ده.
- درباندي پوه شوی خوندی؟
- ولاچې زه ام امدقه چورت وهمه.
- لالتي اوس چرته دی؟
- شربت خېلو کې. ای ريس صيب! ولاچې سخت مشکل سره مخامخ يو. ته لږ کومک وکه! دا پيسې خوتا د لالتي پټي ته را کړې وې کنه. اغه ونشو. خير دی. د سود نه تېر شه! بېرته يې واخله! ولاچې دسې نشي چې ما سره ته ام په بلا واوړي.
- زما غم مه کوه! ته ام په بلا نه يې اوښتی.
- ولې نه يم؟ اغه...
- اغه اپخ کولی نشي. دا وسنجوه چې څنگه تې لور راوړي؟
- لور راوړلمه؟ ولاچې اوس څو نه کېږي.

— څوک وايي نه کېږي؟ د چرسې نه لور راوستل څه دي؟ او که ځان باسې بيا امدان پيسې د سود سره راوړه! گوره! که ددې خبرې نه څوک خبرام شو امغه ستا خبره ورځ ده. ښه ځا، چورت دې ووهه! زه کار لرمه. الله پامان! ياسين هاشم ته کړ:

— اوس چيشی وکوابا؟

د پلار يې هم رنگ تښتېدلې و. په غټ څلور کونجه مخ کې يې شنې سترگې بې واره تاوېدلې. ماښام د چرچرکانو آوازونه راتلل. بيا هماغه شربت خېل و، هماغه يې خېل. مگر د مړې د ژوندي کېدو موضوع نوې وه. هرچېرته شاربل کېدله. چا خنډل او څوک اوس هم په دې عقیده و چې پېړۍ پکې ننوتی دی. د بې سدي خبره يې دروغ بلله. قسمونه يې خوړل چې سمدې مې و. لالتېي د دېوال بېخ ته د مېړې او غوا غاړه گروله. هغوی به کله کله په بنده خوله وبغېدلې. ځانونه به يې ورجوخت کړل. په ده ښې لگېدلې. په زړه کې يې ويل «دئ نه گوري چې زه خان يمه، غريب يمه، خوښ يمه، خفه يمه، نشه کومه، نه کومه، بس راسره مينه لري. بنيادمان دې ورک شي! په مستي کې قربان، په سختي کې خدای پامان» په هوا کې د لاونډ تروش بوی گرځېده. د نغري د لمبورنا نيمه حويلۍ روښانه کړې وه. ښځې تر څپرې لاندې په دېگ کې خمځۍ وهله. دی غلی کوټې ته ننوت. هلته د برق يوازيني گروپ رڼا کوله. يو کليوال پر خپل بام لمريزې تختې لگولې وې. هر چاته يې تر سهاره برق ورکوه. په يو گروپ يې د مياشتې پنځوس افغانۍ اخېستلې. موبایل يې هم چار جولی شو. لالتېي غلی په مړوې غږ کړ:

— دا موبایل راکه بچو! زما په کار دی.

مړوې غټې سترگې په زاری تنگې کړې:

— خير دی ابا، لږ صبر وکه، لږ! د نېټ وخت مې ختمېږي.

— نا، ته ټوله ورځ پکې چيشی گوري؟ د سې مه کوه بچو! که خلق خبر شي بيا خبرې کئ.

— ټوله ورځ کله؟ دوه ورځې پس د لسو روپو نېټ چالانومه. نوې جامې گورمه. خپلوانو ته سلام ملام ليکمه.

— ډک يې که مه! ليکل دې ښه شوي؟ بيا يې هره ورځ چالانوه! خلق په بلا وه! د پيسو غم ام ونکې! نن سبا کې غم کېږي.

— هاهاها، نا، غنمو خرڅولو ته ضرورت نشته. کله کله خلق د خياطۍ پيسې راکئ.

لالتېي هغه په تندي ښکل کړه. په موسکا روان شو. لکه غل، کړوپ کړوپ د گوتو په څوکو بهر ووت. تر سرک تېر شو. د تېرو پر بارې پټې ته کېوت. د ويالې په غاړه بره لاړ. د چار مغزو د پراخې ونې لاندې پر وچه او پسته شگه کېناست. د ونې بوی پرې ښه ولگېد. خوپه تيارې کې يې زړه وډېده. دې کې خلک له جوماته راغلل. پر سرک ودرېدل. ايله يې زړه ولگېد. هغوی دده ژوندي کېدل څېړل. دی موسکی شو. سباگل ته يې ټېلفون وکړ:

— انډيواله! زه يمه. لال مامد خان.

د سباگل تندي راټول شو. پر توشکه ښغ کېناست. وړې لمسۍ ته يې اشاره وکړه چې غلې شي. په نري غږ يې وپوښتل:

— وروره گل! کم لال مامد خان؟

— وه! انډيواله دې کنه. د سالاود شربت خېلو. ما ويلې دا مې بله شمېره ده.

— اوووو ښه ښا. ما ويلې چې څوک دی؟ لالتېي وايه کنه مړه! هر څوک پوپېږي.

— ډک يې که مه! د سپي زامن خوپه هر چا نوم ږدي. ته تې لغمان ته را ونه تښتېدلې؟ په تا يې چيشی نوم ايښی؟ وويمه؟

— نه نا. خير دی. غلطي وشوه. بيا به نه کېږي. ای! ته څه مोजيزه يې؟ اغه دې عجيبه وکړه ولا.

— هاهاها، ها وکنه. ما کې ډېر کمالونه دي يارو. چاته يې نه ښيمه.

— ښا؟ انډيواله يې ام نه وايي؟

- څه يې کي؟ ډېر دي يارو. کوم يو درته وويمه؟ امدا اوس دسې ځای کې يم چې تاته د زمري زړه درکي نه راځېږي.
- نا، رښتيا؟ يه جينې مه چغېره! څه بلې کوټې له لاره شه! زه خبرې کومه ځا! بنا لال مامد خانه! تا ويلې چرته يم؟
- اغه جيگه ونه نده؟ زمېر د کور نه لاندې، د سين د جيگ کمره په سر. زه يې په اغه جيگه څوکه ناست يم.
- بنا؟ په دا شپه کې نو الته څه کي؟
- تاسره خبرې کومه کنه يارو. مه وېرېږه! ماته دسې ښکاري لکه په ځمکه چې گرځمه.
- نا مه. هاهاهاها! وروره گله! د قسم حق راباندې نلري، ستا په مرگ سخت خپه ومه.
- هاو کنه. انډيوال مې نه يې نو؟ خوته زما د حاله څه خبر يې؟ زه امدا اوس ام چوندي نه يم.
- هاهاها. څنگه؟
- ويمه پوره کال شو چې اور مې اغستی اور. که د لمبو سره سين ته وغورځېدلېمه ايله به پوه شې چې انډيوال دې رښتيا ويلې.
- خدای دې نکي! څه خبره ده؟
- پوه شه کنه! وريت وريت يم يارو. ستونی مې خاړې کړې. بدن مې مېرې مېرې کېږي. چرس غواړي چرس.
دې کې اروا ورڅخه ووتله. درب شو د لالتي سرد ويالې په غاړه په اوبو کې ولگېد. موبایل پر شگو پروت و. اروا برگه شوه:
- ته په خبره پوه نه شوې؟ زه درته وایم چرس ونه څکوي، ته يې بيا غواړې.
- څه ورک شه! ځان راته ابا ابا مه کوه! ما ټوکه وکړه. بل شی تې غواړمه. الهی شه! خولې ته مې اوبه ننوځي.
- ښه، که دې چرس وغوښتل بيا ونه وايي!
اروا بېرته ننوتله. لالتي پاڅېد. اوبه يې توکړې. وټوځېد. سا يې سوزېدلې. لکه منډه چې يې وهلې وي. سباگل نارې وهلې:
- ای وروره گله! چرته ورک شوې؟ اورې؟
- هاو، هاو. پښه مې خطا شوه يارو. وولېدلېمه. ځان مې په بل شاخ کې ټينگ که.
- نارښتيا؟ بلاسې يې ولا. بنا نو چرس خو...
- نننا. يو خوته په ټوکه ام نه پوېږې. وه د خدای ظالمه! ما کله دا مردار شی غوښتی دی؟ ولې مې په خلقو بې آبه کي؟
- ولې، ولې؟ ښځه دې د ونې سر له راغله څه؟
- نا، دلته بل موزيکي پيدا شوی. په نيم ځان مکمل خبيث دی.
- دا څه وايي؟ څوک دی؟
- يو څوک دی نو. ويلی نشمه. بنا، ته کله راځي؟ اغه امانت ام راوړه!
- آ؟ بيا وايي؟
- او هوووو. پوه شه کنه! امانت خو بد شی نه وي کنه. امانت امانت وي يارو.
- آآآآ! ښه بناآآ. پوه شومه. پوه شومه. نو ابله ورځ خودې ويلې راسره شته، اغستی يې نشمه.
- هاو کنه. امقه پسې تلې ومه. کم د سپي زوی وړي وو. په بلا واوښتلمه.
- يره لال مامد خانه! سبا درغلمه. ای وروره گله! نوته بيا امانت اخلي څنگه؟
لالتي چورت يووړ. له قهره يې د خلاص لاس سوک خپل تشي ته اړم کړ. تشي يې وسوزېد. دې کې يې بلې خبرې ته پام شو «دا
اروا ولې ونه ليدل چې سباگل چوندې کړمه؟» دلته يو فکر ورغی. سباگل غږ کړ:
- بيا چرته ورک شوې؟

—آ، یمه یمه، دلته یمه. ما ویلې ته بل کار وکه یارو! امانت چې دې راکوه ماته یې مه بښه! په بل شي خبرې کوه! غلی یې زما جپ کې کېده! پوه شوې؟ گوره امدقه سې به کی بنا؟
—آآآآ! بښه بناآآ. وروره گله! بې غمه اوسه! پوه شومه.

نابیره له نژدې څخه بښې پر لالتي پرک وهل:

—خدای خو دې پښې ماتې که! زمڼ پښې درپسې زب زب شوې. د ویالې په غاړه چیشی کی؟ سنکتیا منکتیا خورې که نا؟
لالتي ژر تېلفون بند کړ. سباگل کټ کټ وخنډل «سخت وړان دی. چې دروغ وي، رښتیا ته سلام ام نه اچي»

∞∞∞∞∞

لالتي په کټ کې وینې پروت و. د کلي یو نیم سپي په ځنډ غپل. لاندې له سیند څخه د شرشرې غږ راته. د څنگ کټونو ته یې وکتل. تش وو. د یوازېتوب احساس یې په زړه منگولې خښولې. سترگې یې کوټې ته واړولې. هغه روښانه وه. مور او لور له وېرې په گرمۍ کې دروازه هم تړلې وه. مېرمنې اوس دده څارنه کوه. په کور کې د پاتې کېدو یې هم نه ویل. ان د چرسو د ځکولو او نه ځکولو یې نه پوښتل. دی نه پوهېده چې ولې؟ مگر ځان یې تر پخوا ډېر قید احساسوه. د بښې ځای اروا نیولې و. دا بیا هر چیرته ورسره گرځېدله. هېچرته یې چرس ځکولې نه شول. سخت تنگ و. چورت یې وه چې څنگه ترې ځان خلاص کړي؟ د پوال په بیخ کې مېړه وبغېدله. هغه په تیاري کې لکه توره یږه معلومېدله. ده ترې سترگې واړولې. آسمان ته یې وکتل. د نړۍ سپوږمۍ شاوخوا گڼ ستوري تیت وو. لکه د څراغونو نسکوره کاسه. دا وخت ورڅخه اروا ووتله. ده وویل:

—چیشی کی؟ ته نو بلد شوې. دا زما ځان دی. ستا د ابا پرتوگندی. ډرت واغونده! ډرت وباسه!

—نه! تا ولې بښې ته ونه ویل چې ورور او وراره دې وژلی وم؟

—چیشي ته؟

—وه! چې پوه شي کنه، چې دوښمن یې څوک دی؟

—دا یې پوه! گټه یې څه ده؟

—گټه؟ هغوی خو مروې ته دام ایښی. بیا به مور یې ډېر پام کړی.

—هاهاها ای موزیگه! دلته نو وښویدلې.

—پوه نشوم.

—قمقلان پوښول سخت دي. زه به کوشش وکمه. گوره! زه چې جوندی شوم خبره ختمه شوه. نه جنگ ته ضرورت شته، نه غچ ته.

—هو، بېخي! مخکې ژوندی نه وې؟ مړیې نه کړې؟ بیا دې مړ کړی.

—ته دې د نیم ځان غمه وخوره! په ما څوک چیشی نشي کولی. اوس زه خبر یمه.

—ستا خبر بدل مهم ندی بڼه؟ د هغوی ډار مهم دی.

—وه موزي گله! ودې نه لیدل؟ څنگه یې درې درې ویشتل، منډې یې وهلې؟ مانه اوس ټوله دره وېرېږي.

—نه وېرېږي. اوس ټول خبر شول چې هماغه سړی یې. ای زه ووايم چې بښې ته ولې نه وایې؟

—ناء. ضرورت نشته.

—که ووايې بیا مجبورېږې چې په هاشم پسې ورشې.

—جنگ د سپي کار دی بنا؟ اینسان په خبر ولاجې حل کړی.

—بهانې مه جوړه! ما کله ویلي جنگ وکه؟ زه وایم له جنگه وېرېږه مه! کله چې څوک پوه شي ته هرې مقابلې ته تیار یې بیا دې

خبره هم تاثیر لري. انسان عقلمن ځناور دی. یوازې هاغه وخت داړل نکړی چې راتلونکی یې ځان ته بد وويني.

—بنا؟ نور څنگه یې؟ دا د عقل کمیس دې او تو که! قرار یې بکس کې کېده! بل وخت به دې په کار شي بنا؟

- ياره نو. چې دا کم عقلان ولې نه پوهېږي چې کم عقلان دي؟ ای ای! بنځې او لور ته وایې که همداسې دې مړ پرېدم؟
 - ډک یې که مه! ته اوس لکه ډاکو سړی یرغمل کی؟
 - هو، ته په سمه پوه نه شوې نو. وایې که نه؟
 - وه دازما کار دی که ستا؟ د ورځې خو ټول سالاو راباندې ظلم کړی، د شپې ته لوېشتینک پیدا شوی.
 - په هوښیار څوک ظلم نه شي کولی. په کم عقل یې کړی. ښه نو چې نه وایې زه لارم.
 - وه! وه! دا څه د سپي زوی دی؟ ای ای! چېرته ځې؟ صیبي ده وایمه. صیبي ده. ری شه کنه نو!
 اروا له اسویلي سره بدن ته ورننوتله. لالتي ښځه کېناست. سايې تېزه تېزه اخېستله. لکه وحشتناک خوب چې یې لیدلی وي. خوله یې وچه او زړه یې تنگ و. نشي ته یې زړه کېده. مگر نه چرس وو، نه څوک د زړه سوي. ستونی او ټټر یې له بې وسۍ وپر سېدل. مېړه نژدې راغله. ځان یې پرې وسوله. ده ورسره غاړې واچوله. ویې ژړل. غونج په کټ کې پرېوت. مېړه بوی کړ. وبغېدله. ته واور بچي ته تسلي ورکوي. دده او ښکې یې وختلې.
 سبا لالتي پر سرک بره روان شو. سبا گل د چرسو د راوړلو وعده کړې وه. ده شېبه په شېبه شاته کتل. لکه میین چې د جانان د لیدو په ارمان وي. غوا او مېړه ورسره نښتې تللې. له لېرې یې د ویالې په غاړه هلکان ولیدل. ځان یې د سرک بلې خواته پناه کړ. چې نژدې شو د هلکانو غبرنه و. ده ته چورت ورغی «دا د شیطان زامن ولې غلي دي؟ په کمه بلا او ښتي نه وي» د گوتو په څوکو د سرک څنډې ته راغی. لاندې یې وکتل. هلکان د توت د ونې شاته پټ شول. ده ته عجیبه وه. خړې مرغۍ په هوا کې چغېدلې. ده پاس وکتل. د دکاندار زوی یې ولید. ځالي ته نژدې یې ځان غلی کړی و. لالتي ته خپل د شارو بچی وریاد شو. ماما یې ورکړی و. ده به ورته ټوله ورځ ملخان نیول. یوه ورځ هغه د بام په کونج کې ناست و. چا په غولکه وویشت. لاندې راوړلې. دده په لاس کې یې سا ورکړه. ټوله ورځ یې ورته ژړل. اوس په ونه کې د هلک په لیدو دده سترگې لاغې شوې. یو دم یې تیرې ته لاس کړ:
 - هی د سپي زو! کته کېږي که نا؟
 کړس شو تیرې د هلک څنگ ته ولگېدله. هغه چیغه کړه «وه ابا!» تېز تېز کوز شو. لالتي بله تیرې واخېستله. لاندې ښو هلکانو پر ده برید وکړ. خو دا ځل دده مورچل هم په جیگه و، هم په وسلو مالا مال. هلکان مات شول. مخ په بره و تنبېدل. پاسني له جیگه شاخه ځمکې ته ټوپ کړ. منډه یې واخېستله. مرغۍ آرامه کېناستلې. د دوه لېنگیو ځناورو حمله په خیر تېره شوه. لالتي ورته عسکري سلام واچوه. بیا یې مخ په بره درانده قدمونه واخېستل. غوا او مېړه هم ورسره نښتې روانې وې. دی برگ شو:
 - ای د څاروي اولاده! ماسره چیشی دي؟ خو پاس ډډې ته شی! سنکتیا منکتیا و خورئ! زه نه تنبتمه.
 هغوی یې د لاس په اشاره پوه شول. ډډې ته وختل. دی ورو ورو د کان ته ورسېد. د توت نیالگي ته تکیه ودرېد. هلته د دکاندار زوی د پلار شاته پټ و. وېرېده چې بیا یې په تیرې ونه ولي. د دکاندار تر نامه پورې اوږده ربیره له خبرو سره و خو ځېدله:
 - وه الک! دا ماشومان د مرغیو بچیو ته ولې نه پرېدې؟ ستا خو ندي.
 دې کې ټول هلکان د دېوال له شاخه راووتل. لالتي ورته غاښونه وچپل. مخ یې دکاندار ته واړوه:
 - ته کون وې؟ د مرغیو بغارې دې ناوړېدلې؟ اغی ويلي دغه د سپي زامن مې بچي وجني.
 - ما! ما! سترگې برکې برکې مکوه خوار شي! مرغۍ په څه پوېږي؟ بیا ماشومان دي. امدقه یې سات تېري ده.
 - ډک یې که مه! ماوېلې که تش نوم دې ملا دی یارو. ته خو صیبي ملایې.
 - دا څنگه؟
 - ځان ته ها، بل ته ما. د خپلې باغچې گلانو ته څوک نژدې نه پرېدې. او د مرغۍ جاله پروانکې.
 - آهاهاها، وه خوار شي! گل خو گل دی. د هرچا خوښېږي. جاله چیشی ده؟

- ډک يې که مه! نا، دا گل نو د چا زوی شو، آ؟ که په اغه کې رنگونه دي، په جاله کې هنرونه دي. که د اغه بوی دماغ تازه کړی، د دې آوازونه د زړه باغ تازه کړی. که د گل په رنگ کې خوند دی، د جالې په منځ کې جوند دی. بڼا نو، کوم یو ښه شو؟ دکاندار بیا کټ کټ وخنډل:

- یاره ته سم شاعریې. تاسره نه ویل کېږي. ای دا پرېده! په ماڼو کې د بلا کیسه وکه!
له دې سره ماشومان ترې راتاو شول. یوه ډله ځوانان هم ورسېدل. زاری یې پیل کړې. ده وویل:
- ناء! نه کېږي ناء. ماشین کې تېل نشته.
کلسري ځوان په دکاندار غږ کړ:
- ملا ماما! ته راکه یو جوس!

ځوان د جوسو وړوکی ډبی لالټي ته ونيو. هغه سمدلاسه یو غږ پ وکړ. وې ویل:
- بڼا نو غوږ کېدئ! ونه و، پاس اسمان و، لاندې ځمکه. په دې ځمکه یو غیرتي ځوان گرځېده. لال مامد خان نومېده.
ځوانانو او ماشومانو هرررر وخنډل. دې کې بل ځوان تېز راغی. له سره تاو سپین دسمال یې له غاښونو خوشې کړ. دکاندار ته یې وویل:

- ملا ماما! بابا مې چې پټي وېشل ته خو وې کنه؟
دکاندار په خوله گوته کېښودله:
- سرداره چشششش! ته غلی! نه گوري؟ مېله ده.
لالټي غږلا جیگ کړ چې سردار یې هم واورې:
- نولال مامد خان به نیمه شپه چکرې وهلې. وېره مېره نه وه نا. وېره د چالور ده؟ یوه شپه ماڼو ته لاړ چې اودس وکړي. البته یو وارې غااااا ته بلا پیدا شوه. ویمه خدای دې چاته نه ښيي نوووو. بده بلا وده ده. دېو و دېو. جیسییگ! اسمانه پورې. او داسې سترگې. لس لس متره لمبې تې وتلې.
ماشومانو او لویانو په یو غږ حیرانتیا وښودله «بنااا؟» د سردار خپل کار ته سودا وه. غوښتل یې د لالټي کیسه لنډه کړې:
- هح، ماڼو یې ولې ونه سوزوه چرسولا ماما؟
- ډک يې که مه! قیصه خو واوره سوډا بې توږی!
خلکو هررر وهل. سردار برگ شو:

- غلی یابو! اوس دې په ځمکه منډمه! ټوله ورځ وړکیانو ته ډوزې ولې.
لالټي لږ شاته شو چې سردار په رښتیا حمله ونه کړي. وېنګېد:
- ډوزې ندي! بڼا نو چې نه یې منی قیصه نه کومه.
دی روان شو. خلکو بېرته کلک کړ. ویل ستا په خبره کې ذره ډوزه نه شته. لالټي بیا نیالګي ته اوږه تکیه کړه:
- ای دروغ ندي بنا؟ په قسم په دقو سترگو مې ولیدل یارو.
هغه له جوس څخه بل غږ پ وکړ. مخ یې آسمان ته ونيو. لکه کوم څه چې په حافظه کې لټوي:
- نو ماما دې جارشي! هاو ښکرونه. او هو هو هو د خدای قدر تونه دي، دیستک دیستک ښکرونه. څو کې یې تېرې ې ې تېرې، او نری، ی، ی، ی، نری، لکه ستنې. او غولانځې، لکه جوالونه. داح داح!
سردار غږ کړ:

- ټسسسس! نر غولانځې لري؟

لالتی ورته کاره وکتل. په موسکایې سرو خوځوه:

- ته به ښه شې بنا؟ مه ور خطا کېږه!

خلکو په زوره وځنډل. سردار تک سور شو. لالتی بېرته مخ نورو ته راوگرځوه:

- ای دا پښې یې ندي پښې؟ لکه سراج مو تیر. هره گوته یې لکه د تېلو بوشکه.

لالتی لاندینی. شونډه وچپچله. خپله سینه یې په سوک وډوله:

- زه ورته مخامخ ودرېدلېمه. ما ویلې زه درنه نه وېرېږمه. هاو. ما ته لال مامد خان وایي. نیمه شپه کې چاته د فیل زړه ورکه دلته راتلی نشي. زه د نیمو شپو شاهین یمه بنا؟

کلسري ځوان غږ کړ:

- دقه سې! د ترررر بچیه!

لالتی د جوسو تش ډبی وغورځوه. لاس یې جیگ کړ. لکه په کریکېټ کې چې وېکېټه واخلي. کلسري ورسره ورغوی و جنگوه.

ده سردار ته کاره وکتل. خبرو ته یې دوام ورکړ:

- هاو کنه. دې ویلې یاره منم دې لال مامد خان. مانه رښتیا یې زمريان خښتګ ډکې. خو ته داسې زړور غږېږې. مگر ما سره یې نشې کولی. ما ویلې څنگه؟ ویلې اوس گوره! دسې خو ونه وېرېدلېمه. نور اټیت شو. دم یې راباندې پوکه. زما زړه لار و تښتېد.

هلکانو بیا د دروغو خواشیني وښودله. سردار د ملنډو په موسکا مخ دکاندار ته کړ:

- ملا ماما! ته دا چرسولا پرېده! زمڼر او د تره زامنو په منځ کې حالت خراب دی.

څنگ ته د تورو جامو تنګي ځوان تایید کړه:

- رښتیا وایي جنگونه یې وکړل. گرېوانونه و شکېدل. این په ټوپکو پسې یې منډه کړه. خلقو پرېښودل.

دکاندار اوس د خبرې په جدیت پوه شو. سترګې یې تېرې شوې. اوږده بریره یې ورپېدلې:

- بنا؟ په چیشي؟

- په پټي کنه.

- اوووو بنا! په کوم پټي؟

- د کلي د پاسه ندی؟ زمڼر نیم پټی یې په خپل کې ګډ کړی دی. ته خوالته وې. ستا خو وېش په یاد دی کنه؟

- نا ولا، ډېر وخت کېږي. تاسې واره غټ شوی. اوس مو بچیان گرځي.

لالتی د سردار اوږې ته ډیکه ورکړه. ځان ته یې گوته ونيوله:

- د لال مامد خان نه پوښتنه وکه لال مامد خان نه! مغز ندی کمپیوټر دی.

- لرې پمنه! سړی په هره خبره کې ډوزې نه ولي. زما خوشې ماغزه خراب دي. دلته به درنه پنډوس جوړ کمه.

- ډک یې که مه! عقل دې لکه چې متيازو کې تللی.

خلکو بیا هررر وهل. سردار غاښونه وچپچل. ورپسې تاو شو. دکاندار لاس واچوه. له مټې یې کلک ونيو:

- ته مه لمبه کېږه! دده خبرې امدسې دي. اغه ورځ دا امو. ته ودرې چې چیشی وایي؟ بنا، لال مامد خان! نو البته وېش څنگه و؟

- نه یې ویمه.

- ماشین دې تېل غواړي؟

- نا، ځینې تېل زهرجن وي.

- هاهاها خیر دی زاری درته کوو.

- پټی ستادی که دده؟
 - نا، خو خیر دی کنه ای. دونه زاری چې سړی حاجي ته وکي لور ورکئ. الکه سرداره! ته ورته ووايه کنه!
 سردار کاږه وکتل:
 - ملا ماما! زه ټوکې نه کومه. د دښمنۍ خبره ده. ته ماته چرسولا مخته کی. ریشخند وهي؟ داد خپل گرېوانه خبرندی، زمنږد وېش نه به څه خبر وي؟ څه بابا!
 سردار روان شو. لالټي دکاندار ته د سرپه اشاره وويل:
 - زما تر مخې وشو. زما د مور مېړه شو.
 - هاهاها، خیر دی. ملا مت ندی کنه. ناحقه په د وښمنۍ اوړي.
 لالټي سردار ته نارې کړې:
 - په پاسنیو دوو پټیو کې ستاد ابا برخه ډېره وه. په نورو کې د نورو ورونو.
 سردار ککړه و خوځوله:
 - ددې نه خو د کلي غوایان ام خبر دي چرسولا. په هر پټي کې څو بیسپې چاته ورسېدلې دا وایه!
 - په اول پټي کې ستاسې اته بیسپې وې. په دویم کې شپږ.
 د سردار خوله وازه شوه. دکاندار وخنډل:
 - هاهاهاها، وینې؟ دده ذهن ډېر ښه دی.
 سردار وړاندې راغی. دده لاس یې ونيو:
 - لالټي ماما! ته راکه! چې...
 ده ترې لاس کش کړ:
 - ورک شه! ادې ته دې دسې نوم واخله!
 - آ؟ نننا، خوله مې غلط شوه. لال مامد خان ماما، ته راکه امداد خبرې د خلقو مخ کې وکه!
 لالټي یې د سیند پورې کلي ته بوت. مشران یې د خوږ ترڅنگ د توتو په یخه باغچه کې کېنول. چای او گوړه کېښودل شوه.
 کشرانو په خدا سیل کوه. لکه د ټوکو اوږدو ته چې راغلي وي. مگرد سردار د تره پینځه زامن بیرناست وو. د لالټي شاهدي یې نه منله. ویل په لږو چرسو هر څه وایي. له نندار چیانو څخه غږ شو «لالټي دروغجن» ده ځواب ورکړ «څوک غاپي؟ د سپي زامن» هغوی له خدا چپه چپه واوښتل. ځینو مشرانو هم ځان ټینگ نه کړ. نورو بیا د چرسې شاهدي ځان ته توهین وگڼه.
 پاڅېدل. سردار زاری وکړې. ویل څه به مو کم شي؟ یو وار خبرې واورئ بیا ځی. نندار چیانو د ساعت تېري د اوږدولو لپاره د سردار پلوي وکړه. مشران بېرته کېناستل. لالټي کاغذ او قلم راواخېست. په هر پټي کې د هر ورور بیسو یې بېلې ولیکلې. په موبایل کې یې جمع کړې. ټولو ته مساوي ځمکه ورسېدله. یو شور جیگ شو. اوس خلکو خنډل چې دا څه ټوکاني جنگ و، د چرسې په خوله بند شو. سردار په اپلتو پسې سر نه گرځوه. اندیوالانو ته یې د شورو وعده وکړه. لالټي یوې غاړې ته غلی ولاړ و. سربې ښکته واچوه. بېرته دکان ته راغی. هلته لاهم ځوانان جمع وو. د سردار د لانجې یې وپوښتل. ده وويل:
 - غم مې یې کم که. د خوشالۍ نه یې لاندې باندې خنډل.
 ټولو هرررر وهل. لالټي پزه جیگه ونيوله:
 - په اخبر کې سردار کلک نښتی و چې شورو درکومه. ماویلې که سمه قابلي راکی صیي ده. که نا، ستا اغه شورو نه خورمه چې په غوښې پسې به ذره بین راوړې.

بيا خنداگانې شوې. له لېرې څخه غره هار تر غوږو کېده. دا د هاشم ډبه شکله څلور سيمه موټر و. دوی نه لیده. موټر له تخته تېر تېر شو. شاته يې دوړه پرېښودله. د خلکو پام يې واړوه. له ورايه پکې وړانې ښکارېده. لکه موټروان چې يا مست وي، يا لېونی. هر څوک پوهېده چې د سالاو په تاو راتاو او کنده کپر سرک کې داسې ځغلول بلې دنيا ته تلوار دی. ياسين له هديرې څخه د تېرېدو پر مهال د لالتيې واز قبر ته وکتل. واړه هلکان ترې چارپېرو. له سوړ اسويلي سره يې سترگې هاشم ته واړولې. پلار يې په مقصد ښه پوهېده. ځکه خو يې ژوره سا واخېستله. شېبه پس موټر د اوبو تر ژرندې تاو شو. نژدې يې بوډی وهلې وه. د لالتيې د کور مخ ته د ټايرونو د ښوېدو خړپه هار شو. ياسين په ټوپ کېوت. تومانچه يې جیگه ونيوله. نارې يې کړې:

— ای شربت خېليو! ښه يې واورئ!

چا چې واورېدل په غوږونو کې يې کړنگ شو. دا آواز عام نه و. خاص و. د مصيبت زنگ برېښېده. يونيم نارينه چې له لتيې يا وزگار تيا څخه په کور کې پاتې و، تېز ووت. د لالتيې ښځې د وراړه غوږ وپېژند. دروازې ته راغله. ياسين خبرو ته دوام ورکړ:

— زه په جار ايلان کومه چې زما د ترور لور مروه زما ښځه شوه.

هغه هوايي ډزې وکړې. مرغۍ له ونو والوتلې. چرکان له منډې سره وکړتېدل. سپيانو وغپل. ځينې ماشومان په ژړا ميندو ته وتښتېدل. د لالتيې ښځه وازه خوله ولاړه وه. هېچا د داسې تحول اټکل نه کوه. نياگانو کيسې کولې چې په پخوا زمانو کې څو ځله ځوانانو د خپلې خوښې نجلۍ د جړولو لپاره ډزې کړې دي. بيا نوبل ځوان د دښمنۍ له ډاره هغې ته د مرکې د لېږلو جرئت نه کوه. لمسيانو ته دا خبرې لکه افسانې ښکارېدلې. خو اوس يې کتمې پېښه په خپلو سترگو ليدله. ځکه خو ټول شخړې لکه بتان ولاړ وو. ياسين تېز کور ته ننوت. ترور لاس واچوه. هغه يې له مټې کش کړ:

— وه! دا چيشی کی؟

هاشم خپله خور ونيوله. ويې ويل:

— ته مه وار خطا کېږه خورې! هر څه به سم شي.

ښځې زور وښه وېل چې ځان خوشې کړي. ياسين مروه په کشولو له کوره ووېستله. هغې چيغې وهلې. ياسين خلکو ته وويل:

— گورئ! دا زه بيايمه. که څوک ورپسې راغی، ولا چې لس ډزې يې په دا کوپړۍ وولمه.

نجلۍ يې په زوره موټر ته وخېږوله. هاشم هغه کلکه ونيوله. ياسين د موټر مخ تاو کړ. د لالتيې ښځې په دروازې زور وهه چې خلاصه يې کړي. موټر تېز شو. هغه په سرک ولوېدله. دلته د دکان مخې ته خلکو ډزې واورېدلې. لالتيې خوله کړه ونيوله:

— ډک يې که مه! ای! کلي کې د چا ښځه بلاربه وه؟ بل خوشی وشو.

ټولو هررر وهل. ماشومانو منډه کړه. لالتيې هم په درندو قدمونو روان شو. کله چې ورسېد د کور مخ ته يې راټول خلک وليدل. سرتورې ښځې يې په دروازه کې ژړل. دده پښې ورپرېدلې. تېز ورغی. ويې پوښتل چې څه خبره ده؟ هغې ځواب ور نه کړ. زړې تورې وويل چې ياسين مروه بوتله. دده زړه سست شو. دننه حويلۍ ته يې وکتل. تشه وه. ويې پوښتل:

— څنگه يې بوتله؟

— څه ورک شه چرسولا! څنگه يې بوتله؟ په زوره يې خپله ښځه کړه.

ماشومانو پخ وهل. دده په خيال کې هم نه گرځېدل چې هاشم دې مروه په زور بوغي. هغه خو په منع کلي کې سم کور لري. په ښکارځي کې په کلا اچولو څه کوي؟ دې کې سبا گل هم له ښاره ورسېد. د خلکو ټولېدو ته ځير شو. يو تن ورته کيسه وکړه. هغه لالتيې په غېږ کې ونيو. په غوږ کې يې وښکېد:

— وروره گله! تا ياسين ښه پېچندلی و. رښتيا د سپي زوی دی.

لالتی ترې لېرې شو. همدا شېبه د خلکو تماس څه چې تش کتل پرې بد لگېدل. لکه خوري چې یې. پر ذهن یې تیاره خپره وه. نه یې څه لیدل، نه اورېدل. او نه یې سرکار کوه چې څه وکړي؟ یو دم په کور ننوت. ویې ویل:

— ولاکه یې پرېدمه!

خلک هم لکه سېل حویلی. ته ور وېهېدل. دی هرې خواته گرځېده. وسله یې لټوله. اول یې د غره له توږل شوې برخې غونډاری وباسه. خلکو وخنډل. هغه یې بېرته وغورځوه. دېوال ته ولاړه بېلچه یې واخېستله. روان شو. هماغې تورې له دروازې غږ کړ:

— اغه ځوانیمرگ ویلې هرڅوک چې راغی ولم یې.

دی ودرېد. هسې هم وېرېده، اوس یې بېخي سپین وټنېدل. ګلابي مخی شاه محمد د حویلی منځ ته راغی. تورې ته برگ شو:

— ته چیشی وایې؟ پرېده چې لاړ شي! دده لور یې وړې ده. خوشې خبره خونده.

لالتی ورته په زړه کې سل کنځلې وکړې. خلکو ته یې وکتل چې څه عکس العمل ښیي. ځوانانو سرونه وڅوځول:

— هاو هاو، لاړ دې شي! منږ دې نه شرمئ!

سباگل نه هو ویل، نه نه. د لالتی امید یوازې زړې ښځې ته و. نژدې ورغی:

— ښانو، ته ووايه تورې! چیشی وکمه؟ نه نا، یا به ځان مې کومه یا اغه.

خدای خدای یې کول چې تورې ووايي مه ځه. خو هغه غلې وه. نه معلومېدل چې له ځوانانو وېرېدل، که یې ویل چې د بېلچې په ځای سمه وسله واخله! شاه محمد لالتی ټېل وهه:

— ځه کنه! چیشی ته ولاړ یې بې ننگه؟

دده په وس نه وه، که نه سل مرمۍ یې په دا تندي ویشته. مجبور شو چې حرکت وکړي. ناڅاپه یې په جېب کې ټېلفون وترنګېد. تا به ویل د زېرې وشو. شت یې وهل. ماشومانو بیا وخنډل. لالتی نمبره وکتله. د هاشم وه. زړه یې ولرېد. کوټې ته لاړ. موبایل یې غوږ ته ونيو. هاخوا هاشم له موټره کېوتی نه و. درې څلور واړه یې الو کړ. بالاخره دده له خولې هم غږ ووت. هاشم وویل:

— غوږ کېده الک! نور نو خبره ختمه ده بیا؟ چې لور دې زما اینزور شوه، ځمکه ام زمږه کېږي. څه مخکې څه پسته، یو شی دی. نو امدا اوس یې راکه! اوس گوره پیسې ام درکومه. ته گټه کی. که نا، لور دې ام لاړه، ځمکه ام.

لالتی بیا داسې لږ زېده لکه سړې تې چې نیولی وي. میتیازې یې په سختۍ ټینګې کړې وې. ژوند یې پرمخې واوښت. نور نو هاغه لږه آرامي هم ختمه شوه. دوه لارې وې. که دښمني کوي نو شپه او ورځ به یې د بل د وژلو لار لټوي، یا ځان له مرګه ساتي. د پخوا په شان به یې غمه گرځېدلی نه شي. که دښمني نه کوي نو په هر قدم کې به پېغورونه اوري. په دره کې به نه یوازې دی، بلکې دده لېرې او نژدې خپلوان هم ټیټې سترګې گرځي. په دې سربېره له یاسین څخه د مروې بې اندازه کرکه به سبب شي چې د هغې هلته او د مور یې دلته زاړه وچوي. اوس خلک د کوټې خولې ته راغلل. غوښتل یې د لالتی په عکس العمل کې ځان ته معلومه کړي چې چا ټېلفون کړی دی، او څه وایي؟ مګر دی لکه په سکروټو چې گرځي. په یو ځای کې درېدلې نه شو. بېرته انګرې ته ووت. ښځې یې ویل څوک دی؟ ده ځواب ور نه کړ. سربداله و. لکه په خوب کې چې کوم شی لټوي. په ټېلفون کې هاشم «اورې! اورې!» نارې وهلې. دلته و چې لالتی ته یو چورت ورغی. غټې سترګې یې وځلېدلې. لکه په ټپي تیارې کې چې رڼا وویني.

وړې سېرمې یې وپړسولې. په جیګ غږ یې په ټېلفون کې وویل:

— ای ای هاشم ټیټه! ای پیوسه! ای بې غیرته! زه پوېرېم چې لور مې د ماما کره ده. د ماما کور خو لکه خپل کور دی. څوک ورته جیګي کتلی نشي. مګر چرا اوزاری دې نه منمه. هاو.

هاشم په شنو سترګو د رڼې موبایل ته وکتل:

— او هو او هو! دا څه گنګس دی؟ وه قمقله! زه چیشی ویمه ته چیشی وایې؟

لالتی یې خبرو ته غوږ کېښود. مخکې لاړ:

- تا ماسره بد و کړل. بې غیرتي دې وکړه. پرېدم دې نا! او لور نه درکومه. چې مرام شې بنا؟ او ولاکه تا حرامي پرېدمه!
 ټېلفون يې بند کړ. خلکو ته يې وکتل. د هغوئ له سترگو معلومېدل چې د موضوع په تحليل کې گډوډ دي. ايله يې زړه ولگېد. د
 اوس لپاره په هاشم پسي له تگه خلاص شو. خو چې خلک دده په چل پوهېږي خبره به سره وي. خپلوانو به هاشم مجبور کړي وي
 چې مروه بېرته راولي. هرڅه به په آرامه ختم شي. سبا گل ته يې وکتل. تندي يې تريو ونيو. نژدې ورغی:
 - وينې؟ دا يې ماما. دقه سې بې غیرتو حراميانو سره بند پاتې يم يارو.
 - خير دی وروړه گله! ته لږ ځان آرام که! بيا وگوره چې څه وکې.
 لالتي همدا شېبه غوښتل چېرته لېرې په مړه خېټه چرس ووهي. بيا په يخ سيوري کې پرېوځي. نه د چا له پېغورونو ډک مخونه
 وگوري، نه له زهرو ډکې خبرې واورې. ان د لوڼو غمونه پرېږدي چې د نشې خوند خراب کړي. د سبا گل سترگو ته ځير شو. نه
 پوهېده چې چرس يې راوړي که نه؟ سر يې نری و خوځوه. هغه کوم عکس العمل ونه ښود. لالتي وويل:
 - راځه دننه کوټې کې به کېنو! زړه مې نور چوي. پوه شوې؟
 - اوصيله وکه وروړه گله! دونه زړه مه خوره! بس ته مې لږ ليدلې. بېرته ځمه.
 د لالتي سودا شوه چې تش راغلی څنگه؟ تندي يې راټول کړ. ويې ويل:
 - نا، چېرته ځې؟ چيشی دې راته ويلې؟
 - ما ويلې تاسره به لږ ځانته وغږېږمه. خو اوس ته خپله دغه حال کې يې.
 لالتي نژدې چيغه کړې وه چې چرس دې څه کړل. خو ځان يې په واک کې ونيو. ککړې او لاسونو ته يې ټکان ورکړ:
 - وه خدايه پاکه! ته يې څه کي؟ تاته څنگه وويمه؟ خو...
 دا وخت سبا گل نيمايي لاس د شتري واسکت له جېبه وباسه. پکې زېړ کاغذ ښکاره شو. تېر ځل يې هم په همداسې پاکټ کې
 چرس راوړي وو. لالتي ايله د هوسايۍ سا واخېستله. شاوخوا يې غلی نظر واچوه. لسگونه سترگې په دوی کې وې. لکه هره
 خبره چې څېړي، څو منفي ټکي ومومي. ده کتل چې پاکټ ته د چا پام شو که نه؟ دې کې ملک له دروازي غږ کړ چې څه خبره ده؟ د
 ټولو سترگې ورواوښتلې. ځوانان پرې راتا و شول چې له موضوع يې خبر کړي. لالتي ووپرېده چې ملک ورته ونه وايي چې په
 لور پسي لاړ شه! ښه دا وه چې توده په توده کې پښې وباسي. سبا گل يې له مټې ونيو:
 - راځه دا شور نه مې لرې بوځه يارو! په قسم چې سا مې بندېږي.
 په سترگو يې اشاره وکړه. خپله مخکې شو. دلته يې اروا له بدنه ووتله. درب پر ځمکه ولوېد. ځينو وخنډل. ځينو ويل ويې
 گوري! بيا به بې سده شوی وي. سبا گل يې نبض وکوت. سپين اوښتی مخ يې خلکو ته واړوه. په نري غږ يې وويل:
 - انا لله وانا اليه راجعون.
 يودم شور شو. خلکو ويل په لور پسي يې سا ورکړه. د لالتي ښځه بيا پر مېړه راپرېوتله. لور ترې هېره شوه. په چيغو چيغو يې
 وژړل. څلورو ځوانانو جسد کټ ته جيگ کړ. ده په هوا کې ولاړې اروا ته وويل:
 - ای ای ای! جوند ته مې پرېدې که نا؟ بيا څه خبره ده؟
 - خپله ښه پوهېږي.
 - په چيشی پوېږېږمه؟ گوره دا خرتوب دې پرېده! زه ستا د دې پنډوس نه يم.
 - ادي ته خوله مه اچوه! تاته ځان ډېر چالاکه ښکاري کنه؟ زه ستا په ځان کې يم، ښه؟
 - ډک يې که نه! د شادوگۍ بچيه! چې دا ډرت شي، اسمان ته ختلی يې. ته خو ووايه! خبره چيشی ده؟
 ملک سپينه ټوپۍ په غټ سر سمه کړه. ويې ويل:

- ورونو! د خدای کارونه دي. تقدیر نه بدلېږي. خدای پاک چې چیشی کئ د بنده په خیر یې کئ. لالتهې کاره وکتل:

- داح! دا ز منږ ملک دی. دا نو خبره شوه؟ ورته وایه خدای دې امدقه سې خیر ستا په نصیب کي. اروا کوم عکس العمل ونه بنود. ملک پر گلابي مخي ځوان غږ کړ:

- الکه شامامده! ته لاړ شه وگوره چې قبر خو چا ډک کړی ندی. دلته لالتهې اروا ته وکتل:

- وه دسپي زو! قبر تیار جوړ دی. اوس مې خنښئ.

- بڼه کئ!

- وه دا څه خردی؟ وه قمقله! ته به ام د بې جالې مرغۍ غوندې سرگردانه یې. زما ځان به نه وي. چیشی به کی؟

- هح، ته دې په ځان ډېر مه نازېږه، بڼه؟ کومې بدی دي چې په انسان کې نشته؟ دروغ، کینه، غولول، بې وفایي، بې رحمي، عقده، د تخریب شوق، د کنځلو او رټلو شوق، د زنا او تېري شوق، د قتل شوق... څومره درته یاد کمه؟ او پوهېږې د نېکو او بدو انسانانو څه فرق دی؟ فقط دومره چې نېک خپلې ځینې بدی تر یو حده کنټرولولی شي، بد یې نشي. او موږ د دغو ټولو مرداریو سره ستاسې د بدن په زندانو کې اوسېږو.

- لالتهې په غټو غټو کتل. رښتیا هم په بېلو بېلو وختونو کې یې دا هره نښه په ځان کې لیدلې وه. بیا یې خپل کوشش ته دوام ورکړ:

- ای! مېلمه راغلی دی. د ځمکې خبره کئ.

- په ځمکه دې کار نه لرم. خو مېلمه چرس راوړي دي.

- نه یې دي راوړي.

- خدای ته وگوره! هر چاته دروغ وایه. ما ته یې مه وایه!

- ډک یې که مه! ته نو د کومې شاوولې سمنډولې زوی یې؟

- لاهولو والل! گوره! ماسره دې خبره کړې. چې یې نه درېږې زه هم داسې کوم.

- د چیشي خبره؟

- چې چرس به نه څکوي.

- نه یې سکمه کنه وا. کله مې سکلي؟

- همدا اوس روان وې. او گوره بڼې ته دې هم ونه ویلې چې چا وژلی وې. ودې لیدل نتیجه یې څه شوه؟

- هاو، منمه چې اغه مې غلطې وه. په قسم چې دا وار رښتیا ویمه.

- ستا په قسم باور نشته.

- وه دا څه خبیث دی؟ بڼا نو بل چیشی وکمه چې ته یې ومنې لوېشتینکه؟

- خوله سمه خو څو!

- دلته د لالتهې پام شو چې هغه کنځا بده گڼي. ویې ویل:

- ای! بېرته راننوخې که کنځا وکمه؟ دا دی کنځا کومه گوره! هی ستا...

- وکه څه! بیا دې بېخي بدن ته نه ننوځمه.

- اروا روانه شوه. لالتهې غږ کړ:

- تننا، ودرې! ودرې!

شاه محمد ملک ته خپل موبایل وښود. ویې ویل همدا اوس مې انډیوال ولېږه چې قبر وگوري. هغه بېرته په تېلفون کې وویل چې بېخي جوړ دی. لږ پاکول غواړي. دیوې دقیقې کار دی. ملک ملا صاحب ته کړ:

- الک! ته امدلته یو سورت ووايه. بیا به مړي ته غسل ورکو. ما ویلې کفن خو تیار شته کنه؟

غږ شو چې هو شته. له لالتي څخه لاره ورکه وه. اروا ته یې غاښونه چیچل. بیا یې بېرته معصومه خبره ونيوله:

- ای یارو! بنا، ته ووايه! زه او ته یو بدن نه یو؟

- خبره کوه! هدف دې څه دی؟

- ما ویلې مانه تاته، تانه ماته څوک نژدې شته؟ چې مږ یو بل سره کومک ونکو څوک به یې وکړي؟

- کاش چې ته په دغو خبرو پوهېدلې. زه به له تا څخه په تنگ نه وم، ته له ما څخه.

- خیر دی راځه نو یارو! زما لږه خوله وړانده ده. وېښه نو! ته خوزړه سوانده او مېرېانه یې. ونیسه نو!

- هاها، زه دې په چل پوهېږم، ښه؟

- نه کومه چل. په قسم. ونیسه نو! ته چې دونه ښایسته یې، امدقه سې دې زړه ام ښایسته دی. ما خو گوري. دقه شی یمه.

- ښه ښه ډېر بیوزي مه وه! مگر دا دې خبر واروي. بیا دې زاری هم نه منم.

- صیي شو، صیي شو. زر کوه نو! اله چې سورت ختم شو.

اروا یې بدن ته ننوتله. دی نېغ کېناست. د خلکو چیغې شوې. خودا ځل هغوی یوازې تر دروازې و تښتېدل. بېرته یې شاته وکتل. دی له کټه کوز شو. په پښو ودرېد. کړس کړس په خدا شو:

- مه وېرېږئ یارو! قراره قراري ده. زړه مې تنگ و. لږ مې سر کېښوده چې تپ یې ووځي.

د ټولورنگونه الوتې وو. ښځې یې په ژړا کې خپل سرونو چې دا څه بلا سړی دی. لالتي سترگې وگرځولې:

- ای ای! مېلمه څه شو مېلمه؟

ټولوزېر مخونه نیولي وو. چا ځواب نه ورکوه. ده خپله شاوخوا وکتل. سباگل یې شاته ولید. د هغه گرد غومبري او گردې سېرمې سړې وې. دده په کتوپه خپل وجود کې راغونډ شو. لکه کیشپ چې په خپله کاسه کې ننوځي. لالتي وړاندې ورغی:

- ای یارو! تا ویلې خبره کومه؟ څه چې ځو!

سباگل یو قدم شاته لاړ. ده له لاسه ونيو. هغه له ډاره ورسره روان شو. ملک او ملا په ډکې حویلی کې هینس پېښ ولاړ وو. دې کې د لالتي ښځه هم تېزه ووتله. لڅې پښې مخ په منځ کلي و خوځېدله. د هغې وتلو خلک هم د ډار له وودې و باسل. ورو ورو یې حویلی تشه کړه. یوازې مېړه او غوا پاتې شوه. لالتي او سباگل په زینه ډوله پټیو کې لاندې کوزېدل. کله کله به د تیږو په سخته باره کې لالتي لاس ورکړ. ورو ورو د سباگل ډار ورک شو. دوی سیند ته ورسېدل. هلته د غټو تیږو تر منځ ایله یو لښتی اوبه کېږي وېرې تللې. دوی پر پیته تیږه کېناستل. د سباگل سا سوزېدله. لالتي وویل:

- خوله دې ولې وازه ده یارو؟

- وروره گله! ما ویلې دا ته څنگه کی؟

- چیشی؟

- مړ کېدل او پاڅېدل.

- هاهاها. سر مه گرځوه یارو! ما کې ډېر کمالونه دي. بنا څنگه دی؟ دا سین دې خوښ شو؟

- وروره گله! لکه لوی تونل. غټې غټې تیږې، جیگ جیگ کمرونه، له ځوړندو وښود او بو خڅېدا، ایرکنډیشن دی.

- هاو، دلته ماغزه ارامېږي. سړی ښه فیکر کئ. ما په تېلفون کې چیشی وویلې؟ اوس به دې په یاد شي.

سباگل سرو خوځوځو. ده ته يې په سترگو کې کتل. لاس يې جېب ته کړ. چرس يې وباسل. شونډې يې و خوځېدلې:

- ما ويلې وروړه گله! مځکه دې څنگه کړه، مځکه؟

لالتېي هم د هغه له مخه سترگې نه اړولې. خو فکري يې اروا ته و، چې وځي که نه؟ ځواب يې ورکړ:

- د غم دانه قراره پرته ده يارو. دا غې د لاسه خو دقه حال ته راغلمه.

سباگل دده د خړواسکت جېب پيدا کړ. د چرسو پاکټ يې پکې کېښود. شونډې يې و خوځېدلې:

- کليوالو له دې وويلې چې که په دا قيمت يې ناخلي سباگل له يې ورکوم؟ چې بيا ونه وايي.

په جېب کې د چرسو د پاکټ محسوسولو د لالتېي زړه په ټوپونو کړ. سا اخېستل يې تېز شول. ويې ويل:

- اخ خدايه! ناکنه. وخت پيدا نشو. اوس د لور په غم واوښتلمه.

هغه ليدل چې اروا ونه وتله. معنا دا چې ويې کولی شول هغه وغولوي. د بري احساس يې ټول حواس وپارول. يودم يې په ناستو په خوله ډول او په لاسونو گډا پيل کړه «ډمبک ډمبک ډمبک، ډم ډمبک...» سباگل له خدا شين و:

- اى لال مامد خانه! دا څه کوډې دي اشنا؟ زه پوى نشومه. په دې ډول چرس...

- چشششش! مه وايه کنه يارو! زما خو يو غم ندى کنه. اوس په بله بلام اوښتى يمه.

- وروړه گله! ته خو ووايه! څنگه بلاده؟ زه به دې تې خلاص کمه.

- ښه ځا! يو سړى چې د ځان سره په جنگ وي، ته يې د ځانه خلاصولى شي، آ؟ وينې؟ دقه سې غم دى. غلى کېنه! دا ستا د شان نه غټې خبرې دي.

- يره نو ته اجيبه سړى يې. زه دې بېخي گنگس کړى يم په خداى.

سباگل د سيند په سر خلاصى لوى تونل کې کوز او بر وکتل. څوک نه و. سيگرېټې يې وباسه. لالتېي ژړوويل:

- چيشى کى؟ غم راته مه گوره! زه يې نه سکمه.

- تن، ځان له يې لگومه. وروړه گله! تا سره مې دوه ځله وسکل. خوند يې راکو.

- ډک يې که نه! چرس خو غمجن خلق زر خپلوي. ستا نو څه غم دى يارو؟

- هى اشنا، ته څه خبر يې؟ په زړه مې يو لک پولۍ ولاړې دي. گوگړه درسره شته؟

لالتېي اور لگيت وباسه! تيلى يې ووهه. سباگل له سيگرېټې څو کشفه وکړل. د لالتېي بدن ورسره ويلې ويلې و. مخ يې يوې اوبلې خواته اړوه. نه پوهېده چې څه وکړي؟ په وازه خوله يې په هوا کې د لوگي کښول شروع کړل، چې د نشې تنده يې ماته شي. مگر نه، هغه لازياتېدله. دې کې يې اروا ته کشفه شوه. بېرته ننوتله. د لالتېي زړه لاړ او راغى. هوا ته يې وکتل:

- نه يې سکمه و. نه وينې؟ داځ! په لاس کې مې اېڅ شى نشته.

سباگل هم په هوا کې سترگې وگرځولې. کوم شى يې ونه ليد. لالتېي يې چوخ کړ:

- اى چاسره غېږېږې؟ خداى پاک سره؟

د لالتېي پام شو. پوهېده چې دا به هغه لا حيران کړي. په ژوند کې ورته يوازې دروغ پاتې وو. ده پرې ځان ته د شخصيت ورکولو هڅه کوله. سړيې و خوځوځو:

- هاو کنه! ته نه يې خبر؟ ما د خداى پاک سره وعده کړې چې چرس به نه سکمه.

- ښه ښاااااا! اوووووى! نو بله وعده نه وه؟ دا خو دې په زوره ځان د خداى له نعمته محروم کړى دى مړه.

- هاو کنه. نو چيشى کولى شمه يارو؟

د لالتېي هسې هم زړه تنگ و. د غې خبرې نور هم وسولوه. ستونى يې ډک شو. چيغه يې کړه:

- وه خدايه نوووو. د قدرتونو دې جار شمه نوووووو. دا موزيگيان ولې نه ورک کی ی ی ی؟
غږپه تونل ډوله سیند کې انگازې وکړې. سباگل غټ غومبري وخوځول:
- پوپېرېمه وروره گلې. خواخوږی دې نشته. د مور او پلار یو زوی یې. سخته ده. په تا مې زړه سوزي.
لالتی یو دم په چیغو چیغو وژړل. سباگل یې په بیر سر لاس تېر کړ:
- خیر دی. خیر دی. ته دسې وکه! خپلوانو له ووايه چې کومک وکړي!
- ته چیشی وايې؟ د چیشی کومک؟
- چې لور در سره واپس راولي. ورله وایه دا خود ټولو شرم دی. لږ غیرت وکړي!
- نا، پرېده! اغی کې څوک نشه نکړي. غیرت د کمه شي؟ ماته ام وایي نشه پرېده! ما ویلې بنا؟ چې تاسې غوندې بې غیرته شمه؟
- هاهاها نررره خبره دې کړې په قسم.
سباگل له سیگرېټې څخه ژور کش وکړ. ویې ویل:
- اخ خوند یې وکه. ای وروره گلې! مځکه به گوره خامخا مال راکی. ستا پکې ډیپېره ګټه ده.
- او پرېده ورک شه! زه په څه کې یمه، ته کندو مځکه مځکه نارې وهي.
سباگل په مړو کتو موسکی شو. هغه ته اوس کنځا او سپکاوي ارزښت نه درلود. ټول په سیگرېټي رامات و. اوږده اوږده کښونه یې کول. لکه د ژوند وروستی. ساګانې چې اخلي. حرکات یې هم ورو ورو سستېدل. لکه له ټایره چې غلې غلې هوا وځي.
سیگرېټې اخېر ته نژدې شوی و. د لالتی بدن مری، مری او ستونی وچ وچ کېده. ټول لږ زېده. د لېونیانو غوندې یې بې واره مخ یوې او بلې خواته اړوه. یو دم یې په سیند کې وړاندی کمره ته لاس ونيو. چیغه یې کړه:
- اوووووو! الله گوره الله! او هو هو هو هو هو ووو! وی الااا! دا چیشی دی؟
سباگل سترګې و اړولې. هلته د پېغلې د خوړو زلفو په شان په بوټو او وښو پټ کمر و. هېڅ خوځښت پکې نه لیدل کېده. لالتی کله یو ټکی، کله بل ټکی ښوده. په دې ترڅ کې یې له سباگل څخه سیگرېټې تېز واخېست. د سترګو په رپ کې یې دوه کښه وکړل. ژر یې اوبو ته وغورځوه. اروا نیمه هواته ووتله. ده چیغو ته دوام ورکړ:
- اغه دی اغه دی. او هو هو هو هو! گوره گوره! اخ وغورځېده.
اروا هماغه لور ته وکتل. پوه نه شوه چې څه شی ښیي. د لالتی په لاس او شونډو کې سیگرېټې هم نه و. اروا بېرته بدن ته ننوتله. دده زړه هم ورسره ځای ته راغی. د بدن غړي یې سست او هوسا شول. خوښ و چې د لوی مشکل د حل راز یې وموند. پوه شو چې کله اروا په بدن کې وي دنیا ته دده په سترګو گوري. کوم شی چې ده ته نه ښکاري، هغه یې هم نه ویني. مطمئن شو چې نور نو هر څه د هغې له نظره پټولی شي. دا دویم لوی بری و. مگر ددې ترڅنګ اروا بدن ته د لوګي ننوتل هم احساسول. د لوګي ډول یې هم معلوموه. خفه شو چې له دې سره به څه کوي؟ سباگل اوس یو قرار ده ته کتل. کټ کټ په خدا شو. د چرسیانو په لهجه یې وویل:
- یره دا دې کومه نخره وکړه اشنا؟ بې نشې نشه یې په قسم. ای! بل سیگرېټې ډک کمه؟
لالتی پاڅېد:
- غلی کنه! سور تنور ته لږګي ماچوه یارو! څه چې څو!
- چرته څو، چرته؟ بنااااا، غرمه شوه؟ ډوډی راکي؟
- هاو، څه چې ښځه دې نارې وهي. ډوډی تیاره ده.
- یره دا څه وايې؟ زما ښځه؟ کومه ده؟

- زه يې د ښار نه غږ اورمه.

- ښااااا؟ وروره گلله! تا کې ابڅ شک نشته. نا اشنا سړی يې په قسم. ای ته وگوره څه يې پځ کړي؟

- د پسه کړايي.

- اخي! اله اله! زرمې ورسوه چې سره نشي! اله اله!

لالتې سبا گل له لاسه ونيو. د کمره د نښتو تيرېدو په نړۍ لاره يې روان کړ. لکه مېړې چې تر ځان څو ځله غټ بار کښوي. هره شېبه د سيند پر غټو تيرېدو سبا گل د غور ځېدو او چوږېدو امکان و. بالاخره د کمره سر ته ورسېدل. سبا گل کېناست چې سا واخلي. وروسته تخت ته لاړ چې د ښار په موټر کې ځان د پسه کړايي ته ورسوي.

∞∞∞∞∞

لالتې ما ښام د کوټو مخ ته په کټ کې ځوړند سرناست و. کله هاشم وريادېده چې مروه په توره کوټه کې بندي کوي. کله اروا، چې دی چرسو ته نه پرېږدي. کله ياسين چې هڅه کوي په زور او وهلو مروه واده ته راضي کړي. بې وسۍ او تنه يې يې زړه وپرسوه. سلگۍ يې ووهلې. ښځه يې دننه پر توشکه سسته پرته وه. دده ژړا يې واورېدله. راووتله. څنگ ته يې کېناستله. ده گمان وکړ چې رټلو ته راغلې ده. سلگۍ يې وتښتېدلې. ښځې وويل:

- ای! تاسره چرس نشته؟

- چيشی؟

- بوی دی.

- څه ورکه شه! په خداي که مې سکلي وي.

لالتې ترې لېرې شو. هغې په پلو سترگې پاکې کړې:

- ښه دې کړي. ماته يې امراکه!

- ډک يې که شه!

ښځه يې ټپل وهله:

- لېونی يې؟

- څوک چې چرس سکي لېونی وي؟

- نا، ويمه ته ښځه يې کنه.

- ښځه نو لېونی کېدلی نشي؟ بس دی. کور او کلی په بلا وهمه. نشه کومه.

- نا، نا. په خداي چې مړه دې کمه.

- ښه ده کنه. ددې شرمونو، غمونو، جړاگانو نه به خلاصه شمه.

سلگۍ يې ووهلې. لالتې يې ورو پر ملا لاس کېښود. هغې اول ځل ټپل نه وه. ده وويل:

- ته غلې شه! هرشی به سم شي!

- څنگه؟ څنگه به سم شي؟ ته سم شوې؟ آ؟ ښا، چيشی وکمه؟ نه نا، نشه کومه.

د لالتې نظر د هغې د پښو په زخمي گوتو ولگېد:

- دا چېرته وينې شوي دي؟

- دا؟ منځ کلي ته تلې ومه. پوه شوې نه يم. په لاره کې په تيرېدو لگېدلي.

د لالتې سترگې غټې غټې ووتلې:

- منځ کلي کې دې چيشی کول؟

- ماويلې زارې به وکمه. هاشم لالابه مروه راپرېږدي. ناء. د ښځې نه د چا سترگه سوزي؟ سړی شته نا.

هغې په زوره وژړل. لالتي يې گرد او لوند مخ ته کتل. خپلې اوښکې يې وڅڅېدلې. د هغې په ژړا بل ډول خفه کېده. نور خويې څه په وس نه وو. له کوره به ووت، چې ويې نه وينې. بيا به يې نشه وکړه چې له سترگو يې لېرې شي. اوس يودم پاڅېد. جېب ته يې لاس کړ. چرس يې له کوره بهر وغورځول. په ونه کې ولگېدل. د پاڼو او پاکټ شريه هار شو. اورلگيت يې ښځې ته ونيو:

- قسم دی که بيا يو کش وکمه! صبي شو؟

ښځې اورلگيت واخېست. پاڅېدله. غلې نغري ته روانه شوه. ده ورپسې وکتل. بدن يې سست شو. په زړه کې يې وويل «بنا نو! ماسکروته و جووله، چرس مې وغورځول. دې د سپي لور دونه ونه ويلې چې خير وېسې» په کټ کې غلې پرېوت. چورت يې وه چې د نورو لږ ښه ولې خلکو ته ډېر او دده ډېر ښه لږ ښکاري؟ يو وخت ښځه له سطل سره راغله. دی پاڅېد:

- راکه! شپه ده. زه بې راوړمه.

- نا، ته بيا د ويالې مردارې اوبه را نه وړې. بره پکې خلق او د سونه کئ.

- نا، په خدای چې چينې ته ځمه.

هغې سطل ورکړ. لالتي تر سرک، نري پټې او ويالې تېر شو. په تيارې کې يې د ونې لاندې پاکټ ولټوه. بالاخره يې وليد. مخ يې واړوه چې اروا وغولوي. نژدې ورغی. پاکټ يې په جېب ومنډه. له ځان سره وېنګېد «و خوره د موزيګي زو!» له ويالې يې سطل ډک کړ. بېرته راغی. وروسته ښځه او مېړه جوړه له کوره ووتل. پر سرک مخکې لاړل. په نړۍ لاره د غونډۍ په لمنه وختل. ښځه د يوې دروازې تر څنګ د تېرو دېوال ته تګه ودرېدله. لالتي ننوت. مخامخ قطار وکوټو ته يې وکتل. په برق روښانه وې. مګر په حويلي کې تپه تياره وه. درې ورونه په دې نه جوړېدل چې څراغ چېرته ولګوي. هريو د خپلې دروازې پر سر غوښت. نو ځکه يې په حويلۍ کې د څراغ لګولو سلا ونه شوه. د کوټو مخ ته يو يو د زردالو نيا لګی ولاړو. هغوی په هر مجلس کې پرې نازېدل. خپل کور يې د زردالو باغچه بلله. لالتي نارې کړې:

- د کاکا زامنو! وه د کاکا زامنو! چېرته ورک يئ؟

خړسپي په منډه راغی. لالتي ته يې لکۍ و خوځوله. گرد ترې تاو شو. درې ښځې د حويلۍ په برسر کې پرتناره ناستې وې.

ډوډۍ يې پخوله. دده په ليدو يې مخونه تروه شول. له کوټو څخه درې تنه ورونه راووتل. غوټ سړي وپوښتل:

- داځ، خيرت دی؟ چرس دې خلاص شوي څنګه؟ پيسې منږ سره نشته. بنا؟

ټول ماشومان راغلل. ده ته يې په خدا کتل. لکه د لوبو شې چې وينې. د سړې ټوپۍ سړي وويل:

- اې په دا شپه کې په خيرات پسې ګرځې. دې نه ترشه حاجي چمن ونيسه! پټې تې بېرته واخله!

- ډک يې که نه! يو وار مې پيسې غوښتې وې. تر اوسه پېغورونه راکوئ. مه وېرېږئ! پيسو پسې نه يمه راغلی.

ماشومانو په خپلو منځو کې خندل. غوټ سړي وويل:

- داځ، نو دلته چيشی کی؟

- ماويلې ماسره کومک وکئ!

سړي مخ ورونو ته کړ:

- داځ، پيسو پسې ندی راغلی. وينئ کنه؟

- يو خو ته دې داځ پرېده! خبره سمه واوړه! ماسره مرو پسې لاړ شئ! د کاکا زامن مې نه يئ؟

- داځ، اوس دې د کاکا زامن شولو؟ چې لور دې منږ ته نه راکوله اوس يې خپله ګټه!

يوې ښځې ډکه ټوکرۍ په تخرګ کې ونيوله. کوټې ته په تګ کې يې وويل:

- چيشی شوي؟ چاته چې دې لور ورکوله امتقو وړې ده. خوشاله اوسه کنه!
لالتی برگ شو:
- ته غلې شه! دا د سړيو منع کې خبره ده.
- او هو، او هو! ته چا سړی کړې؟ چرسي سړی، نه سړی.
- لالتی يې مېړه ته مخ واړوه. هغه د تور واسکت له جېبه نښوار وباسل. ښځې ته يې وهم نه کتل. بله ښځه هم له ډوډۍ سره له تناره کېوتله. سپي ته يې گوته ونيوله:
- ای دا سپی وينې؟ تانه دا ام ښه دی. خپل او پردي پېچني.
- ماشومانو کتکت وځنډل. د سړي ټوپۍ والا سړی ښځې ته په قهر شو. هغې شونډې واچولې، لاړه. سړی لالتی ته راوگرځېد:
- ته نو چيشی ته ولاړې؟
- ځمه ځمه. ما ويلې تاسې به شرم پېچنۍ.
- د تور واسکت والا غاښونه وچيچل. لالتی يې تېل وهه:
- وځه ورک شه! ستا د لاسه مڼه په کلي کې چاته جيگ کتلی نشو. د شرم پېغورام ته راکی؟
- لالتی په درندو قدمونو ووت. ښځې هرڅه اورېدلي وو. مخکې شوه. لکه پېری په تيارې کې غلې روانه وه. د هغې چوپتيا له غصې او دده چوپتيا له ډاره وه. دواړه کورته ننوتل. مېړه او غوا ورته ځير وې. ښځه د توقع خلاف غلې پرلمانځه ودرېدله. دی سودايي شو. هغه به له ده څخه څومره ناامیده شوې وي چې غصه کول هم يې گټې گني؟ له ځانه يې کرکه وشوه. د ماما زامنو ته يې تېلفونونه وکړل. هغوئ ويل چې د هاشم زور نه لرې خبره يې ومنه، مشکل به حل شي. لالتی له ځان سره په آواز کنځا وکړه.
- زړه يې سست شو. درب په کت کې پرېوت. په هوا کې ولاړې اروا ته برگ شو:
- ای ای! دسپي زو! بيا ووتلې؟ آرام ته مې پرېدې که نا؟
- غلی کم عقله! سل واره مې درته ويلې کنځا مه کوه! کنځا مه کوه! ته بيا...
- چيشی؟ دا سل واره غپا دې نوره بنده که! دونه دې ماغزه کار نکې؟ دا عادت دی.
- عادت دی که هرشی دی ختم يې که!
- چيشی چيشی؟ هح، وه قمقله! علت لاړشي عادت نه ځي د سړي نه خدای دې نه کاندې په بد چارو عادت څوک
- اخله به! شعرته گوره! بد عادت هم پېژني. ای هوښياره! چې څوک وغواړي عادت هم پرېښودلی شي. مگر ته کنځا او چرس خپله نه پرېدې. وی ښه شورا ياد شول. تا غرمه په سيند کې چرس ولې وڅکول آ؟ ما درته...
- کله؟ ما ندي سکلي.
- داح! يو خو دا دروغجن خلک ولې هېڅ شرم نه لري؟ ای! ستا په بدن کې لوگی و. زړه مې تنگ شو. سرمې وگرځېد.
- بلا مې درپسې! سبا گل سکل. ما سا اغستله. د هوانه به راغلی وي نو. سا خو نشمه بندولی.
- د هوانه دومره ډېر لوگی؟ ښه څه! نور چې چا چرس څکول ته به هلته نه کېنې! که نه، بيا دې خير نه شته.
- چيشی چيشی؟ ای لوښتینکه! دا نه کېږي.
- خوښه دې نو. بيا گيله هم مه کوه!
- وه! وه! ته لېونی شوی يې! اله ری شه چې د پروادې مونځ ختم که!
- نه. وعده وکه!

- وه داڅه خبيث دی؟ زه خو ستا د ادې هوټل نه يمه چې ستا فرمايشونه به پوره کومه. کنځا مه کوه! چرس مه سکه! اين د چرسيانو څنگ ته مه کېنه! سبا به وايې اوبه مه سکه! ډوډۍ مه خوره! سم ووايه سا ماخله خلاص!
- بڼه نو چې وعده نکې زه هم نه درځم.
- او هوووو! اي اي! ستا د لاسه ځان وځمنه گوره!
- هع، ټول به خوشاله شي. لوی غم نه به خلاص شي.
- ډېر د کچه زوی يې ولا. البته دې په زوره جوندی کړمه. اوس بيا دا خبرې کی. بڼا نو په چا سپری باور وکړي؟ څه ورک يې که!
- يارانو چې نشه کوله زه به نه کېنمه. صبي شو؟
- نه. قسم وکه!
- په خدای که کېنمه! په قران که کېنمه! اله نو زړه د سپي زو!
- خو بڼې سلام گرځوه اروا بېرته ننوتله. دی نېغ کېناست. سا يې تېزه تېزه واخېستله. مگر د بڼې گرد مخ جدي و. هغه تل د خپلوانو په سپک چلند خفه کېدله. کله کله به يې وژړل. لالتي خيال کوه چې اوس هم هغوی ته په قهره ده. بڼې وويل:
- د ماما زامن ملامت ندي. منډور سره چيشی کړي؟ زه د سړيو منع تللی نشوم، او ته نه د چا په غم کې وې، نه بنادی. کې. تاد گلتي نه غیر شوک پېچندل؟
- گل مامد خان وایه!
- گلتي. هر ډېراني ته خان وایه. خپل پتي ته به دې ملا ماته وه. داغه پتي کې دې قلبه او ماله کوله. مانه به دې پیسې پتي کړې. چرس به دې وروړل. اغه به لکه پاچا قرار ناست و. پښه به يې په بله اړولې وه. اوس ورته ووايه چې درسره لاړشي کنه!
- ځي کنه. اوس گوره!
- لالتي سمدلاسه ټلېفون وکړ. دده د شمېرې په لیدو گلتي د حويلۍ په کټ کې نېغ کېناست. وړوکی زوی يې خوشحاله شو چې ماته راپاڅېد. غاړې يې واچوله. هغه ټپل وهه. ماشوم له کټه ولوېد. سړيې ولگېد. په چيغو چيغو يې وژړل. بڼه په منډه راغله. زوی يې جیگ کړ. گلتي موبایل غوږ ته ونيو. لالتي وپوښتل:
- څنگه يې یارو؟
- نينې نينې يم به اداره. امدقه ستا غږ ته ناست ومه. په قران په ما ډېر گران يې. درغلمه؟ چېرته کېنو؟
- بيا به کېنویارو. دا پرېده! گوره چې تا غږ کړی ما خالي ندی پريښی. اوس ستا وار دی.
- چيشی؟ ما سره نشته.
- هاو کنه. تاسره نو کله وو؟
- هاها سخت وړان يې. وييمه اداره په ما دې قرض. په قسم نزدې وخت کې یوبلا پیسې راځي. بيا به زما وار شي هاو.
- ته خودا شل کاله امدقه وايې. پیسې رانغلي. اوس به د کومه شي؟
- په خدای او په رسول چې دا وار رښتیا وييمه. ای چاته ونه ښکېږي! لور جبار ما ماته ورکومه.
- دا وړه جلۍ اغه ډا ته؟ مکوه یارو!
- چيشی؟ په غېږه ورځې؟ تانه تکره دی. ای! په منډې څه؟ مېلې به کوو. هیت، چرسيان سگرېتيان شازلميان غيرتيان ملايان مکتبيان اسې خوشې کدوان هاهاها. ونيسه اداره نو، بڼه لږه وڅنډه! پیسې میسې تې وباسه!
- غلی! ټوقې مه کوه! ورېندار دې اوري.
- وی. نننننا...

- صيبي شو خا. زه بل کار درته وييمه يارو.
- وايه باداره! هر کار ته ولايمه.
- ما ويلې راځه چې په دا هاشمېي پسې لکه جوړه بازان لار شو! دا ستا ورېره تې په زوره راجيگه کو!
د گلتي سترگې نا آرامه تاوې شوې. بير او خيرن سريې وگروه. لالتي غږ کړ:
- اورې يارو؟
- هاو، هاو. خواغه وايي هرڅوک چې راغی ډز تې جيگومه کنه. بغري، به مو کي.
- ځه بابا! اغه او دونه غيرت؟ بيا زمريانو ته گيدړ چيشی دی؟
- نا، که ما وولي، زما بنځه، زما بچيان به څنگه شي؟
- بې غمه به شي. تا خواغی د و هلو نه مړه کړل. هاهاها، ټوکه مې وکړه يارو. بنه خا، که زه جوندی ومه داسې به يې ساتمه لکه خپل بچي. د نرو عده ده.
گلتي يودم برگ شو:
- هی د خره زو! هی د سپي زو! تا زما بنځي ته سترگې پټې کړي. ډېر بې غيرته شی يې.
- ډک يې که نه! دا چيشی وايي؟ ما ورېندار کله ياده کړې ده يارو؟
- ودې نه ويلې ستا بچيان به لکه خپل ساتمه؟ دا ځه مانا، آ؟ بنه ده چې لوري يې درنه وړې ده. ته ډېر نمک حرامه وختلې.
گلتي تېلفون بند کړ. په خدا شو. دلته بنځه له قهره وپشېدل. د لالتي لاس له موبایل سره همدا سې په غوږ کې پاتې و. ځان ورته دروند، خو ټټر تش معلوم شو. لکه لرمون چې يې چا وپستلی وي. تېر شل کاله يې چې څه په وس وو که نه ووله گلتي سره وکړل. د هغه په انډيوالۍ يې کلک باورو. مگر هغه دا هرڅه په يوه لغته ختم کړل. آيا هاغه ټولې خوږې خبرې او وعدې دروغ وې؟ په شل کاله کې زه ولې پوه نه شوم؟ نشې ته يې زړه وشو. چرس يې تيار په جېب کې وو. هوډ يې وکړ چې نن شپه به په نشه زړه يخوي. نوري د اروا هم خيال نه ساته. څه به وکړي؟ وبه يې وژني؟ نوڅه؟ لوري يې ترې بوتلله، بنځه يې په سپړيو کې نه حسابوي، انډيوال يوازې پرېښود. تردې ژونده مرگ بنه دی. بنځي د کچالو پياوه او شړومبې راوړې. ده څو مړۍ د زړه په زور وخورې.
سمد لاسه سملاست. منتظر شو چې هغه ويده شي. سره له ټوله قهره يې بنځه خفه کولی نه شوه. خو هغې کله لوښي مينځل، کله يې مخ او لاس کوه، کله بل څه. په ده شېبه په شېبه د نشې حملې زور اچوه. په کټ کې اوښت را اوښت. زړه يې بې حده تنگ و. ډېر ځنډ پس بنځه په کوټه کې پرېوتله. لالتي ښځه کېناست. په لږ ږېدونکي لاس يې له جېبه زېړ پاکت وباسه. دوه تختې چرس پکې وو. پزې ته يې ونيول. بوی يې ښه عميق کش کړ. پاڅېد، چې له کوره ووځي. درب شو بېرته په ځمکه ولگېد. اروا يې هوا ته جيگه شوه. لالتي چيغه کړه:
- چيشی دي؟ ورک شه د سپي زو! ستا د لاسه سل شومه.
- اخله نه! ښځه ښځه ته کېږي؟ هاغه قسمونه چا خوړل، آ؟
- او پرېده! تا پورې څه؟ نرغوندې نشه کومه. په دونيا کې د نشې نه غير نور ټول دروغ دي ټول. دا جوند دروغ دی، دارښتيا دروغ دي، دا انډيوالي دروغ ده، دا واده دروغ دی، دا بچي دروغ دي. دا دا دا...
- چې دروغ دي نو ژاړې ولې؟
- په امدقې چا راځي کنه.
- نه. ځکه ژاړې چې دا ټول رښتيا دي.
- ځه خا ورک شه! ځان او ښيار او ښيار مه کوه! که رښتيا وای گلتي به دسې نه کول.

- داه! هغه خو معتاد دی. معتاد پرته له نشې بل هېچا ته وفادار نه وي.

- بد دې وکړل د سپي زو!

- نه، تانه یادوم. ښه څه، نور پرېده! دا ووايه چې د مروې مینه هم دروغ ده؟ هغه چې ته به نیمه شپه وټوځېدې د اوبو گیلای په لاس به درته ولاړه وه. چې لږ به یخ وو هلې ډک چاپیر چای به یې مخ ته درکېښود. چې د ورځې لاس ځله به دې جامې خیرنې کړې لاس ځله یې درته مینځلې. تنکیو لاسونو به یې ټنګې وکړې. هغه چې ستا په ځورېدو به یې کړی ورځ ژړل، په خوشحالی دې په کوټه کې ځان ته ګډېدلې. هغه چې ستا څنګله ورته د جنت غېږه ښکارېدلې. هره لحظه یې موقع لټوله چې سرپې کېدې او ویده شي. آ؟ ووايه کنه! څه خیر دی! ته په دې خبرو نه پوهېږې.

- اغه ته قمقل یې. زه په هره خبره پوېږمه. دا ټول ستاد سپي زوی د لاسه دي.

- څه څه؟ څه شی زما د لاسه دي؟

- تازه په نشې راوستلمه.

- وه وه! شرمېږي هم نه. دا شخې شخې د انسان سترګې دي که د مجسمې؟

- هاو کنه. اوس چې دا دسې شي ډرت ووځي، ډرت ووځي. امقه اول به وتی وې کنه. نشې ته به دې نه پرېښودمه.

- دا یې لابلې. ای ای ای! اوس هم ستا لپاره نه وځم ښه؟ د لور او ښځې لپاره وځم. هغوی په ما ګران دي.

- غلی شه حرامي! زما ښځې ته به خپله ښځه نه وایې ویمه!

- هه، په خبرو کې هر څوک غیرتي دی. په لور غیرت وکه! قرار ناست یې.

- ټرت! زه سمه لاره لټومه. ویمه که مې شمه خیر دی. خو چې مرو خامخا راولمه.

- آهاهاهاهاها

- ای د سپي زو! دا خلق خو مې یوازې نه لېږل کنه. که دونه تکره یې خندا پرېده! مطمینه لاره وښیې ځا!

- نه، خوله کې مړی. درنکم؟ هره لاره ریسک لري. ستا هوښیاري او زړورتیا یې مطمئه کوي.

- ډک یې که نه! چې د کار خبره شي خوله کجاوه کجاوه کې. په نصیتونو خبره تېره کې.

- نه، ته وایې لار دروښیم؟

- هاو ځا!

- رښتیا یې ورځې؟

- هاو وا. دلال مامد خان وعده ده.

- ماته معلوم یې. ښه څه! ملک ته ووايه چې دا خو ستا بدنامي ده. له نورو ملکاتو سره به څنګه مخامخېږې؟ بیا نو ګوره! او چرس دې له جېبه وغورځوه! که نه، بیا خو پوهېږې.

پر ملک دده باور نه و. هغه په کلي کې د ترازو پلې ته کتل. د چا چې زور زیات و د هغه خیال یې هم زیات ساته. هر مشکل ته یې ولاړ و. له کمزورو سره د بام له سره غږېده. خو بیا هم د لالتي د زړه په کونج کې د امېد بڅری پټ و. څه معلومه ده؟ کېدای شي ملک دا ځل مهربانه شي. سبا له سلو انډېښنو او شکونو سره د هغه کور ته روان شو. یو ماشوم د کلا له کونجه تېره واره کړه. دی یې په ملا کې وویشت. خپله وتښتېد. دی له درده تاو راتاو شو. چیغه یې کړه «هی د سپي زو! ویمه دغه جومه دې اخېرنۍ جومه شه!» دلته یې پام شو چې نن خو جمعه ده. بېرته وګرځېد. وروسته جامع جومات ته لاړ. دننه ځای نه و. خلکو دباندي څادرونه غږول. امام په خورا قیل و قال د تیخور ماشوم کیسه شروع کړې وه:

- زما مومنانو! کمکي چې د مور متزلزل حالت وليدو، نو د فتن په خبرو راغی. مور ته وایي چې ای زما مورې! ای زما ادې! مه پرېږه! زوره پې ورځه! د الله ج د مبارک او حق دین د پاره زما سره اور ته ودانگه! مور ته څه وایي؟ د الله ج د مبارک دین...
 لالتي تر خلکو پښې اړولې مخ ته روان و. د هر چا سترگې وراوښتلې. دی ممبر ته ورسېد. غلی یې امام ته وویل:
 - ملاکله! که خفه کېږې نا، زه به ستا د افسانې په منځ کې سوداگریز اعلان و اچومه.
 ځینو خلکو هرر و خندل. دی ځواب ته معطل نه شو. مایک یې له امامه واخېست. یو سپینږيري غږ کړ:
 - ورکه نجسه! ورکه! ورکه!
 امام لاس اوږد کړ:
 - راکه الک! د الله کور دی گوره. که غلطه خبره وکې د رب العزت په بل غضب به اخته شې.
 لالتي یې خبرو ته ارزښت ورنه کړ. ځینې ځوانان ورپسې پاڅېدل. ده ژر په مایک کې وویل:
 - زه نور چیشی نه ویمه. ما ویلې زما لور منځ کلیو الویولې ده. ورته ووايي چې دا د شربت خېلیو ناموس دی بنا؟ زمږ ملک صیب خو پېجنی. که جلی زر خوشې نکې ځوانان به لکه زمږیان درپسې درولي. بیا نو ټینگ شې! په خدای چې...
 یو ځوان ورڅخه مایک په زوره واخېست. لالتي برگ شو:
 - پرېږده! چیشی کی؟ بده خبره خو مې کړې نده.
 ځوان ډیکه ورکړه. دی د اول قطار په سپینږيرو ولوېد. هغوی په ملا سپرې ورکړې. خلکو بیا و خندل. د لالتي خښتگ لوند شو.
 پاڅېد. کړوپ کړوپ دروازې ته روان شو. د شربت خېلو ملک رد کتل. د لالتي د تره غوټ زوی کلسري ځوان ته وپسېد:
 - داخ، دا خیرن خپله لور په کلي وسپارله. په منږ پورې څه؟
 - هاهاها، عجب چل یې و که په خدای.
 تر لمانځه وروسته د نورو کلیو خلک د شربت خېلو په ملک راتا و شول. هغه ته یې شاباسی ورکوه. ویل یې ملک باید همداسې ننگیالی وي. هغه خپل شهرت او عزت ته خوشحاله و. نه یې ویل چې دا خبره لالتي له ځانه وکړه. اوس یې بله لار نه لرله پرته له دې چې رښتیا په نجلی پسې ورشي. له همدغه ځایه یې د شربت خېلو ځوانان او سپینږيري د توتو باغچې ته بوتلل. لالتي په منځ کې پلټی وهلې وه. غلی ناست و. د دروغو او رښتیا باتې یې نه ویشتلې. پوهېده چې ملک په زړه کې سخت په غصه دی. مگر د خپل کار اغېزې ته خوښ و. خلک یو بل ته په غوږ کې پسېدل. په سترگو کې یې له راتلونکو پېښو اندېښنه وه. ملک په غټ سر سپینه ټوپۍ شاته تېل وهله. ویې ویل:
 - گورئ! که منږ نن خپل ناموس ونه گټو سبا به هر څوک راباندې زړور راځي. نن دا جلی ده. سبا به بله وي. نو منږ یوازې د لالتي په لور غیرت نه کوو، په خپلو خویندو او لورگانو یې کوو.
 ده غږ کړ:
 - زما نوم لال مامد خان دی.
 ملک یو دم پیغه کړه:
 - غلی پپوسه! پرتوگ ټینگولی نشې، زما نوم لال مامد خان دی. خوشایه خان دی خوشایه خان.
 هر څوک له هرې خوا په لالتي برگ شو. ملک مخ ځوانانو ته کړ:
 - دسې وکئ، ټوپک اوږو ته و اچوئ! څاډ په ځان تاو کئ! که خبره جنگ ته ورسېدل چې تیار اوسو.
 د لالتي د تره غوټ زوی غږ کړ:

- داخ، بې غمه اوسئ! جنگ خو به خامخا کېږي. زه ویمه د اغئ کور خود سرک په غاړه دی. دوه کسه به مخامخ په انارو کې کېنوو. دوه دوه به د کور درېو خواوو ته گوري. او پینځه شپږ کسه به جلۍ په زوره وباسي. او... ملک سرو خوځوه:

- منږ چې کور ته ننوتلو ایڅوک به نه پرېدی چې دننه ری شي! اورئ؟
ټولو ویل صحیح ده. لالتي غږ کړ:
- نده صیی، نده.

ملک ورته غاښونه وچپچل:

- ویمه غلۍ کېږې که نا؟ ای! گوره الله به ام د خولې نه تېر نه باسي! که دې خبره وړانه کړه بیا دې خیر نشته.
- ډک یې که نه! وړانوی خویې تاسې.

- بس که مردار مخیه! دا چرس سکل ندي. د مرگ او جوند خبره ده.

- وه وه! زه نو چیشی ویمه؟ مگر تاسې تې جوند کلوی، مرگ ته یې برابر وئ.
یو سپینږيري غږ کړ:

- د اشی بېخي مه بیایئ!

بل ځواب ورکړ:

- نه کېږي کنه! لور دده ده غضب.

گلابي مخي شاه محمد وویل:

- ملک صیب! چېرته وار خطا یو؟ سبا پورې وخت ډېر دی. پرېدی چې دده کړتې ام واورو!
لالتي سرو گروه:

- کړتې ندي. ما ویلې هاشم زما اوبنی دی. د کور سپی دی. د کور لانجه سپی په ټوپک نه حلئ یارو.
کلسري ځوان سرو خوځوه:

- دا لانجه نده. دوښمني ده. لوریې درنه وړې ده چرسولا خانه! وینس شه!

- ډک یې که نه!

ځینو ځوانانو کړس کړس وخنډل. ملک برگ برگ وکتل. هغوی پرته غلي شول. لالتي وویل:

- تاسې لمبې کمې کئ یارو! اول به په نرمه ورته ووايو. بیا که...

د ننوتو غومبرو وچ ځوان غږ کړ:

- گورئ دا خو ټول پېجنو. که یې غیرت لرلی وخته به په لور پسې تللی و. ده نه یې ښځه ډېره غیرتي ده.
لالتي کاره وکتل:

- وه ته لکه چې د زېږېدو په ورځ له کټه په سر ولېږلی وې.

ځوان پاڅېد چې ویې وهي. ملک پرېښود. ده ته یې تېره وکتل:

- ای نجسه! دا الکا ستا پرتوگ ټینگی پرتوگ. که بیا دې دا خوسا خوله و خوځوله، پرېدم یې چې مردار دې کي.

∞∞∞∞∞

په کابل کې جیگ وزیر ډک تالار ته د وزارت ډېر شوي عواید بیانول. خلکو داسې چکچکې کولې ته واپه خپلو سترگو یې لیدلې او ورته خوشحاله دي. ځینو به لاسونه تر نورو جیگ و نیول چې وزیر یې وويني. داسې گنگوسې وې چې هغه په راتلونکي کې د حکومت مشري ته تر نورو غوره کانديد بلل کېږي. هېچا د زیاتو شویو عواید و ثبوت نه غوښت. نه یې دا اندېښنه لرله چې

که وزیر دروغجن وي او په راتلونکي کې د حکومت مشر شي نو هرڅه به تباہ کړي. د خلکو تشويق وزير د ومره په احساساتو راوست چې د دریغ له بې شمېره مايکونو څخه يې يو په لاس ولگېد. پر کانکرېټي ځمکه ولوېد. ټوټه ټوټه شو. هغه بېنښه وغوښتله. له ډېرې کمینۍ يې په خپله د مايک ټوټې جمع کړې. تر هغويي وينا ودروله چې ژورناليست بل مايک لگولی نه و. وروسته يې د غوره خادمانو په لیست کې عبدالرشید هېوادیار ته هم ستاینلیک ورکړ. هېوادیار وویل:

— زما قدرمنو! افغانستان په نړۍ کې يو له هاغو هېوادونو دی چې د پرمختګ لوړ چانسونه لري. د نورو امکاناتو ترڅنګ مونږ په هر ولایت کې په لسګونه قيمتي کانونه لرو. که په بدخشان کې لا جوړ دي، نو په غزني کې لیتیم لرو، په پنجشېر کې زمرد شته. همداسې هر ولایت درواخله. اولنی اټکل وايي چې زمونږ د کانونو قيمت تر يو ټریلیون ډالرو رسېږي. وروستۍ سپړنې ښيي چې کېدای شي تر دې ام واورې. خبرې نه اوږدوم. زه له خپلو قدرمنو مشرانو، په تېره له محترم وزیر صاحب او ټول افغان مېرني ولس څخه مننه کوم. تاسې زما لږ کار په دومره قدر یاد کړ. دا ماته په راتلونکي کې د لازيات خدمت همت راکوي. ژوندی دې وي افغانستان!

شور او چکچکې شوې. هغه خپل ځای ته لکه فاتح کېوت. دې کې د سباگل ټلېفون راغی. هېوادیار ووت. د ده لېږد پای کړکی. ته ودرېد. په پښتونستان واټ کې دوه تنه شوخ ځوانان د فواري د اوبو جیګو دارو ته لامده خيسته ولاړ وو. خندل يې. خلکويې سيل کوه. د ترافيکو پوليس هڅه کوله چې بنده لاره موټرو ته خلاصه کړي. د ټلېفون د کرښې هاخوا سباگل د دکان دروازه بنده کړه چې بهر يې څوک وانه وري. په نري غږ يې وويل:

— وروره ګله! چې ماسره مشوره نه کوئ دغه به مو حال وي.

د هېوادیار له ستوني دروند غږ ووت:

— نا نو، څه خبره شوې؟

— خبره مو خرابه کړه کنه.

— ګوره الکه! زه د مجلس نه راوتی يم. اصله خبره کوه!

— وروره ګله! ما وويلې چې لور تښتول يې ښه ندي کړي.

— ښا پروفیسر صيب. خبره کی که ټلېفون بند کم؟

— خبره داده چې لور تې بېرته په زوره بيايي.

— څوک؟ چرسې؟

— نا، ټول کلیوال. دا خود کلي شرم دی کنه.

— تاله چا وويل؟

— خپله لالتي ټلېفون کړی و.

— نا نو، کلیوال يې لور کله بيايي؟

— سبا د ټوپکو سره پسې ورځي.

— ښه ځا، غم مکوه! نه يې شي بيولی. تا اغه سپړی پيدا کو؟

— کوم سپړی؟

— نا نو، تاله ما څه وظيفه سپارلې وه؟

— ښه ښا. ومې ويلې کنه د لالتي سره چا خبره کړې نده. تاسې خو زمانه منئ. د ياسين منئ. او اغه درله دروغ وايي.

— نا نو، ته څه پوی شوې؟

- وروره گلله! لالته مې انډيوال کړی دی. ماله هره خبره کړی.

- چې انډيوال دې دی خو کار پې وکه کنه!

- څنگه يې وکم؟ ما ونه ويلې چې ياسين نه به تېر شو، مستقيم به لالته سره وغږېږو؟ آ؟ تاسې ونه منله.

- گوره! اول خو د چرسې په خوله کې خبره نه ټينگېږي. بل، بيا مجبور د ياسين خوله بنده کو. بل، مځکه تې څنگه اخلي؟

- په پيسو.

- نه کېږي. اغې پردی سړی نه پرېږدي چې په سلاو کې مځکه واخلي. ياسين يوازینی اېشن دی. چرسې بايد مځکه ورکي.

- ويې ويلې کنه چې اغه مې نه خوښېږي. بنا نو بيا بل کس ورله مخته کړ!

- نا نو، مونږ د څه دپاره احتياط کوو؟ چې خبره تېته نشي کنه. لالته له چرس ورکې هرڅه مني.

- ناکنه. ماله مالومه ده. د ابل ډول سړی دی. چرس وهي خو خپل غرور هم لري.

- صيې ده. ته دې دا هوايي تحليلونه ځان له وساته! کار وکه کار! که يې نشي کولی سم ووايه!

- نور څه وکه؟ زه پوپېر مې. تاسې زما باسلو له لاره جوړوئ.

- سباگل د وتيرين شاته لاړ. د بنيسې له سره يې د سرو زرو گوته واخېستله. ريس غاښونه وچيچل. خو لهجه يې اوس هم آرامه وه:

- فالتو مه غږېږه! تا څه کړي؟ تراوسه خو زموږ په کارونو کې خبرې کی بس. ما ستا عمل ونه ليدو.

- د سباگل پرسېدلي غومبري او گردې سېمې تکې سړې شوې. د سرو زرو گوته يې د ویترين منځ ته واړه کړه. ويې ويل:

- وروره گلله! ته بې غمه مجلسونه او مېلې کړي. زما سلاو له په په په تگ راتگ پښېښېښېښې وشلېږي.

- تگ راتگ موهم ندی. نتيجه موهمه ده.

هېواد يار تېلفون بند کړ. سباگل موبایل ته ټېنډ ټېنډ کتل. خپل تندې يې په گوته کېکاږه. له جېبه يې گولۍ وباسله. ويې خوړله.

∞∞∞∞∞

سهار ملک لکه سپاه سالار مخته شو. شاته يې ځوانانو په غټو گامونو له سرکه دوږې باسلې. د شربت خېلو وړو او زړو دعا کوله چې په خير بېرته راشي. د ښځو په سترگو کې اوبه ځلېدلې. د سپړو د غلطو فيصلو زور تل له دوی وځي. دلته سړي په لږڅه يودم په احساساتو راشي. وړه خبره په دښمني واړوي. د ماشومانو په جنگ، په تشه کنځا، په يولوېشت ځمکه بڼايسته قامتونه د خاورو خوراک کړي. وروسته بيا هم پښېمانه وي، هم ورڅخه لاره ورکه وي چې دښمني څنگه ختمه کړي؟ مگر بيا هم د ښځو نېکې مشورې نه اوري. پر هاغه کس خاندني چې د خپلې مېرمنې خبرو ته غوږ نيسي. اوس لالته تر ټولو شاته و. له هر قدم سره يې سرزانگېده. د زړه درې هار يې د لسگونو پښو په درې هار کې ورک کېده. له رسېدو سره يې وليدل چې د هاشم د کور مخ ته ځوانان ټول دي. دده زړه پښو ته وښوېد. د ملک هم رنگ بدل شو:

- اووووی! جنگ ته ولاړ دي. د ټوپکو لټ ووهئ! غوټه مه ځئ! تيت شئ!

د څادرونو لاندې کړس کړس شو. يوازې د لالته لاس تش و. هغه ځان د نورو شاته پناه کړ. دوی گوته په ماشه نژدې ورغلل. له حويلۍ څخه يې د ژړا غږ واوږېد. لالته وار خطا شو چې په لوري يې څه شوي نه وي. په ځان پوه نه شو چې څه رنگه کور ته ننوت. د هاشم مېرمن په خاورو کې ناسته وه. د کلي ښځې پرې راتاوې وې. ده وپوښتل:

- چيشی دي؟ چيشی دي؟ مرو چېرته ده؟

نورو ښځو شاوړوله. د هاشم مېرمن په ژړا کې ځواب ورکړ:

- وی وروره! ملاذان خلق ټوپکو سره راغلل. ياسين او مروه يې په زوره بوتلل.

- چيشی، چيشی؟ چېرته يې بوتلل؟ دا څوک وو؟

- څه خبره يم؟ خدای دې تبا کړي!

- وه نو تاسې ورته کتل؟ هاشم چېرته دی؟

- اغه ورپسې لاړ کله. اله خیر کې خدایه! اله په خیر یې راولې!

د باندې د موټر غږ شو. لالتی په منډه ووت. د منع کلي ځوانان په هاشم پسې لاړل. لالتی شربت خپلیو ته وویل چې ماته به مو غږ کړی و. زه هم ورسره تللم. چا ځواب ور نه کړ. هغوئ غلي غلي غږېدل. هېڅوک نه پوهېده چې څه روان دي؟ د مروې موضوع لا کړکېچنه کېدله. حیران وو چې پردیو خلکو په سلاو کې څه کول؟ هلک او نجلۍ یې ولې بوتلل؟ هغوئ اصلن له دې لانجې څنګه خبر شول؟ ټولو فکر کوه چې ددې پوښتنو ځوابونه به له هاشم او یاسین سره وي. دوی د کور مخامخ د انارو په باغچه کې منتظر شول. یخ سیوری و. د انارو د بوټو بوی یې د ماغونه تازه کړل. ځای جیګ و. شمال لګېده. هاشم تر غرمې معلوم نه شو. منع کلیوالو ډوډۍ راوړه. د ماسپښین لمونځونه هم وشول. ځوانانو په تېلفون کې ویل چې لایې هم هاشم موندلی نه دی. هغوئ ایله مازیګر بېرته ستانه شول. د هاشم په مخ، تندي، غاړې او لاسونو سپینې پټۍ لګېدلې وې. ویې ویل:

- زه لاړم چې بچي تې راولم. د بازار څنګ ته په لیځلو کې مې گیر کړل. سخت بې درېغه یې وو هلمه. ویلې که دې بل قدم راغستی و و جنو دې. پولیسو کتلې. ابڅ یې نه ویلې. ټول ځان مې درد کوه. وینې رانه تلې. دا ګرېوان مې ګوره! موبایل امرانه پاتې و. بیا لیځلیو د غونډۍ د پاسه شفا خانې ته بوتلمه. دا الک ان راپسې سرگردانه ګرځېدل. اخبر یې الته پیدا کړم. منع کلیوال ورو ورو زیاتېدل. لالتی لکه خدایي چې ستړی وي. سایې سوزېدله. سترګې یې بې هدفه تاوېدلې. غږ یې کړ:

- دا د سپي زامن څوک دي؟ زما لوری یې ولې وړې؟

- نه یې پېجنمه. ډېر ظالم خلق دي.

ټولو یو بل ته وکتل. هریو ویل دا نو څنګه چل دی؟ اټکل دا شو چې د دولت کسان به وي. د شربت خپلو ملک هاشم ته کړ:

- الک! تا بڼه ونه کړل. زمنږ په ماصومي جلی. دې ډېر ظلم وکړه.

دلته د لالتی تاوده ماغزه په ایشېدو شول. بیا په ځان پوه نه شو چې څه رنگه یې پر هاشم حمله وکړه. څو سپرې یې ووهه. نورو ته قهر ورغی چې پردی کس یې پر زخمی کلیوال وارونه کوي. ډیکه یې ورکړه. لالتی شاته وار شو. په ځمکه ولګېد. منځکلیوال وړاندې ورغلل چې ویې وهي. دده سترګې له وېرې ډېرې وختلې. په ځکېدو شاته روان شو. شربت خپلیو له ځمکې جیګ کړ. شاه محمد په منځکلیوالو پسې ټوپک ووېست. هغوئ پښه ونيوله. ده هم ټوپک بېرته پټ کړ. لالتی چې د خپلو خلکو ملاتړ ولید، زړور شو. په هاشم پسې یې زورونه وهل «ولا که دې جوندی پرېدمه! مه مې نیسئ! خوشې کئ!» کلیوالو یې کلک نیولی و. په پای کې ملک هاشم ته ګوته وڅنډله:

- ای الک! چې هر څنګه کېږي ته به زمنږه جلی. پیدا کی!

لالتی غږ کړ:

- په قران چې په لور مې چیشی وشي کنه، جوندی دې په ځمکه منډه جوندی!

هاشم غلی و. دوی شربت خپلو ته روان شول. په چرایي بڼه ډاک ته وختل. د لالتی د تره غوټ زوی په ستړیا کې وویل:

- داځ، تا خو منږ ته ویلې جنگ مه کوئ! خپله مست شوې.

لالتی غمجنه موسکا وکړه. هغه به بل وخت خپلې دغسې زړورتیا ته ډېر زیات خوشحاله شوی وای. باتې به یې ویشتي وې. مګر اوس یې د لورد ورک کېدو خفګان پر ذهن لکه غر پروت و. زړه یې ډک شو. ستونی یې تنګ تنګ کېده. ملک تر نورو په عمر پوخ او چاغ و. ځکه یې سا ډېره سوزېدله. غږ یې کړ:

- نر کاری یې وکه په خدای. دقه سې!

شاه محمد نارې کړې:

- لالته... تناء، لال مامد اکا زنده باد!

ټولو هرررر وهل. دلالتی د دروغو موسکا هم په وس نه وه. دده د تره غوټ زوی ودرېد:

- ای ښه نه ویمه؟ که د کلي کور خبره وه منږ ورسره ولاړ وو. کنه؟ خبره چې دولت ته شوه نو دا پوپېرې کاريې! البته دې چلئ!
ځوانانو تاييد کړه. ملک هم څه ونه ويل. خو لالته لا خفه شو. هېچا يې د زړه درد نه احساسوه. سريې ښکته واچوه. غلی روان شو. ټوله لاره يې چورت وه «دولت څنگه خبر شو؟ ولې يې مرو او ياسين بيولي؟ اغی خو اول تحقيق کئ. ولې يې ونکه؟ هاشم يې ولې وهلی؟ دولت ولې دسې وکي؟ که دا خلق دولتي نه وي نو څوک دي؟» سريې گنگس شو. دوی مابنم قضا شربت خېلو ته ورسېدل. دی په کټ کې پرېوت. تر سبا يې سر جیگ نه کړ. سهار د ويالې تر څنگ ناست و. غټ چنار ته يې شا لگولې وه. مخامخ يې په پټيو کې د ربېل شوو غنمو سوارو ته کتل. خپل ژوند ورته همدا سې ربېل شوی ښکارېده. سترگې يې ډنډ وې. ښځه يې راغله. دی ښځه کېناست. رټل کېدو ته تيار شو. مگر هغې په پسته ژبه وويل:

- ای سړیه! بېگا دې ام چيشی ندي خوړلي. وږی به يې. ما چای کړی. راځه چې اوس ته راته مريض نشې!

ده په غټو غټو وکتل. يودم سلگيو واخېست. هغې وړې نړۍ سترگې نورې هم تنگې کړې:

- ولې؟ ولې؟

- امدسې.

ښځه مخامخ په دوو پښو کېناستله. دده په ژنگانه يې نرم لاس کېښود:

- خپلې ښځې ته ام نه وايې؟

لالته له سلگيو سره موسکې شو:

- بس، زړه مې مرو پسې خفه و. بيا اول وار مې تانه پسته خبره واورېدله. ځان مې ټينگ نه که!

- پام دې نشو؟ اول وار مې درته «ای سړیه» غږ که.

لالته په اوښکو لوند مخ و خوځوه. ښځې وويل:

- هاو کنه. چې ته راته سړی شوې زه به خامخا ښځه کېمه.

- ډک يې که مه!

- ما ويلې زما زړه دې په هاشم لالا يخ که.

- چيشی؟ چا درته وويلې؟

- په ټول کلي کې امدقه قيصې دي. کشکې زه البته ولاړه ومه.

- خو ته هرکله نه ټينگېرې کنه. اله چې هاشم لالا کره ځمه، هاشم لالا کره ځمه. دغه دې لالا دی.

- هی لېونی! ته مې وېرولې. ما ويلې چې چرس ونسکې. زه نو تا يوازې پرېدمه؟

دا خبره نه وه په لالته يې سمې بغارې وباسلې. خلک راغلل. ښځې وويل:

- چيشی ندي. مروې پسې خپه دی.

مخ يې مېړه ته کړ:

- څو؟ چای سوړ نشي.

لالته په سلگيو روان شو. خلکو يو بل ته په وازو سترگو وکتل. هغوی هېڅکله دا دواړه په سوله کې ليدلي نه وو. هرومرو به ښځه په کومه خبره په غصه وه. مېړه به قسمونه خوړل او د دروغو دلايل به يې راوړل. په کور کې لالته د دېواله سيوري ته پر کټ کېناست. ښځې د کوچو قاب کېښود. خو لالته هغې ته کتل. د تورو گلانو په سور کميس کې بل ډول جذابه ښکارېدله. گرد مخ

او پېرو شونډوييې دى هماغسې بې طاقته کړ لکه نوې چې يې کوژده کړې وه. کله کله به خواښې له زامنو پټ دوى د بوسو او لرگيو کوټې ته ننوېستل. چې مخکې تر واده له يو بل سره خبرې وکړي، يو بل ښه وپېژني. هغې ته تجربه وه. خپله يې د همدې تشې له امله سختې ورځې ليدلې وې. تر واده وروسته يې مېړه په خوى بلد نه و. ددې په هره خبره کې يې منفي هدف لیده. سمه خبره به هم بېرته دې ته غم شوه. وهل ټکول به يې وخوړل. وروسته بيا مېړه پوه شو. خو په هغې تېره وه. لالتې به د ښځې د ورونو له ډاره له هغې سره له ناستې خوند نه اخېست. خو بل ځل به بيا هم روان و. اوس د ښځې غږ له خيالونو وباسه:

— ماته ولې گوري؟ وخوره کنه!

— ناء. اوله مړۍ ته وکه!

هغې سر وڅنډه. ده په خپل لاس مړۍ په خوله کې ورکړه. ښځه له خوشحالي ويلې ويلې شوه. پر گوتو د هغې د پستو شونډو لگېدو پر لالتې زلزله راوستله. بل ځل هغې دده لاس دده خولې ته تاو کړ. دى په رښتيا وېرى و. کوچو بيا بېل خوند کوه. تېزې تېزې مړۍ يې ووهلې. غوا او مېړې ورته کتل. کله کله به يې يو نيم غږ وکړ. معلومه نه وه چې واښه غواړي، که دوى ته خوشحاله دي. په پای کې ښځې دسترخوان کوټې ته يوړ. په ټوکړۍ کې يې کېښود. بېرته راغله. د مېړه څنگ ته کېناستله. ويې ويل:

— اى سړيه! ما ويلې اوس به چيشى کوو؟

— اوس به هاشمى زما مرو پيدا کئ. په خداى چې چې پيدا يې نکي کنه...

دې کې هاشم په دروازه ننوت. دده رنگ زېړ شو. وېرېده چې هغه به په قهر وي. وهل به ورکړي. هاشم سلام واچوه. ده له ډاره ژر وعلیک کړ. هغه مخامخ کېناست. د کټ غړيچى وخوت. د ډيټول او دوا بوى ترې جيگېده. هاشم وويل:

— زه عذر ته راغلى يم.

غږ يې نرم او مهربانه و. د پخواني هاشم ښې پکې وې. لالتى زړور شو. تندى يې تريو ونيو. مخ يې واړوه:

— ماسره مه غږېږه!

هاشم څلور کونجه مخ ښځې ته کړ:

— خورې! مانه ډېر بد شوي.

— بس که بس! دوه واري دې په لوى غم کېښو، دوه واري. داسې دوښمن نکئ. ته څنگه وروريې؟

ښځه په ژړا روانه شوه. د هغې په ژړا د لالتې ماغزه په خوتېدو شول. زړه يې غوښت هاشم په دا خوله خوله ووهي. مگر جرئت يې نه کوه. هغه غټ او زورور و. بېرته يې دى وهلى شو. د بېلولو لپاره هم څوک نه و. هاشم مخ ده ته کړ. لالتى د خپلې ښځې غوندې پاڅېد، له کوره ووت. د سرک په غاړه په غټه تېره کېناست. شېبه پس ښځه راغله:

— اى سړيه! اغه ناست دى. راځه نو څنگه يې کى؟ اوس خو مېلمه دى.

— هاو کنه. ځکه مې ونه وهه. دا دې راوؤځي!

— اغه امد او ايي چې عذر ته راغلى يم.

— ډک يې که مه! ته يې منې؟ ماته چې زما مروگۍ دلته رانه ولي، بيا مې په پښو کې ونه غورځېږي، نه يې منمه.

— نه پوېږمه! اغه خودونه بد سړى نه و. چې اوس پې څه بلا ولگېدله؟

دې کې هاشم راووت. ښځه مېړه ته وینگېدله «پرېده! وار ونکې!» د هغې باور لالتى نور هم زړور کړ. هاشم يې ټپل وهه. ويې ليدل چې هغه عکس العمل نه ښيي. دا ځل يې سپېره واړه کړه. ونه لگېدله. هاشم دى په خپله غېږه کې لکه ماشوم کلک ونيو:

— ته يو وار زما خبره واوړه، بيا واړونه کوه!

لالتی چې خومره د هغه په عاجزی، مطمئن کېده، هغومره یې جرئت زیاتېده. اوس یې په زنگنو او لغتو گوزارونه کول. هاشم د ژوبلېدو له وېرې سملوه. ده له لاندې څخه وویل:

— تا گیدران لیدلي. د زمریانو سره مخامخ شوی نه یې بنا؟ په خدای که دې پرېدمه!

ماشومان او ځوانان راټول شول. بنځې د ورور لاس کش کړ:

— چیشی کی؟ پرې یې ده!

هاشم هم خوشې کړ. لالتی پاڅېد. بیا یې وارونه شروع کړل. هاشم بیا سملوه. ویې ویل:

— ویمه زه جنگ ته نه یمه راغلی. خبره کومه.

— ولاکه نه لور درکمه، نه ځمکه! او جوندی دې نه پرېدمه!

خلک ډېر شول. یو بل ته یې ویل چې زموږ کلیوال یې سملولی، موږ ورته گورو. هاشم ورو د لالتی په غوږ کې وپسېد:

— ستا په پټی کې د قیمتي تیروکان دی.

ده یو دم زور و هل پرېښودل:

— چیشی چیشی؟

هاشم غېږه سسته او خوله غوږ ته نژدې کړه:

— تورمالین پکې دي. ډېرې قیمتي تیرې دي.

هاشم پاڅېد. لالتی په ځمکه پروت و. سایې سوزېدلې. یو قرار یې کتل. په فکر کې یې تېرې پېښې راوستلې. اوس ورته هرڅه بدل و برېښېدل «بناااا! دا ټول چې زما پټی غواړي نو دغه خبره ده» چټک په پښو ودرېد. هاشم یې له لاسه کور ته کش کړ.

یوازې بنځه یې دننه پرېښودله. دروازه یې بنده کړه. د باندې خلکو له یو بل څخه پوښتل چې څه خبره ده؟ دننه په حویلی کې مېرې او غوا هم خپله اندېښنه په رمارو وښودله. لالتی هاشم په کښلو کښلو په کوټه کې په سرو توشکو کېنوه. ویې ویل:

— تا چیشی ویلې؟ تا چیشی ویلې؟

— ما ویلې اغه ستا د بنکارځي پټی کې د تورمالینو کان دی. یاسیني چې الته سورنگان الوزول د الوبالو قدر تیرې یې پیدا کړې وه. لکه تکه شنه بښېښه. الک سپی دی. امقه سې یې ښار ته وړې وه. زرگر ته یې ښودلې وه. امداسباگل ته.

لالتی غږ کړ:

— سباگل ته؟

— هاو. د ونیا ډېره ورانه ده. مخ او شایې نشي پېچندلی. بیا نو سباگل هېوادیار ته ټلېفون کړی و.

— ډک یې که نه! هېوادیار ته؟

— هاو، اغه په وزارت کې لوی سپی دی کنه. د کانونو سروې او تشخیص ورته وایي که څه بلا ده، الته عمومي ریس دی. اغه چې د تورمالین ټوټه لیدلې وه ویلې په دا ځمکه کې لوی کان دی. ستا په پټی کې بنا؟

— بنا؟

— پوېرې؟ د شنو تورمالینو یو قیراط غمی د درې سوه نه نیولې تراوو سوو ډالرو خرڅېږي. پوېرې یو قیراط خونه دی؟ دوو وونه پټه. پینځه قیراطه یو گرام کېږي.

— نااااا.

— هاو کنه، نوریس ویلې ایچاته مه وایه! ادې و ابا دې ام مه خبروه! مېړه به دا ځمکه واخلو. دېوال به پې تاو کو. قرار به تورمالین باسو. درېواړه به بلا پیسې پیدا کو. یاسینی، زرگر او ریس.

- ډک يې که مه! اوزه نا؟

- نا، ته يې نه خبرولې کنه. د ياسيني نه يې اغه ټوټه ام په يو بلا پيسو اغستي وه. ويلې دا خو خامه تيره ده. خامه تيره تورل کېږي. ضايعات لري. که تورل شوی غمی دونه وزن ولري يو پنډ پيسې کېږي. زوی خو مې مانه خبره نه پټي. ويلې ابا دقه دقه سې چل دی. ما باور ونکه. ما ويلې الک سړی دی. دا پيسې يې چانه باسلي نه وي. بنکارځي ته ورسره لاړمه. پټی مو لټ په لټ که. گورو چې د مې د دانې قدر د تور مالينو دوه ټوټې پرتې دي. ما ويلې بس رښتيا ده.

دلته بڼې کړې:

- تا بيا ام منږ ته نه ويلې.

- نا، ويلې مې. بيا چې مې چورت ووهه، ما ويلې لال مامد خو دقه سې سړی دی. ټول خلق به خبر کي. بس ما ويلې نه وايو.

- سم ولې نه وايې چې په تاسې مې پېرزو نه وه. ځان ته مې اغستله ځان ته.

- بڼه ځا، ته قيصه واوره! نو منږ د زرگر او ريس ټلېفونو ته جواب نه ورکوه. منږ ويلې پرېده چې بيا ټلېفون ونکي. خپله به لږ لږ تور مالين باسو. خرڅو به يې. خو هېواديار اين د کابل نه يو بلا وسله والو سره زمږ کره راغی. اغه خبر نه و چې زه خبريمه. ياسيني يې ځانته که. ورته يې ويلې چې ته په خپل سرد کيندلو حق نلري. جواز در سره نشته. که يې وغواړې څوک يې درکړی ام نا. بيا ماشينانو ته ضرورت دی. اغه م تاسره نشته. خوشې به ام په ځان کار خراب کي، ام په منږ. بيا ياسيني ورسره منلې وه. ريس ويلې تاسې لال مامد ته بڼه غټ پټی ورکړی، دا ښاره تې واخلي! تاوان زه درکوم. امقه و چې منږ تاته وويلې. تا ونه منله.

- بڼه بڼه بڼا!!! هېواديار څکه د پټي ليدو ته راغلی و؟

- هاو، بيا اغه ياسيني ته پيسې په سود ورکړې. چې پټی پې واخله! تا په پيسو ام رانکه. منږ ويلې ورک يې که! ددې کار نه به تېر شو. خپله خور به پټه خبره کمه چې دقه سې چل دی. بيا به گورو چې چيشی کېږي؟ ريس ته مو وويلې پيسې بېرته درکوو. اغه ويلې دوه برابره به راکوئ. ياسيني ويلې ولې؟ دا د سود خط خود دې دپاره و چې څوک ونه وايي چې پيسې دې د کمه کړې. ويلې نا، دا سم خط دی. دسې خبيث سړی دی دا ريس. منږ حيران شوو چې دونه پيسې د کومه کو؟ زور خو مو ورسره برابره وه. ياسيني ويلې بڼا نو څه و کمه؟ ريس ويلې لال مامد مړ که! لوري يې واده که! پټی ستا کېږي. منږ خو په بلا ککړ وو. ککړې سم کار نه کوه. دا راته بڼه بنکاره شوه. ما ويلې ځا، اسې مې ام خور ورسره پاڅابه ده. څو شپې درپسې راغلو. منږ ويلې کور ته به در واورو. خود کلي سپيو به را پسې غيل. بېرته به وگرځېدلو. دا شپه ته خپله ووتلې. منږ درپسې شولو. اخېر په ماڼو کې په لاس راغلې.

- هاو نو. چې چغل دې د کوره وي، خانه به دې خپوره وي.

- بس چې خدای سړی قمقل کي نو څه به کی؟ چې ته پسته جوندی شوې، منږ بيا حيران وو چې چيشی وکو؟ ريس ويلې لوري يې وتښتوي! په زوره تې ځمکه واخلي! منږ مجبور وو.

- ډک يې که مه! چيشی مجبور وئ؟ ماته به مو ويلې وو. بيا به مو کتلي وو چې ما چيشی کول؟

- تا خو بېخي چيشی کوی نشو. نو منږ جلی. وتښتوله. اوس چې يې اغی بيولي دي وېرېږمه...

د هاشم ستونی ډک شو:

- دوه زامن مې الله مړه شول. چې دا راته مړ نکي.

د هغه او بڼکې وځلېدې:

- په قران قسم چې ما ته پروانه او مروه د لور نه کمې نه وې. څه وکونو؟ اغه په سهوه کې سخته ولگېدله. دا دسې شوه. ځيني کارونه د سړي په واک کې نه وي. اوس دقه سې جنجال دی. ما ويلې په بچيانو پسې به لاړ شو. څو پورې به ورته گورو؟

- هاها، ای! ته خبیث ما تبر باسی؟ غواړې چېرته مې مړ کې؟ ماته دا ډرامې ټولې مالومې دي بڼا؟ خپله ډرامې جوړومه. زه دونه ساده نه یمه چې ته خیال کی. وڅه د کوره مې، که نه دلته دې وځنمه! وڅه!

هاشم زاری کولې چې په ما باور وکړئ. خور یې په منع کې پاتې وه، نه پوهېدل چې څه ووايي. لالتي هاشم له کوره وباسه. اوس ورته د سبا گل د دوستۍ هدف هم معلوم شو. سمدلاسه یې تېلفون وکړ. ویې ویل:

- بڼانو، تا د سپي زوی ماته دا چرس د چل دپاره راوړل؟ آ؟

- وروره گلله څه خبره ده؟ څنگه داسې په غوصه یې؟

- ډک یې که نه! ټوله دونیا ډرامه بازه ده. ای کنډو! زه د تور مالینود کان نه خبر یمه. بڼا ولې؟

- څه څه؟ د کان نه خبر یې؟ چا درته وویلې؟

- هاشم ټی. اوس تاسې زما د وجلو بل چل جوړ کړی آ؟

د سبا گل غومبري او گردې سېمې تکی سرې شوې:

- نا، په په په خدای که داسې وي. ما تاته ونه ویلې چې یاسین ته پته پته پتی مه ورکوه؟ آ؟ د یاده دې ووتل؟ ما غوښتل یاسین د منځه وباسمه چې زه او ته اوریس معامله وکو. ریس نه منله.

- تا خو ماته ونه ویلې. پتی خو دې ځان ته اغسته.

- هاو، ما ویلې پته پته پتی به واخلمه، ریس به مجبور شي چې یاسین وباسي. گوره دا ډېره خطرناکه مافیا ده. هر کار کولی شي.

- دروغ. تا حرامي غوښتل یاسینی هم وباسې ما هم. زه دې په چل پوېېرېم بڼا؟

- نا، په په په قسم که...

- چې سل قسمه وخورې نه یې منمه. تاسې د سپي زامن ټول دروغ وایئ. هی ستاسې په ...

د لالتي اروا نیمه ووتله. دی په قهر شو:

- او پرېده! چې کنځا ونکمه نو چیشی وکمه؟

تېلفون یې بند کړ. ژوره سایې اخیستله. تېز ووت. ښکارځي ته لاړ. ایله اوس یې په خلاصو سترگو خپل پتی ولید. په سورنگ الوتې تیرې هرچېرته پرتې وې. یوځای کې لویه کنده وه. په ټول پتې کې وگرځېد. یوه یوه تیرې یې واړوله. بالاخره د نوک د سر په اندازه شین بشرکی یې وموند. بېرته کور ته راغی. په کټ کې کېناست. ستونی یې وچ وچ کېده. سړیې وگرځېد. ښځه یې څنگ ته کېناستله. ده وروکتل. یو دم یې زړه نری شو. ویې ژړل. د ښځې وړې سترگې غټې شوې:

- ولې سړیه، بیا ولې؟

- اسی. ما ویلې خبره ډېره وړانه ده.

- څنگه؟

- زمنږه مرو د مافیا سره ده.

- مافیا؟ دا څنگه سې ښځه ده؟

- ښځه نده. لویه ډله ده. ډېر بې رحمه ظالمان دي. دغه گوره! دا یې وړه ذره ده. ددغې تیرې دپاره منږ په بلا اوښتي یو.

- وی. خدایه! نو چیشی وکو؟

- نه پوېېرېم. سر مې درد کئ. په چرسو پسې مې زړه چوي.

- میراث یې کې! زمنږ خو یو غم ندی کنه.

- ښځې ورک یې که! ته غلې شه! خوله مې خرابه ده. کانگې مې راځي.

- مروه به څنگه شي؟
- ویمه چې دا هاشمیتي مې د لته و جلی و، زړه به مې یخ شوی نه و.
- لالتی په کټ کې غونج پرېوت. داسې تاوېده لکه په خټې کې چې یې ماران وي. ښځې په ډکو سترگو کتل. په پای کې یې وویل:
- اوس په تاجیشی ونشي. څه چرس و سکه! څنگه و کو؟ چیشی چې مو قسمت کې دي.
- نه یې سکمه.
- د ښځې وړې سترگې تېغې شوې:
- چرس نه سکې؟
- ویمه ناکنه. پوېږې؟ ما هر کله سکلی شول. تاسره مې وعده نه ماتوله. کله چې به نشي ډېر زور و که اغه بېله خبره وه. بیا ورته ټینگېدلې نشومه. خو دې نه پس چې ورپسې مېرام شمه نه یې سکمه.
- اوس چیشی شوي؟
- د پرو او مرو دپاره. ما دا اغې په جوند کې یو ارمان پوره نه کړ. دا ارمان خو یې پوره کومه. که خپله نشته. اروا خو به یې گوري.
- هغه یو دم په زوره زوره وژړل. د ښځې یې هم سلگۍ شوې. لالتی وویل:
- تاسې ټول په ما گران وئ. خو زه غضب د چرسو په لاس کې ومه. د زړه کار مې کولی نشو.
- زه پوېږمه سړیه. ما ډېر زورونه ووهل چې د چرسو نه دې ویا سمه، نه کېدله.
- کشکې دې دا خبرې راته مخکې کړې وې. ما ویلې څه ښځه په ما شرمېږي، نه یې خو ښېږمه، د ناچارۍ نه راسره اوسېږي.
- وی، خدایه! دا دې لابل.
- ها وکنه. که زه خبر ومه ځان مې بدلوه. چرس مې خوشې کول.
- نه دې شول.
- ستا په کومک مې کول. که تا د ورځې یوه د مینې خبره کړې وه، ماته یې سبا پورې قوت راکوه.
- دا چیشی وایې؟ تیخور خو نه وې چې ما به مینه درکوله.
- غم دا دی کنه. مېر چې ماشوم په خبره پوه شو نور ناز نه ورکوو. چې بې لارې نشي. ناکنه. ام مینه ورکه، ام یې په مینه په خبره پوه که! زما پرو او مرو ته گوره! خلق حیران وو چې د چرسي په کاله کې دونه ښې جینکۍ د کمه شوې؟ که زما ابا او ادې امدسې کړي ووزه به بل سړی ومه. ابا مې وهلمه. چې په لاره سم شمه. ادې مې خوشې کړې ومه چې یو زوی مې دی. ښه شی یې جوړ که. دې کې چا د کور په دروازه زور ووهه. چې خلاصه نه شوه نو ویې ټکوله. لالتی او ښکې د لاس په خټ پکې کړې. په درندو قدمو روان شو. هلته گلتي و. دی یې له لاسه کش کړ. چرس یې پزې ته ورونیول. په کرس کرس یې وخنډل. وپسېد:
- پیدا مې کړل باداره، پیدا مې کړل.
- د چرسو بوی د لالتی رگ رگ ته ورسېد. لکه وږي ځناور چې غوښه وويني، د بدن ټول غړي یې ورتا و شول. شونډې یې د سگریټي په گردوالي پسې ورپرېدلې. ستونی یې د لوگي په تریخوالي پسې وتخنېد. سړو یې په لوگي د ډکېدو حسرت وخور. نشه بیا پر تخت کېناستله. ښځه او وعده پاتې شوه. د گلتي ناځواني له یاده ووتله. دواړه پر سرک روان وو. لالتی په خدا وپوښتل:
- ای یارو! لور دې جبار ما ماته ورکړه؟
- نا، چې لس لکه رانکي کله یې منمه؟ زه اوس غټه وظیفه لرمه باداره. ویلې معاش کې پیسې غواړې که چرس؟ ما ویلې چرس.
- هاهاها! دا چیشی وایې؟ دا څنگه وظیفه ده؟

— نه يې خورمه. زړه مې دسې ډک دی ډک. ویمه چې پخواني بېرته واړومه.

— ولږه ده. ټوله ورځ دې چیشی ندي خوړلي. د زړه په زور يې وخوړه!

— نه يې شمه.

هغې په خپل لاس ده ته مړی ونيوله. دا په ژوند کې اول ځل و. سره له ټولې بې اشتهايي يې هغه خفه کولی نه شوه. مړی يې وخوړله. بنځې خیال وکړ چې زما له لاسه خوند ورکوي. بله يې ورکړه. پسې بله، پسې بله. کله چې هغې د سترخان کوټې ته یووړ. دی په منډه له کوره ووت. په پټي کې يې کانگې وکړې. خوله يې په ويالې کې ومنيځله. بېرته راغی. غلی په کټ کې پرېوت. مگر زړه يې نا ارامه و. لکه یوشی چې ترې ورک وي. ستوني يې خارښت کوه. خوله يې بېرته وچه شوه. نه پوهېده چې د چرسو له منگولو به کله هم خلاص شي که نه؟ اندېښنه يې وه چې له لورگانو سره غيايي وعده به پوره نه کړي. بنځه يې څنگ ته کېناستله. دواړه غلي وو. اخېرد هغې پېرې شونډې وخوځېدلې:

— ماته څنگ کې ځای راکي؟

دی لکه موږی ټک وهل شو. نظريې د بنځې په مخ کې ونښت. د مروې تر زېږېدو وروسته بيا يو ځای ویده شوي نه وو. ځکه يې نور اولادونه هم پيدا نه شول. خیال يې کوه چې په همدغه آرمان کې به مړ شي. مگر اوس لکه له آسمانه چې خوبي رانازل شوې وي. ځان يې څنگ ته کړ. هغه سملاستله. مخ يې دده سينې ته تکیه کړ. ژوره سا يې اخېستله. لکه د ټول عمر ستړيا چې يې اوس احساس کړې وي. لالتي يې په چوټي شوي سر نرم نرم لاس ووهه. پر سور غومبري يې ښکل کړه. ورو ورو د هغې سا اخېستل برابر شول. خوب یوړه. خو په لالتي يې پوست بدن لکه ټکور لگېده. بنځينه خوشبويي يې دده حواس پارول. د هغې د مخ په سيل نه مړېده. بنځې شت وهل. وبنگېدله «مرو، وی، مرو...» په خوب کې يې سلگۍ ووهلې. لالتي بيا ښکل کړه. بنځه آرامه شوه. دده فکر هم مروې ته لاړ «اته کلنه وه. دده په وېښتانو کې يې لکه غټه بنځه لاس ووه. ويې ويل:

— ابا ابا! پوپېرې زه به ډيپيپرې ډېره کله خوشاله شمه؟

— چې په يوه ورځ شل جوړې کالي وکې.

— نا. چې ته چرس پرېدې.

ده ټپل وهله. مروه له کټه ولوېدله. بېرته پاڅېدله. غاړې يې واچوله. ويې ژړل. دی په خپل کار پېښمانه شو. په غېږ کې يې کلکه کړه «اوس د لالتي سترگې ډکې شوې. لاسونه يې په دعا لپه کړل «ای خدایه! زه به د مرو هره خبره ومنمه. یو واريې راته صبي سلامتې راوړله. پوپېرې. د حاجي چمن زوی دادو يې خوښېږي. ما چې يې مرکه وشړله پوه شومه چې خفه شوه. اغه وخت قار راغی. اوس ویمه بڼه دی چې خوښېږي يې. د هر چا يو څوک خوښېږي. نېکبخته اغه دی چې دامقه سره واده وکړي. زه مې لور نېکبخته کومه. هاو، دادو ته يې ورکومه. خير دی چې ابا يې د سپي زوی دی. زما پټی يې نيولی دی. د لور نه مې لس پټيه جار!» سترگې يې پاکې کړې. له بنځې څخه يې ورو ځان لېرې کړ چې وينه نه شي. بل کټ ته لاړ. جېب ته يې لاس کړ. درب شو په کټ کې ولوېد. اروا يې هواته جیگه شوه. ده کاره وکتل. مخ يې ترې واړوه. اروا برگه شوه:

— يو خو ته په بڼه او بد پوه نه شوې. اول ځل مې زړه لږه دمه وکړه. کړپ بل کټ ته واوښتلې. چې هلته وې څه تندر به راپرېوتی و؟ ای دا جېب کې دې څه دي چې لاس وې او لاس وې؟

— تا پورې څه؟ زه په تا غرض نه لرمه. ته په ما غرض مه لره!

— اخله مه! ته وایه نو! زه دې پرېدم؟ د چرسو د ځکولو خیال هم ونکې!

— ډېر د سپي زوی يې. د چپ نه مې موبایل باسه. د مرو تصويرونه مې کتل. ودې نه لیدل؟ د چرسو نه ونه تښتېدلېمه؟

— په تا باور نشته. توبه ډرت شی يې.

- زه اوس پوه شومه. ته په ما خپل سات تېری. زما د ځورولو نه خوند اخلې.
- وه ته څومره کم عقل یې. زه ستا د وجود برخه یم. ستا ځورېدل زما ځورېدل دي. باور وکه!
- ډک یې که نه! تا غوندې مکار سپینسترګی ما ایچېرته لیدلې ندی.
- مه یې منه!
- څه ورک یې که! پرې مې ده! لرې شه!
- ته نو څه کار لرې چې ما شپې؟ خو چورت وهې او ژاړې. چې څه چورت وهی؟
- لور مې یادېږي.
- هغه خو پوهېږم. وایم څه غواړې وکې؟
- پسې ورځمه. هرچیشی چې وشول.
- هاهاها دا ته وایې؟ ته ډارن؟
- ډېر خبیث یې. بنه وینې چې ډارن نه یمه، بیا ام پېغور راکۍ.
- آاااا! بالکل بالکل.
- ای! ته د سپي زوی تر اوسه پوه نشوې؟ زه د وهلو نه نه وېرېږم. چې څوک وارو کي متیازې مې ځي. دقه شرم دی.
- هاهاهاها. ته هم شرم پېژنې؟
- داح! بنه څه نو! پرې مې ده کنه!
- نه، که رښتیا په لور پسې ځې نو داسې مه ځه! مېر به دې کي.
- ستا څه غم دی؟ ته خو نه مري.
- ستا لپاره وایم. ته داسې وکه! هاشم درسره بوځه! بیا یو کار کېږي.
- نا، په اغه باور نشته.
- ژړل خويې د زړه.
- نا، ټوله د وینا ډرامه بازه ده.
- هو بیا رانسان د ډرامې او حقیقت فرق کولی شي. ته ملامت نه یې. ستا ماغزه چرسو وهلي.
- داح! ودې لیدل؟ ما خو وویلې ته زما د بنمن یې. مانه درته هاشم ټی بنه بنکاري.
- اخله نه!! ته لور پسې څومره خفه یې؟ همداسې هغه زوی پسې خفه دی.
- خدای دې ورپسې مړ کي! رنگ یې ورک که! یوازې ځمه.
- ستا نو څه په وس دي؟ د خپلې بڼې زور نلري. ځې د مافیاسره جنگېږې.
- په دا خبره خو دې پچې وکړېولې. ته څه خبر یې؟ بڼې ته ناز ورکول کمزوري نده، نارینتوب دی.
- هاهاها ته په سترگو مه راننوځه! زه دې وینم.
- نا، اسې خو په نشه کې سړی د ماشوم زورام نه لري.
- بنه، نو ودې منله؟
- ما نشه پرېښودله. اوس بېرته نارینه یمه.
- بالکل. تا وویلې ما ومنله. اوس به ووايې سپورت کوم. پهلوان د زمانې جوړېږم.
- آاااا! شابسي شابسي!

- څه شی؟ د باتو او د باپو موضوع پیدا شوه؟
- د باپې ستا کار دی. چېرته مې لوستي وو چې سړی سپوټ وکړي مریضیږي نا، د نشې پې زور نه رسېږي، او خوب ښه کی.
- اخله هه!
- نا، په خدای چې سپوټ کومه.
- ته؟ هاهاها.
- ته د سپي زوی پېغور پرېده! امدا اوس راننوخه! بیا گوره!
- ډېر ذلیل یې. چې مجبور یې هسې زاری کی. اوس گوره! ځان باسې. زه دې نه خوښېږم. خفه دې کړم.
- اروا شا واپوله. لالتي غږ کړ:
- ډک یې که هه! ته خو داسې نازونه کی لکه شپاړس کلنه پېغله.
- خبره مه اړوه! خوښېږم دې که نه؟
- نا.
- اح، ودې لیدل؟ زما هم بد ایسې. څه ورک شه!
- اروا ورننوتله. لالتي کېناست. ژوره سایې اخیستله. چې لږ آرام شو، پاڅېد. په حویلی کې یې منډې ووهلې. سر، اوږې، لاسونه یې شل شل واره وڅرخول. مات رامات شو. شل ځله کېناست پاڅېد. ښه ډېره سینه کشي یې وکړه. په سالاو کې چا د بدن د جوړلو لپاره سپوټ نه کوه. ضرورت نه و. په کمرونو ختل، ځمکه کرل، له غرونو لرگي راوړل، پټیو ته پارو چلول، لو کول، حیواناتو ته واښه راوړل، درمند ته د غنمو گیلې چلول په خپله سپوټ دی. مگر لالتي خو دا نه کول. هاغه بېله خبره وه چې کله کله به ښځې مجبور کړي. نور نو ټول کارونه د هغې په غاړه وو. یا یې په خپلوانو کول. اوس لالتي په توره شپه کې ښه ځان سترې کړ. د منگي اوبه یې وڅښلې. وچه ډوډۍ یې وخوړله. په بل کټ کې پرېوت. شپه پس ویده و. سهار یې اندامونو درد کوه. مگر ده ورسره ځان تازه احساسوه. موسکې شو. په خړو جامو یې خړواسکت واچوه. په غونډۍ وخوت. کله چې له ماڼو تېرېده د وژلو صحنه وریاده شوه. سوړ اسویلی یې وکړ. په تړو او شېلو د غره تر نیمايي پورته شو. سایې وسوزېدلې. خپلې کمزورۍ ته یې سر وښوروه. د سبا گل ټلېفون راغی. دی په هواره تړه کېناست. ویې پوښتل:
- چیشی وایې؟
- وروره گله! سودا مې وه. ما ویلې د تور مالینو د کان خبره چاله ونکې. ځان له غم مه گوره!
- ډک یې که هه! د ځان دپاره وایې که زما دپاره؟
- ستا دپاره. زما څه کار دی؟
- زه ویمه ته به چورت وهې چې څنگه خنډونه د مخ نه لرې کې؟ غټ خنډ به زه یمه.
- نامړه! ته زما د نشې انډیوال یې. خیر دی که اوس خمار نه یې. د چرسیانو غونډې په پوزه کې نه غږېږې.
- هح، ما د نشې د انډیوال غیرت ولیده.
- خبریمه. ته نو گلتي ماسره مه برابر وه! زما کار دیوې ورځې ندی. امدا اوس مې درله ساتلي.
- په کار مې ندي.
- چرس یادومه.
- ته نو ماته بل چیشی لري؟
- نا نو، دونه بې اتباري ام ښه نده. څه درله وکمه؟

- کومک.

- څه چې مې په وس وي.

- لور مې چېرته ده؟

- الک او جینی دواړه په یو کور کې دي.

- ستا په کور کې؟

- نا، دلغمان دکانونو او پطرو لیم مدیر هېوادیار صیبت په کرایه نیولی دی.

- هېوادیار چېرته دی؟

- همدلته.

- لور مې تې راوباسه؟

- نه کېږي.

- دروغ نولې وایې چې کومک کومه.

- وروره گلله! الله یو بلا وسله وال دي. ناممکنه ده.

- ریس خو دې انډیوال دی کنه.

- دسې انډیوال ندی نو. ته ورپسې راشه! هاشم هم راوله! ستاسې خوا اولادونه دي. زړه به یې وسوزېږي.

- که منېرام ونیسي؟

- دونه بد به نکې.

- دوه تومانچې راته پیدا که!

- څه څه؟ تومانچې؟ دا څه کی؟

- په کارېږي.

- گوره دلغمان ټول پولیس او ملي امنیت د ریس په خدمت کې دی.

- ته یې څه کی؟

- وروره گلله! په لانجه اوږمه کنه.

- مه وېرېږه! زه او ته خبریو. بل څوک نه خبرومه.

- هاهاها، ستا په خوله کې به خبره ټینګه شي. ما ویلې تومانچې په سالو کې نشته؟

- نا، دلته ټول ټوپک لري. که وي ام ماته یې نه راکې.

- څه وخت دې په کارې دي؟

- نن.

- ته لږ ودرېږه! زه پوښتنه وکمه چې کېږي که نا؟

لالتی منتظر شو. پینځه دقیقې پس زنگ راغی. سباگل تومانچې پیدا کړې وې. اوس دده سینه له هوا ډکېدله او تشېدله. له غره څخه زیاتره کلي بنکارېدل. په ټولو یې نظر واچوه. لکه وروستی ځل چې یې گوري. هغه پوهېده چې وسله ژوند سرچپه کوي. که دې څوک وواژه یا بندي کېږي، یا له وطنه فرارېږي. او که یې ووژلې نو بیا معلومه نه وي چې په مړي دې څه کاني کوي؟

واسکت او کمیس یې وباسه. په سپینه انگیا کې څو ځله په غره کوز او برلاړ. دوه برابر غونډاري یې په دواړو لاسونو ټیټول او جیګول. وروسته په تره سمه تخته وغځېد. خټ یې په ورغوو کې ونيو. څو ځله کېناست، پرېوت. بدن یې خولې خولې شو. له

د کانه يې يو ځليزه شامپو او صابون واخېست. سيند ته کېوت. په ډنډه کې يې ولا مېل. په پاتې صابون يې جامې و مينځلې. همداسې لمدې يې په تن کړې. خو کور ته رسېده و چې شوې وې. بڼڅې يې په شک وکتل. ويې پوښتل:

- چېرته وې؟

- لکه لمونۍ په غرونو گرځېدلېمه. سباناری شته؟

- اوس يې راوړمه.

هغې په اېشېدلو شيدو کې ډوډۍ ورپه کړې وه. دسترخوان يې سيوري ته په پلاستيکي فرش وغړوه. بيا يې وپوښتل:

- په غره کې دې چيشی کول؟

- سپوټ.

- چيشی؟

- سپوټ سپوټ. تنسازي.

بڼڅه چورتې شوه. لالتي غلې و. هغې ته يې دم په دم کتل. لکه په ليدو چې يې نه مړېږي. تر ډوډۍ وروسته پاڅېد. ژور اسوېلی يې وکړ:

- ما ويلې چې ته خبره اوسې. زما مالومه نده چې جوندی رايځمه که نا.

هغې يودم په خوله لاس کېښود:

- وی، وی! چېرته ځې؟

- په مرو پسي.

- چې دسې ده مه ځا!

- مرو نه غواړې؟

بڼڅه په ژړا شوه:

- وه خدايه! ولې نا؟ خوستا زور کله برابر دی؟ ځان به بايلې بس. مه ځا!

- گوره جلۍ! کله کله دسې شی وي چې په پيسو ورکولو ارزې. په ځينو شيانو بيا سپری بې ايزتي مني. او کله بيا دسې شی وي چې جوند به يې ورکی. چې مرو نه وي نوزما او ستا جوند چيشی شو؟

- زه ام درسره ځمه.

- ته به چيشی وکې؟

- يو خو به پکې بلې دونيا ته ولېږمه. زړه خو به يخ کمه. که بيا مړه شمه مړه به يم.

لالتي موسکی شو:

- نا، ته به راته بل پېټې شې. خير دی، که په ما چيشی وشول بل مېړه به وکې! نور بچي به دې وشي. الکان به وي.

هغه تېزه پاڅېدله. کلکه سپېړه يې ورکړه:

- د سپي زو! ته اېڅکله سپری نه شوې.

لالتي په غېږ کې ونيوله. کوټې ته يې کښه کړه. شېبه پس له تشنابه لوند خېشت راووت. بڼڅه په کټ کې ناسته وه. سريې ټيټ و. ده وويل:

- دعا راته کوه!

هغې سترگې جگې نه کړې. سلگۍ يې ووهلې. ده په سربنکل کړه. ويې ويل:

- اېچا د جوند او به ندي سکلي. زه نېکبخته يمه چې تا غوندي مرگړې لرمه. تا زما ټول بار په اوږو اغستی دی.
د لالتي نور ستونی تنگ شو. نه يې غوښتل وژاړي. خو په ذهن يې فشار و. لکه چا چې ورباندې له وسې پورته بار ايښی وي.
هغه نوې د ښځې مينه وليدله. ايله يې ځان او جهان وپېژندل. نوی د ژوند په خوند پوه شو. مگر بېرته يې خدای پاماني کوله. هغه
روان شو. ښځې ورپسې منډه کړه. له لاسه يې ونيو. په ډک ستوني وښکېدله:
- ما ښښلی يې. ته ام بخچش کوه!
- ډک يې که هه! ته لېونی. کېږه ما! زما مالومه نده. کېدی شي جوندی ری شمه.
- پوپېږمه! زه به تراغو درته ناسته يمه.
- گوره گوره د سپي لورې! که تا په ځان چيشی وکړل ښښلې مې نه يې. پوه شوې؟
- ظلم مکوه!
- بس ما درته وويلې.
د ښځې لاس يې کېکاږه روان شو. ټوله لاري يې شاته کتل. لکه وروستی ديدن چې يې آرمان وي. منع کلي ته ورسېد. د هاشم
دروازه يې وټکوله. هغه وويل:
- ولې دننه نه راځې؟ تانه خو څوک ستر ندي.
- ستا په کور کې دا...
اروا ورڅخه هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالتي زړه لاړ او راغی. ژړ يې وويل:
- کنځا نه کومه.
هاشم فکر وکړ چې ماته وايي. سري يې وخوځوه:
- خير ويسې! نو چيشی دې ويلې؟
- ما ويلې راځه چې اغه د سپي زوی او مرو پسې لاړ شو!
هاشم په شنو سترگو ښځه وکتل. سوړاسويلی يې وکړ:
- ډېر کچه سړی يې. امدا اوس دې ويلې کنځا نه کومه.
- دامې ستا د زوی صيفت وکه. چې راغی بيا به يې په سر کېنومه.
هاشم سروڅنډه. کور ته له ننوتو سره يې وويل:
- زه اوس راځمه.
شېبه پس يې موټر راوباسه. ښځې يې له دروازې سلام واچوه. لالتي تش سر وخوځوه. په موټر کې کېناست. په لاره کې دواړه
غلي وو. موټر د ترنگ له پله واوښت. بالاخره هاشم دا چوپتيا ختمه کړه:
- منمه. منډه په تا ملامت يو.
لالتي ورته کاږه وکتل:
- منې که نه منې، منې به يې.
- لږ خو ته ام ملامت يې.
- ډک يې که هه!
- هاو کنه. ته ام سم سړی نه يې.
- ماته ستا د تندې په ښښه کې خوشايي ښکاري يارو.

- چيشی؟

- بيا پسته پوپېږې. بيا، دا يې زه سم سړی نا. تاوان يې تا ته دی؟ نا. بل چاته دی؟ نا. که تاوان دی ځان ته مې دی. تا غوندي خلق خو لکه لهوني سپي، د ځانه بغير هرڅوک داړي.

موټر له خوږه تېرېده. هاشم له اسويلي سره شترينگ تاو کړ. ويې ويل:

- کوه کنځا! کوه! زه يې لايق يم.

- ته د بل شي لايق يې. خوڅه وکمه، که مې نه وای د کولمو، رنگ دې نه و د کتو.

- وايه وايه! خويوه خبره واوره! هرشی چې و تېر شو. اوس ياسينی او مروه گۍ سلامت غواړمه. که مې سرځي ام پې لپ نه يم.

لالتی يې ډکو شنو سترگو ته وکتل. نور يې څه ونه ويل. په بنار کې جم او جوش و. موټر سست شو. خلک هرچېرته په سرک تېرېدل راتېرېدل. دوی هارنونه کول. خو چا يې پروا نه ساتله. يو کس لا په دوی برگ شو. بالاخره موټر د زرگريو څنگ ته ودرېد. سباگل کله د دکان يو کونج، کله بل کونج ته قدم اخېست. لالتی يې وليد. ژر ژر يې لاس وبنوروه چې دننه راځه! ويې ويل:

- وروره گله! ناوخته دې نه کو؟

- ډک يې که مې! ما خو ويلي نه وو چې څو بجې راځمه.

- هاو هاو. چرته دی؟ او بنی دې چرته...

په راروان هاشم يې سترگې ولگېدې. د هوسايۍ سايې واخېستله. لالتی ته د هغه وارخطايي غير معمولي وېرېنېدل:

- ای چيشی شوي دي يارو؟

- نه نا، نه نا، ابځام ندي شوي. ابځام ندي شوي. وسله مې تياره کړې ده.

دې کې هاشم هم ننوت. روغې يې وکړ. سباگل کڅوړه له جعبې راوباسله. تومانيچې په دسمال کې تاوې وې. شاخوا يې وکتل چې دکانداران يې ونه ويني. په ټيټ غږ يې وويل:

- سړي ته مې ويلې چاته يې بښامه. که يې واغستلې پيسې راوړمه. که نه، تومانيچې. په پنځوس زره مې خبره کړې. لالتی په کڅوړې کې دننه دسمال ته لاس کړ:

- ما سره خواوس نشته. بل وخت به يې ورکمه.

- ورور دې درله ولاړ دی. د پيسو غمه مه کوه!

سباگل ژرد لالتی له لاسه دسمال واخېست. بېرته يې په کڅوړه ننوېست:

- داڅه کی؟ شاوخوا خلک دي.

- خلقو ته يې نه بښمه. گورمه چې کار کړی که نا؟

- لهوني يې؟ ډز کی؟

- نا.

- نوڅنگه يې گوري؟ غم مکه! ما خپله شاجوړونه ډک کړي. ته تش ماشه کشه که! ای زه پوه نشومه. په دغوڅه کی؟

- په ريس يې نيسمه. وايمه چې بچيان مې خوشې نکې وځنمه دې.

- ته وايې داچل به وچلېږي؟

- منډ خپل کوشش کوو يارو.

- وروره گله! غټ زړه مو کړی. ځی چې ځو! زه به گاډی وباسمه.

هاشم سروخنډه:

- نا، ز منږ مټر شته. ما ويلې هېواد يار خويو بلا وسله وال لري. تومانيچې به رانه وانخلي؟
- تن، غم مکه! ماسره چې خي جېبونه مونه گوري. خويو کار به کوي! البته به نه وايي چې وسلې ما درکړي. زه به لا په تاسې په
قار شمه چې ما خوددې دپاره راوستي نه وي چې وسله په ريس صيب ونيسي. تاسې به وايي چې ته مو وغولولي.
- ډک يې که نه! څه پرتوگ مه لمدوه! نه وايو.

دوي د ريس درې منزله سپين کور ته ورسېدل. په جيگري دروازه کې وسله وال ولاړ وو. هاشم وپسېد:
- امدقه الک ان زمږ کره راغلي وو.

لالتې بېخي وانه ورېدل. دېوالونو ته يې کتل. جيگ جيگ وو. پر سر يې حلقوي اغزن سيم بنکارېده. دده سودا شوه چې له دغه
ځايه به وځي څنگه؟ سباگل خپل چاغ لاس وسله والو ته جيگ کړ. دروازه يې تېل وهله. مخ يې شاته واړوه:
- وروره گله! څه له ولاړ يي؟ رايي کنه!

دوي په کانکرېتي حويلۍ کې تر تورو لنډ کرو زرونو تېر شول. د زيني په درېو پلگيو وختل. په اول منزل کې سالون ته ننوتل.
کوچونه، الماري، سرې پردې، هر څه نوي بنکارېدل. ناست نه وو چې وسله وال راغلل. غبرگ قوماندان امر وکړ:
- د ټولو لاسونه وتړه!
سباگل برگ شو:

- ستاسې ما زغزه خراب دي. زما لاسونه ولې تړي؟ وروره گله! خيريت دي؟
- امداسې امر شوي.

- کوم کمقل امر کړي؟ تاسې ما نه پېجنې؟ ريس صيب چرته دي؟
- لاسونه شاته که! ريس صيب اوس کېوځي.
سباگل ور څخه لېرې شو:
- لاس مه راوړه!

دې کې لالتې تومانيچه د قوماندان سر ته ونيوله:
- د سپي زامنو! په سباگل کار مه لرئ! وسلې کېدئ!
هاشم هم تومانيچه وسله والو ته سپڅه کړه. هغوي هررر وخنډل. قوماندان مخامخ ودرېد:
- چرسولاځانه! که امر دې ونه منمه ولې مې؟
- ډک يې که نه! زه ټوکې نه کومه يارو.
- بڼه، نر شه په دا تندي مې ووله!
- ولمه دې.

سباگل لاس ونيوړوه. غوښتل يې څه ووايي. خو غلي شو. قوماندان بيا په زوره وخنډل:
- بڼه څه! په ما خو ډز نشي کولی. په اغه بڼيښه ډز وکه!
- په تايي کومه.

- اول ته په بڼيښه ډز وکه چې کېږي که نه؟
لالتې ته شک پيدا شو. د تومانيچې خوله يې بڼيښې ته ونيوله. ماشه يې کشه کړه. ټس شو. قوماندان بيا وخنډل:
- دا تومانيچې موږ درکړي. ډز نکئ.

درباره یې لاس تړلې دننه کوټې ته بوتلل. پرمخې یې په وچ کانکرېټ و غورځول. سباگل لکه خټکې په خېټه پروت و. لالټي شاوخوا وکتل. نه فرش و، نه الماری، نه کړکی. سباگل ته یې سترگې برگې کړې:

— تاد سپي زوی بیا وغولولمه.

پر هغه خولې راغلې وې. ویې ویل:

— نننا، ته صبر وکه! دسې نده.

لالټي چیغه کړه:

— د سپي زو! دسې نده څنگه سې ده؟ په لاس دې ورکړو، دسې نده.

د سباگل له سترگو تاوېدلو معلومېدله چې سړي ګنگس دی. له ستوني یې نری غږ ووت:

— ته غلی! ودرېږه چې مالومه خو شي کنه!

هاشم په آرامه وپوښتل:

— چیشی مالوم شي؟ اغه وایي هېوادیار امدقه سې امر کړی دی.

دا خبرې سباگل لانا آرامه کړ. په نسبتن جیګ غږ یې وویل:

— دروغ وایي. اغه ولې دسې وکي؟

دې کې هېوادیار په دروازه ننوت. سباگل غږ کړ:

— ریس صیب! دا ګوره! زه یې ام وتړلمه. ورله ووايه چې خوشې مې کي!

هېوادیار موسکی شو. موبایل یې وروښود:

— دا د لالټي دی. دیاسین سره و. دده نه پوه شوم چې تا مخکۀ ځان له اغستله. ځان مې غلی کو. په تادمې لالټي او هاشم راوستل.

د سباگل سترگې له خپلو دایرو راووتلې. لالټي غږ کړ:

— نوم سم اخله! زه لال مامد خان یمه.

ریس وخنډل. مخ یې بېرته سباگل ته کړ:

— وینې؟ دا سخا بوین د خپل نوم سره خیانت نکئ. تا مونږ غوندې غټو غټو اینسانانو سره وکو.

— نا وروره ګله. په په په خدای چې ما د ټولو خیر غوښتو.

— راشه نو! مونږ دوکه کی، که ځان؟ نانو، تاد بیت المال په چور کې د ټولو خیر غوښتو، هه؟ هاهاهاها

دې کې یې یاسین هم لاس تړلی راوست. نور هم وچ شوی او وړوکی شوی ښکارېده. د لالټي سودا وه چې په مروې څه شوي نه وي؟ د بد خبر د اورېدو له وېرې یې پوښتنه نه کوله. یاسین پلار ته وکتل. ویې پوښتل:

— چیشی دي؟

د هاشم ایله اوس ستونی ډک شو:

— ته غلی! ای ریس صیب! دا زوی مې پرېده! الک دی. وبال لري.

هېوادیار د اسکت له دننني جبهه د اوږد میل والا تومانچه وباسله. ویې ویل:

— نانو، تاسې کله کار سم وکو؟ مونږ ویل راز و ساتئ! راز و ساتئ! مگر تاسې خبره رسوایی له ورسوله. مونږ له موکار وکتو.

اوس مجبور یو اغه کسان ووجنو چې د کان نه خبر دي. چې خبره ټیټه نشي.

— په قسم چې منږ چاته ویلي ندي. پس ددې به ام زما زوی د کان نوم په خوله وانخلي. یاسینی! امدسې ده کنه زویه؟

یاسین د هېوادیار تومانچې ته ږد کتل. نه یې هو ویل نه نه. پلار یې چیغه کړه:

— ای د نجس زو! ووايه چې نه ویمه!

یاسین شپ و هل. ژر ژر یې سر وخنډه:

- نا نا، ولاچې نه ویمه.

- ریس صیب خدای ته وگوره! ته به ام اولاد لرې. خدای دې پې څه نکې! ډېر درد لري. زما دوه زامن امدالې مخکې مړه شول.

ماته د اولاد درد مالوم دی.

- نانو، که تاله د اولاد درد مالوم وای د لالتي لور به دې نه تېستوله.

- نه مې تېستوله. تا مجبور کړمه.

- نا. خپلې کمقلې مجبور کړې. گوره! شخص مال ه ستاسې مرگ گټه نلري. د شرکت اصول دي. زه څه کوی شمه؟

- ویمه ما مې که کنه! زوی مې پرېده!

ریس اوس په چورت کې کتل. په سترگو کې یې هېڅ ډول احساس نه ښکارېده. یاسین په ژړا کې وپسېد:

- ولاچې بخپش کوه ابا! دا ټوله زما غلطي ده.

دې کې تېس تېس شو. سبا گل اخ کړ. سور پرېوت. بیا د بې غږه تو مانچې تېسونه تکرار شول. دا ځل هاشم او یاسین سر کېښود.

لالتي په خپل کار سخت پېښمانه و. ولې یې دلته د راتگ بې عقلي وکړه؟ ولې یې دا تغیرات ونه شول سنجولی؟ مگر خوشحاله و چې ښځه یې له ځان سره رانه وستله. سترگې یې پټې کړې. تندې یې په ځمکه ولگوه. پرله پسې یې کلمه ویله. هېوادیار قوماندان ته سر وښوروه. هغه لالتي ته په ملا کلکه سپېره ورکړه. له واسکېه یې ونيو. جیگ یې کړ. ده خپلې لمنې ته وکتل.

ځمکه او جامې په امتیازو لمدې وې. هېوادیار پزه ونيوله. مخ یې واړوه:

- اممممم. دا دې څه مرداری وکو مړه؟

وسله والو هرررر وهل. دده سرتیټ و. هېوادیار وویل:

- ته ما پسې راځه! گوره چې بره دسې ونکې!

لالتي نه پوهېده چې چېرته یې بیا یې؟ څه ورسره کوي؟ ممکن داسې څه وکړي چې تر هغې په مرگ خوشحاله وي. دی په ریس پسې دویم منزل ته وخوت. لاسونه یې شاته تړلي وو. په دهلېز کې څوک نه ښکارېدل. دواړه یوې کوټې ته ننوتل. کوټه پاکه او منظمه وه. هېوادیار دروازه بنده کړه. د بوی د ورک کولو لپاره یې عطر وشیندل. لالتي ته یې اشاره وکړه چې د کار د مېز څنگ ته ودرېږي. خپله له پیسټه یې کوچونو تېر شو. د طلايي لیکو سپینه پرده یې کشه کړه چې له بهره معلوم نه شي. بېرته راغی. د کار مېز ته کېناست. لپټاپ یې پرانېست. فلش میموري یې پکې چوخ کړ. ویې ویل:

- اوس یو شی درنیا یمه. په قاربه شي. روستو چې زما خبرې واورې سر به دې خلاص شي. پوه شوي؟

ویډیو چالانه شوه. لڅ لږ ځوان له لڅې مروې سره غږ په غږ و. کله یې شونې ښکلولې، کله غاړه. کله به یو د پاسه شو، کله بل. په دمه کې به یې د شرابو بوتلونه په سر واړول. بیا به سره ونستل. د لالتي رنگ پک الوتې و. ټول ځان یې پرېږدېده. هېوادیار فلش بېرته جېب ته کړ. ویې ویل:

- څنگه وه؟ هاهاهاها، مه سورېږه! دا ویډیو مې جوړه کړې. ښځه خدای خبر څوک ده. څېره مې ستا د لور وراچولې. ماله پته ده چې اوس ام په مروې پسې خبرې کېږي. چې یاسین به ورسره ملاست وي؟ چې مونږ به پې تجاوز کړی وي. کېږي که نا؟ وینې؟ که دا ویډیو په نېټ کې واچومه، او ولیکمه چې جینی د کوم څي ده، د چا لور ده؟ نو څه به وشي؟ آ؟ هاهاهاها. مگر نا، زه نه غواړم چې داسې وشي. زه وایم بې شور و شره قواله راکه! زما حوصله مه امتحانه! که نه، بیا به زما کسان داسې کار ستا په کور کې، ستا په مخ کې وکړي چې ته یې خیال ام نکې. اغه درې مړي خو دې ولیدل کنه؟ پوه شوی به یې چې زه گپ نه لگومه. که غواړې د لور جوند او اېزت بچ کې نو څه چې درله ویمه امغه سې به کی! که لږ اخوا دېخوا شوې خانه دې خرابه ده. پوی شوې؟ د لالتي سر گنگس و. لکه په خوب کې چې خبرې اوري. ککړه یې وڅنډله چې پوه نه شوم. هېوادیار دومره په زوره وڅنډل چې په اول منزل کې ساتونکو واورېدل. هغه وویل:

- نانو ستا جواب مې خوښ شو. اوس به دې پوی کمه. دې نه خو به خبر یې چې ستا په مخکې کې د تور مالینو لوی کان دی؟ ډېر ښه! مخکې خو دې د لاسه وتې بڼا؟ یا به یې ماله راکی، یا دولت له. چې ماله یې راکې گټه دې ده. نن کومه ورځ ده؟

- دوشنبه

- هی خیر ویسې! ته به ماله بلې دوشنبې پورې، یانې په هفته کې دننه دننه قواله کابل له راوړې! وایه بنا! بیا به گوته ولگی چې مخکه دې راباندې خرڅه کړې ده. بیا به زه دا ویډیو ستا په مخ کې پاکه کمه! یوازې په امدغه فلش میموري کې ده. ټیک شو؟
لالتیې سر وخوځوه. هېوادیار هغه په شا وټپوه:

- آو شابه! زمنږ د معاملې نه به چاله نه وایې! زه به بنکارځي کې ستا په نامه لویه کلا آباډه کمه. تور مالین به غلې باسمه. تاله به ام په کونج کې کور جوړ کمه. پکې اوسېږه! که کار کی که نکې خو چې جوندی یې معاش به اخلې. نور څه غواړې؟
لالتیې سر وخوځوه. دروند و. پکې خریکه شوه. مغزی یې کار نه کوه چې څه کول ښه دي او څه بد؟ هسې یې هوایي د ریس هره خبره تاییدوله، هېوادیار په خدا مخ ته شو. له کوټې ووت. غلې غلې یې زمزمه کوله. دواړه اول منزل ته کېوتل. هلته مروه ولاړه وه. د پلار په لیدو یې ورنښه کړه. ده په غېږ کې ونیوله. مخ ته یې ځیر و. لکه تغیرات چې پکې لټوي. ویې ویل:

- بس، بس مه جاره! اوس کاله ته څو. ریس صیب! ما ویلې دا مړي خو به څښولو ته پرېدې کنه؟
- آو، آو. زما کسان به یې الله د تیرگرو پله ته نږدې د سین په غاړه وغورځی. نور ستا خوښه چې چرته یې وړې.
وسله والو دواړه جسده په موټرو کې له کوره وباسل. لالتیې او مروه پلې روان شول. دده سودا وه. پوښتنې یې کولې. هغې ویل په ځانته کوټه کې یې اچولې وم. ډوډۍ یې راکوله. نور نو چا په ما کار نه لره. خو پلار د لور په څېرې او غږ کې تغیر لیده. هغې له مخامخ کتلو هم ډډه کوله. دی نه پوهېده چې د بندي کېدو تاثیر دی، دده شک ناراحته کړې ده، که کومه خبره پټوي؟ مگر مخکې یې ترې هېڅکله دروغ اورېدلي نه وو. کله کله به یې د مور او پلار تر منځ د جگړې د ختمولو لپاره وویل. هغه هم ټول پوهېدل چې دروغ دي. اوس لالتیې نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي؟ هره شېبه یې د لور مخ ته کتل. د هغې په خاورې شویو هیلو او څوږېدلو یې زړه ټوټه ټوټه کېده. همدلته یې له ځان سره فیصله وکړه «په هر قیمت چې کېږي زه مې لور بدنامۍ او مرگ ته نه پرېدمه» څو دوی د تیرگرو پله ته رسېدل خلک په مړورتا و وو. لالتیې د منځ کلي ملک او په کابل کې د سبا گل زوی ډاکټر خوشال ته ټلېفون وکړ. د سبا گل خپلوان تر سلاویانو مخکې ورسېدل. جنازې جیگې شوې. لالتیې په منځ کلي کې له موټره سم کېوتی نه و چې خلکو کلک ونیو. بېلې کوټې ته یې بوت. یو سپینږيري سمدلاسه وپوښت:

- الکه چرسی! ولې دې دا خواران ووجل؟

- ډک یې که نه! ما؟ ستا ماغزه په ځای دي زوړا؟

د دروازې څنګ ته د گډې وډې ږیرې سړی د هاشم ترورزی و. غاښونه یې وچپچل:

- وه دا خبیث لازمنږ. مشرانو ته ښځې ښځې ام کېږي ای.

ورپسې منډه یې کړه. لالتیې شاته په دېوال پسې جوخت شو. د کلي ملک په نیمه لاره کې سړی کلک ونیو. سپینه لونگی یې په سور ایراني فرش ولوېدله. بېرته یې جیگه کړه. پر سړي برګ شو:

- کېنه قمقله! مشران ولاړ دي ته منډې وهې. چې وخت راغی بیا یې تاته درکوو. سرتې غوڅ که! اوس غلې شه!
لالتیې ملک ته سور شو:

- وه وه وه! دا ته چیشی وایې؟ غرمه ده. وینې شه! زه ولې خپل اوښی ووځمه؟

- ته ډېر مه چرېږه! خلق وړانده او کاڼه ندي بنا؟ اغی ستا لور تنستولې وه، تا ووجل. دې کې شک ته ځای شته؟

- بنا؟ ښه اوښیار یې. یاسینی او مروام ییولي وو؟ وایه هاو.

- هاو، چاته به دې پیسې ورکړې وي.

- ډک یې که نه! بنا نو چېرته مې ییولي وو بزرګ صیب؟

د هاشم ترورزي غږ کړ:

- تاته به مالومه وي. وایه! چېرته دې ییولي وو؟ آ؟ خلاصیدی نشې بنا؟

- بنا!؟ دا یې ستا خبره صیی. نو په یوازې ځان مې درې کسه ووجل. ستا د مچ عقل امدقه وایي. کنه؟

- مچ دې اغه ابا و. د ټوپک زور سل کسه نه لري چرسولا. ستا اوستا زما شاگرد دی.

- وه قمقله! ما ټوپک د کومه که؟

- ای ای ای! دا مرداره خوله دې وتره ویمه! وتره! ته اولور دې څنگه جوندې راغلی؟ آ؟

د هاشم ترورزی بیا وړاندې راغی. سترگې یې ټکې سرې وې. لالتی ترې وډار شو. د خبرو لهجه یې بدله کړه:

- ای تاسې نه ملا متومه یارو. که زه ومه، ما به امدمقه سې ویلې.

چاغ کس ده ته ډیکه ورکړه. سپین پيرو ته یې وویل:

- تاسې چاته غوږ ایښی. دا کله د سړي زوی دی. راغی په ښکارځي کې یې په ځمکه ومنډو! ختم!

- چیښی؟ دسې اسانه ده. تاسې دا خبرې پرېږدئ! اول زما خبره واورئ! بیا که...

خلک ورباندې رابړگ شول. ملک یې مخې ته ودرېد:

- څه خبره ده؟ گورئ! که چرسې دی که هره بلا ده، تاسې خو یې پرېږدئ چې چیښی وایي؟

ملک لالتی ته سرو خوځوځو. ده ژوره سا واخېستله. ویې ویل:

- ما ویلې هاشم او یاسین د پټي دپاره زما لور تښتولې وه. خو په بلې بلا و اوښتل. بیا پښېمانه وو. ځکه خو هاشم ماسره لاړ چې بچي راولو. دا وایي منډې ولې ونه وچلو؟ دلته بله لویه خبره ده. تاسې به حیران شئ! زه تښتمه نا. بیا به کېنو. دا ټول درته یو یو ویمه. اوس پرېږدئ چې دا جنازې څښې کو! بیا که زه ملا مت ومه خپله درته سملمه، حلال مې کئ! نور چیښی غواړئ یارو؟

بیا د خلکو شور شو. ویل یې مه یې منئ چې دا ونه تښتي. ملک مخ وړاړوه:

- غم مه کوئ! منډ به یې د کلیوالو نه ضمانت واخلو. که وتښتېده بیا اغی زمږ مدعیان دي.

هغه موبایل راواخېست. مگر د شربت خپلو ملک له ضمانتته ځان باسه. د لالتی د تره زامنو هم ونه منله. فیصله دا شوه چې سړی به تر هغو دلته ساتي څو خبره معلومه شوې نه وي. لالتی ډېر مخالفت وکړ. ویل یې ضروري کار لم. که یې ونه کړم په لوی مصیبت اوړم. مگر هغوئ پسخانې ته تېل وهه. ده د دروازې د خلاصولو کوشش وکړ. خو هغه له چوکاټ سره جوخته وه. د نیولو ځای یې نه درلود. لغتې یې ورکړې. لکه دېوال چې وهې. پښه یې په درد شوه. د دېوال په دريځې یې سر ننوېست. اوږې یې نه تېرېدلې. نهیلی شو. د دريځې رڼا پسخانه روښانوله. هغه تشته وه. لکه ده ته چې یې چمتو کړې وي. خو په کونج کې زړه پرستنه ښکارېدله. هغه یې لکه توشکه واچوله. سملاست. د مروې ویډیو او د هېواد یار د مرگ گواښ یې له سترگو نه وتل. په دې کې د سباگل زوی ډاکټر خوشال تېلفون وکړ:

- ای ماما! ته خو ما ونه لیدلې. لاړې ورک شوې. دا څنگه چل و؟

- ډاکټره گل! قیصه اوږده ده بڼا؟ په تېلفون نه کېږي. داشور د چیښي دی؟ غږ دې سم نه اورمه.

- په موټر کې یم. په کامه کې. جنازه مو هديرې ته راوړه. ما ویل ته څنگه خبر شوې؟ ته څوک یې؟ زما پلار څه پېژني؟

- زه بیا درځمه یارو. ته لږ پښه ونیسه!

موټر د لویې هديرې په منځ کې ودرېد. منتظرو کلیوالو د سباگل جنازه کېباسله. په کوزېدو کې د ډاکټر سر ولگېد. گرد مخ یې له لنډې ږیرې سره گونجې شو. په لنډو، شاته اړول شوو وېښتانو یې لاس تېر کړ چې د سردرد یې آرام شي:

- ای ماما! ته چرته یې؟ ځای دې وښيه! پته راکه!

- ویمه خو شال ډاکټر صیب! ضرورت نشته یارو. ومې ویلې خپله درځمه.

- ته دسې غږېږې لکه ځان چې باسې. خبرې دې ام دسې بل ډول دي.

- ډک یې که نه! خیر دی شکونه به دې لري شي بڼا؟ مه خو تېره!

- ای ماما! غولول به نکي! زه د پلار قاتل پیدا کوم. داسې یې نه پرېدمه.

- چا دې مخه نیولې؟ اسې گل یې.

- غوږ کېده! زه چې جنازه خاورو ته وسپارم مخامخ لغمان ته درځم. ما بڼام رسېږم. ته ام بازار ته راشه!

— ما بنام؟ نه کېږي. منږ کلي ته نوي ورسېدلو. سبا درځمه.

— سبا ولې؟ ښه ځا، سبا خو بجې؟

— هر وخت چې درغلم.

— هر وخت چې درغلم څه مانا؟ ښه ځا، صبي ده. فرق نکئ. که رانغلې زما مدعي ته يې.

هغه تېلفون بند کړ. لالټی سمدلاسه په خپله ژمنه پښېمان شو. معلومه نه وه چې له دغه بنده به کله وځي؟ که خلک ومني چې قتل ده کړی دی خو ژوندی يې نه پرېږدي. په کور کې ژړا وه. ده دروازه په زوره زوره وډوله. یو کس راغی. ده ویل ما پرېږدئ! قسمونه يې خورل چې سبا ماسپښینه پورې بېرته راځم. سړي گواښ وکړ چې که بیا دې دروازه وډوله نو ځوانان به ښه وهل درکړي. هغه بېرته ورک شو. دی سست کېناست. خوله يې وچه وچه کېدل. ستونی يې وتخنېد. بېرته پاڅېد. واسکت او کمیس يې وباسل. د چرسو د هېرولو لپاره يې سپورټ شروع کړ. ورسره يې غاښونه چيچل «زما ښو ته گوره! د یاسین د بچولو دپاره مرگ ته لارم. دوی د سپي زامن دا نه ويني، زما چرسیتوب ته گوري؟ ښه ځا، زما ښځه اولور خو چرسیان ندي کنه. اغئ ته ولې جزا ورکوي؟» ځای په ځای يې پښې ودرېولې، لکه منډه چې وهي. ځان يې مات رامات کړ. سینه کشي يې وکړه. خولې خولې شو. ژبه يې نوره هم وچه شوه. هرڅومره چې يې اوبه اوبه چيغې کړې، چارانه وږې.

∞∞∞∞∞

لالټی تر سهاره پرېستنه اوښت را اوښت. کله چې يې سبا نارې په دريځې کې ولید، سمدلاسه يې پرچای حمله وکړه. سور سور يې وڅښه. غږ يې کړ چې صحرا گشت ته ځم. چا نه اورېدل. ده هم تشې متيازې په پسځانه کې وکړې. ايله خوب ورغی. په غرمه کې د ډاکټر خوشال تېلفون وپېس کړ. هغه پوښتنه کوله چې څه وخت راځي؟ ده ویل هرکله چې مې وخت پيدا کړ. ډاکټر کلک نښتی و چې همدا اوس راشه! ده موبایل بند کړ. هغه بیا زنگونه وهل. ده ځواب نه ورکوه. ځان ته حیران و. د ریس د ضرب الاجل له اوو ورځو یوه اووښتله. ورسره د ویډیو خپرولو او د مروې مرگ ته یوه ورځ نژدې شوه. دروازه يې بیا وډوله. څوک گواښلو ته هم رانغی. ماسپښین یو دم شور شو. شېبه پس ارامه ارامي وه. په دروازه کې يې د چا ټیټ غږ واورېد. ژړل يې. دی نژدې ورغی. ویي پوښتل:

— د پروادې يې؟

— هاو، ما ویلي دا څنگه چل دی؟ لا لا او وراره مې چا ووچل؟

— ریس خبیث. ستا کلیوال د سپي زامن په خبره نه پوېږي. تاته خو مالومه ده. زه نو سړی وچلی شم؟

— وی. خدای دې داریس د اولاد په غم کېنئ! خدای دې په لاس سرطان ور وځپي!

— ته ښه پریږده! دا شور د چیشي و؟ جنازې يې هديرې ته یوړې؟

— هاو. زه تاته راغلمه. ما ویلي پوښتنه وکمه.

— شابسي! شابسي! ته یو کار وکه! ما ددې ځایه وباسه! زه به په تورو تړو کې پټ کېنمه. ته لاره شه د کور نه اغه قواله او پیسې راوړه!

— دا چیشی وايي؟ څنگه دې وباسمه؟ دروازه قلفه ده. او په قوالې چیشی کی؟

— ریس ته يې ورکومه. کشکې یوه توما نچه ام وه.

— چیشی چیشی؟

— اسې ما ویلي په کاره نشي. اوس دا پرېږده! اول د قلف کیلي پيدا که! ځه ځا! زرکوه!

— کیلي د ملک جپ کې ده. چرته يې پيدا کمه؟

— ویمه یو کار وکه نو! که نا، لوی موصیبت دی.

— تا وجني؟

— نا، مروت ته تا وانرسی.

- مروه مې شربت خېلو ته ولېږله.
- منځکلیوال نه یادومه، ریس ورته تاوان رسئ. هرچېرته چې وي نه خلاصېږي.
- ته چیشی وایې؟ زه نه پوېږمه.
- اغه وایې که قواله رانه وړې ام دې لورته بدنامي رسومه، ام یې مړه کومه.
- وی نانااااا!
- د ښځې ژړا په زوره شوه. لالتي غاښونه وچيچل:
- د سپي لورې! چراته راغلې یې که کومک ته؟
- زه چیشی وکمه وا؟
- او هوووو! څه نو ورکه شه، ځا!
- لالتي بېرته لار په برستنه کېناست. دده هم زړه ډک شو. شېبه پس ښځه بیا راغله. د موټر د هندل پایې سړيې د دروازې په کونډه کې نښاسه. دی چوست پاڅېد. هغې زور کړ. گږز شو. کونډه والوتله. لالتي راووت. ښځې تومانه هم ورکړه. ویې ویل کله چې مې وربندار راته نوې جامې ښودلې. دامې بکس کې ولیدلې وه. دواړه تېز ووتل. ښځه پر سرک او دی په وچ خوږ کې روان شو. په تورو ترو کې ډېر وخت ناست و. ښځې قباله، پیسې او سپینه ټوپۍ راوړه. دی د ښکارځي له لارې د الیشنگ د ولسوالۍ بازار ته روان شو. په بازار کې په کوریایي مېرسيډیز کې کېناست. د ښار خواته یې حرکت وکړ. په لاره کې د ډاکټر خوشال زنگونه راتلل. ده ټلېفون بېخي بند کړ. په ښار کې یې د هېوادیار جیگري دروازه وټکوله. چا خلاصه نه کړه. په کوڅه کې ماشومانو خوسۍ کوه. هغوی وویل چې په کور کې یوازې دوه چوکیداران دي. هغوی چکرې وهي. ناوخته راځي. ده موبایل راواخېست چې هېوادیار ته ټلېفون وکړي. مگر د کور په ټلېفون کې د هغه شمېره نه وه. دلته د سباگل خبره وریاده شوه. هغه ویل دا کور ورته د لغمان ولایت د کانونو او پطرو لیم مدیر په کرایه نیولی. لالتي د مدیر دفتر ته روان شو. هلته ساتونکي ودروله. ده وویل:
- د کانونو او پطرو لیم مدیر صیب مې په کار دی یارو.
- ساتونکي کټ کټ وخنډل:
- نا، نیمه شپه به راغلی وي. ما ښام دی ماما. دفترونه تړلي دي. حماس صیب کور ته تللی. سبا ری شه!
- حماس مې د تورې زوی دی. زه د باد غیس نه راغلی یمه. کور مې ندی لیدلی.
- ښه ښه بنا! ټلېفون ورته وکه کنه!
- بند دی یارو.
- ښه ښه بنا. ته ودرېږه انډیوال ته غږ کمه. عاشق الله! عاشق الله! ته ری شه! دغه ماما ته د حماس صیب کور وښییه!
- لالتي ادرس واخېست، روان شو. د شنو پټیو په منع کې یې د دایروي چتونو والا دوه منزله نخودي کور پیدا کړ. سړی ترې راووت. لالتي کړوپ شو. په دواړو لاسو یې د هغه ښی لاس ونيو. ویې ویل:
- وښه مدیر صیب! زیامت مې درکه. زما نوم لال مامد خان دی.
- مدیر تر تورو واسکت لاندې له سپینو جامو عینکې راووېستلې. په سترگو یې کړې:
- لال مامد خان؟ کوم لال مامد خان؟
- دی پوهېده چې که خپل عام نوم واخلي هر ورو یې پېژني. خو په خوله یې راوړلی نه شو. اوس نو مجبور و. ویې ویل:
- اغه دددد سپي زامن چې لالتي راته وایي.
- هاهاها، ښه ښه. صیی شو. امر وکئ!
- ما ویلې قواله مې هېوادیار صیب ته راوړې. د ځمکې خطام ولیکئ، چې گوته ولگومه!
- لالتي کاغذونه وړاندې کړل. مدیر وکتل. خپله لنډه سپینه ږیره یې وگړوله:
- چې دا هېوادیار ته ورکې اغه بیا تاته څه درکئ؟

- خو نور بيا په منږ غرض نه لري كنه. لور مې بچېږي.

- اووووو ښه ښه ښه. لور درباندي دونه گرانه ده؟

- هاو. ددې نه ام ډېره. اغه بل ډول ښه جلی ده.

- كه په قوالې دې ام لور بچه نشي بيا؟

- چيشی؟ نا، ماته يې امدایوه قواله وويله. ای مدیر صیب قربان دې شمه! ظلم مه کوی! امدقه یوه لور لرمه. بل ایڅ شی نشته.

چې جوندی وي تاسې ته څه تاوان دی؟

- ځمکه دې ډېره ده؟

- نا، ده نو. د غریبې گوزاره کېږي.

- داغې نه تېرې، مقصد چې لور دې بچه شي؟

- هاو. ولې؟ ټوله ځمکه؟ مه کوی مدیر صیب! منږ چیشی وخورو؟ د ولې نه به مړه شو.

مدیر په چورت کې کتل. لالتي فکر وکړ چې په قهر شو. ژر يې وويل:

- صیې ده. صیې ده. نورې قوالې ام راوړمه. خیر دی. په لور مې غرض مه لرئ! خدای ته وگورئ!

لالتي په ژړا شو. حماس شاوخوا وکتل. هغه يې غلي کېدو ته وبله. په کرکۍ کې يې خپل ځوان زوی ته لاس وښوروه چې خیر او خیریت دی. لالتي ته يې لویه فلزي دروازه وښودله:

- ته راځه! دغه زما باغ دی. البته به وغږېږو.

باغ له بهره وړوکی ښکارېده. مگر دننه ډېر لوی و. لالتي په تیارې کې لوکات، املوک او انار وپېژندل. نورې نو داسې ونې وې چې ده هېڅکله لیدلې نه وې. دوی د تاک تر چېلې لاندې پر پلاستيکي فرش کېناستل. لالتي وويل:

- مدیر صیب! زه نور په خدای که چیشی لرمه. پوښتنه وکړ! هاو یوه غوا او مېړه ام شته. که وایئ راوړمه يې.

- راز ساتلی شي؟

- چیشی؟ راز؟ هاو. هېوادیار صیب راته وويل چې چاته مه وایه! په خدای که مې ایچا ته ويلي وي. بس چې زما لور بچه شي دا به ستاسې په ما احسان وي. د کان خبره به تر مرگه په خوله رانه وړمه. په خدای او په رسول درته قسم خورمه.

- ته دا قواله بېرته واخله!

- ولې؟ راوړمه. نورې ام راوړمه. دا دې درسره وي. چې بيا ونه وایئ په یوه هفته کې دې نده راوړې.

- نه روکی. ته زما په خبره پوه نشوې. زه وایمه قواله بېخي مه ورکوه!

لالتي يې اوس بالکل په خبره پوه نه شو. ځیر ځیر يې کتل. حماس خبره وغځوله:

- دا ښه دی چې ته ماته راغلې. که هېوادیار ته ورغلی وي هر څه دې دلاسه ورکړي وو.

- مدیر صیب! ته پوه نشوې. زه د مال او جايداد نه تېریمه. ماته لور موهمه ده. ځمکه دې واخلي. بلا ورپسې!

حماس موسکي شو:

- پوېږې؟ ما ستا په هکله ډېرې بدې خبرې اورېدلې وې. چې چرسې، بې ادبه، دروغجن، او دادی او اغه دی. اوس چې گورم ته ښه انسان يې. زما خوښ شوې. ځکه خو ستا او ستا د لور دپاره لوی ریسک اخلمه. که هېوادیار خبر شي وژني مې. زه وایمه قواله مه ورکوه! ښه غوږ کېده! هېوادیار چې دی وزیر صیب ته کار کړ. وزیر صیب زما ام ملگری دی. پخوا دونه بد سړی نه و. هو، غل دی. وایي په افغانستان کې د (۱۴۰۰) نه ډېر کانونه دي. چې نیم يې ونه خورمه نه يې پرېدم. بس پیسې ډېرولي يې خوښېږي. خو چې هېوادیار راغی ورو ورو يې د خلکو ځورول او وژل شروع کړل. ما چې دا ظلمونه ولیدل اعتراض مې وکړه.

پوېږې زما د ډارولو دپاره يې څه وکړل؟ زما د مشر زوی مو تری يې په ماهیپر کې د جیگ سر نه لاندې وغورځوه. پس داغې مې خوله بنده کړه. دا مې ام ونه ښودله چې د زوی قاتلان پېژنم. بیا خويي ټوله کورنۍ راته وژله. خو نور مې ددوی سره د کار نه توبه ووبستله. ځان مې مریض کړه. اوس تش اداري کارونه کومه بس. که بېخي تې لاړ شمه بیا راباندې پوېږې. جزا راکړ.

- وه دا چيشی وايي؟ اغه په خپلو کسانو باندې ام ظلم کي؟
 - خپل او پردي نه پېژني. يوازې پيسې پېژني.
 - نوزه چې قواله ورنکمه خو بيا خبره لا خرابېږي.
 - کېدی شي. مگر که قواله ورکې بيا دې نو سل په سلو کې ټوله کورنۍ وژني؟
 - ډک يې که مه!
 - هو! ته ودرې چې د سره درته کيسه وکمه. دسې چل دی چې هېواديار اول په پېښور کې و. د افغانستان د تاريخي اثارو قاچاق يې کوه. او وزير صيب دلته د کان کيندلو شرکت لره. زه ام پکې ومه. بيا وزير صيب اغه ام شرکت ته راوسته. خپل معاون يې که. امغه وخت زمونږه ام اشنايي وشوه. بيا خونود دوی نه يو په دولت کې وزير شو، بل ريس. اصلن هېواديار وزير ته مشوره ورکړه چې دا چوکۍ واخلي.
 - ښه ښا! نو ولې يې ځان ته ناغستله؟
 - د وزير پلار جهادي مشر وکښه. هېواديار اغسې قوي پايه نه لرله. نو چې اغه وزير شو، دا يې ريس که. ده بيا په ټولو ولايتونو کې زرگرانو او د قيمتي تېږو کاروباريانو ته خپله شمېره ورکړه. ويلې که چا کان پيدا که، غلې دې ماته ووايي. زه يې په گټه کې شريکوم. ددوی کانونه دوه ډوله دي. يو په دولت کې ثبت دي. ډېره کمه مالیه ورکي. بل چې نه دولت يې خبر دی، نه خلک. غټ دېوال ته تاو کي. په پټه يې استخراجي. که ځمکه د چا وه، نو قواله ته يې واخلي. بيا يې په چل ټوله کورنۍ ختمه کي، چې څوک د کان نه خبر نشي. ستا د ځمکې کان ته امدغسې پلان لري. نور دې خپله خوښه!
 د لالتي سترگې او خوله وازه پاتې وه. حماس قباله بېرته په لاس ورکړه. ويې ويل:
 - که شپه راسره کې پاتې شه! که نه څه وروره! لوی لاس ځان او بچي مرگ ته مه ورکوه! او گوره! ما او تا بېخی سره ليدلي ندي. لالتي سر و خوځوه، ووت. په تيارې کې روان و. ده چې هرڅومره په دغه موضوع کې مخکې تگ کوه هغومره ورته خبره لويه ښکارېدلې. او هماغومره يې ستونزې زياتېدلې. اوس پوه شو چې آن وزير هم پکې دخيل دی. شک يې نه درلود چې د حکومت مشر هم پکې برخه ولري. ده يو ځل د کانونو او پطروليم د وزير خبرې په راډيو کې اورېدلې وې. هوښيار او په کار پوه ښکارېده. دا به يې هېڅکله هير نه شي چې هغه ويل «قدرمنو! افغانستان د کانونو په استخراج کې تر ټولو زړه سابقه لري. مورل زړه کاله پخوا په بدخشان کې د لاجوردو استخراج پيل کړی دی» اوس لالتي پوهېده چې هغه اصلن د وطن د آبادۍ نه، د جېبونو د ډکولو پلانونه لرل. موبایل يې چالان کړ. شمېره يې ووهله. ويې ويل:
 - خوشال ډاکټر صيب! تا څنگه يوازې وگورمه؟ که اوس کولی شي اوس، که نه، سبا.
 ډاکټر په ډکې خونې کې ټولو ته لاس جيگ کړ. کله چې خلک غلي شول، موبایل يې خولې ته ونيو:
 - ته چېرته يې ماما؟ ولې پټېږي؟ ټلېفون کوه، ټلېفون کوه، بېخي جواب نه وايي. داسې خو نه کېږي.
 - ته گيلې پرېده. دادی اوس د لغمان بازار کې يم.
 - گوره دروغ به نه وايي! زه درځمه. څنگه دې وپېژنم؟
 - خړ کالي مې دي، خړ واسکټ، سپينه خوله، بېره رېره. او تورې خپلۍ.
 - ښه نو د جامع جومات په دروازه کې ودرېږه! چېرته لاړ نشي!
 لالتي د برق د چراغ رڼا ته ولاړ و. ژوره سا يې اخېستله. نه پوهېده چې اوس له هېواديار سره څه وکړي؟ دې کې يې د گرد مخ او لنډې ريرې ځوان وليد. لنډ وېښتان يې شاته اړولي وو. له لېرې يې تېره تېره کتل. پوه شو چې ډاکټر خوشال دی. د ټلېفون د خبرو څخه قهرجن سړی برېښېده. لالتي وېرېده چې په بله لانجه وانه وړي. هغه راغی. دواړه څنگ ته شول. ډاکټر وويل:
 - وه ماما! دا وخت سړی راځي؟ مخکې به راغلی وې!
 - ډاکټر ه گله! خبرې ډېرې سړي يې دي. راز ساتلی شي که نا؟
 - پوه نشوم.

- ما وليدلې. تاسره نور کسان ام وو. البته پناه ولاړ دي. ما ويلې زه چې درته چيشی ویمه اېچا ته به نه وايې. کېږي؟
 - وگورمه چې ته څه وايې.
 - بس صيي شو يارو. څوک چې په سختۍ وعده کړې اغه پې درېږي.
 لالتي تر نن ما بنامه ټوله کيسه وکړه. د ډاکټر څېره اوس بدله وه. په سترگو کې يې نم وځلېد. ويې ويل:
 - زما پلار سر زوری و. هره سختي يې تېروله خو مونږ يې نه په تکليفولو. پرون خبر شومه چې چا غولولي. سل لکه قرضداره
 دی. بڼه پوښده چې ماسره پيسې شته. نه يې غوښتلې. اوس پوه شومه چې دغه کان ته يې اميد و. مگر په چا يې مرگ پېرزو نه و.
 - ماته ام امدقه سپې ښکارېده. خدای دې وبښي!
 - ای ماما! په يو شي پوه نشومه. ته اوس څه غواړې؟
 - زه؟ چې ام لور بچه کمه، ام ځمکه.
 - دا خو ډېر زورور خلک دي. ستا به وس ونه رسېږي.
 - خو که ځمکه ور کمه بيا مې ټوله کورنۍ وجني. ته ووايه چيشی و کمه يارو؟
 ډاکټر چورت يور. وروسته يې د ماشين شوې ږيرې زنه وخوځېدله:
 - ته راځه شپه خو مونږ کره تېره که! تر سبا به چورت ووو.
 ډاکټر خوشال خپلو خپلوانو ته لاس وښوروه. هغوی راغلل. لالتي ته ځير وو. ډاکټر وويل:
 - دا ماما اغسې سړی ندی چې مونږ فکر کوه. ای ماما! دا سورکی مې وروردی. دانور مې د تره او ماما زامن دي.
 لالتي هريو ته لاس ورکړ. ورسره روان شو. سهار دواړه د ډاکټر په جیگري ټوډي کې شربت خپلو ته لاړل. د کلي ملک او خلک
 راټول شول. پوښتنه يې کوله چې څنگه له منځکلیوالو وتښتېد؟ دا سړی ورسره څوک دی؟ لالتي ملک ته کړ:
 - دا ډاکټر صيب خوشال دی. د شهيد سباگل زوی. نورې خبرې به پسته کوو يارو. اوس په سالاو کې چې څو نه ملکان دي ټول
 راوغواړه! ډېره موهمه خبره ورته لرمه.
 - وه الکه! هرکله سړی ډوډي نه ولي. غلی شه!
 - ملک گله! زه لا څه نه ویمه. البته دې زما ضمانت ام ونکه. ته نو ملک په څه شوې؟ آ؟
 - هاها، ډاکټر صيب! دا امدسې خبرې کړې. وه الکه! ضمانت سړی د يو چا کړ چې پې ايتبار لري. په تا کله ايتبار شته؟
 - چيشی؟ ما غوندې سړی دې په ټول کلي کې نشته. بڼه ځا، ته اوس خلق راوغواړه!
 - غلی کېنه! ځان ته گوره، ملکانو ته گوره! او که د منځ کلي ملک وليدلې لاندې به تې جوړه شي.
 - ډک يې که نه! که لاندې جوړېږي ماته به جوړېږي. ته يې څه کی؟
 - وه الکه! دا ډاکټر صيب مېلمه دی. غلی شه کنه! ته په دې خبرو نه پوېږې.
 ډاکټر خوشال وويل:
 - ملک صيب! زه درته وعده کوم چې اسې خبره نده. ته کسان راوغواړه!
 - دا چيشی وايې؟
 - هاو کنه. لکه لال مامد خان ماما چې وويل خبره ډېره موهمه ده.
 ځينو ځوانکیانو د لال محمد خان په نوم پخ وهل. يو تن مخ بلې خواته ونيولکه چا ته چې په لوډ سپيکر کې غږ کوي:
 - لالتي دروغجن!
 نورو هرررر وهل. لالتي بې له ځنډه ځواب ورکړ:
 - څوک غاږي؟ د سپي زامن!
 ټولوييا وخنډل. ډاکټر خوشال حيران حيران وکتل. لالتي تک سور شو. ملک هلکانو ته کړ:
 - ياره ډېر قمقله یی. سړی ځای پېجني. ولي يې دا سپکه خوله سپړې؟

هغه تلفونونه وکړل. د منځ کلي له ملک سره وسله وال کسان هم راروان شول. لالتي په کوټه کې بنځې ته کڅوړه وښودله:

— په دې کې کېک او چاکلېټ دي. خوشال ډاکټر صیب منږ ته واغستل. چای دم که! مرو چېرته ده؟

— ابله کوټه کې پرته ده. خبرې نه کئ. جاري او جاري.

— ولې؟

— خو پرون ستا د تره زوی لورگانو ته وويلې دې جلۍ نه لرې گرځئ. مخکې چا ورپسې تېره واره کړې وه. اوس کم الک په دېوال ختلی. چیشی یې ورته ويلي دي.

— څوک؟ ته راوښیه! ولاکه یې جوندی پرېد مه!

— ټول کلی دی. ته به چا پسې منډې وهي؟

د لالتي ستونی له قهره وچ شو. سړي وپرسېد. بدن یې بیا مری مری کېده. گنگس په ځمکه کېناست. په سالاو کې نه حکومتی قانون و، نه لکه د خوست او پکتیا قبایلي قانون. بس یوازینی قانون د زور د پاسه زور و. خلک ځکه د هلکانو زېږېدو ته

خوشحالېدل چې د چاروونه او زامن د پروای شخړه هغه گټله. او که لاندې د ورونو او زامنو له وسه پورته وه بیا ورسره خپلوان

درېدل. مگر لالتي له دغو ټولو محروم و. اوښکې یې وځلېدلې. کله چې د کور مخ ته شور شو، په منډه ووت. پر سرک خلک

راغونډ و. د منځ کلي ملک په جیگ غږ وویل چې موږ په لالتي پسې راغلي یو. د شربت خېلو ملک مخالفت کوه. ده غږ کړ:

— زه دغه یمه. خیر دی اوس راځه دننه کېنه! ما چې ويليې ډېره موهمه خبره ده اغه واوړه! بیا خپله درسره ځمه.

د منځ کلي ملک ومنله. مگر دده چرسي انډیوال گلتي نارې کړې:

— ای ای ای! موهمه خبره دې امدلته وکه! منږ نه یې ولي پټی؟ دسې نه کېږي باده، نا.

لالتي لاندینی. شونډه په گوتو کې ونيوله. ددوی ترمنځ ځانته اشارې وې. گلتي چيغه کړه:

— څه ایشارې کی چې غلی شه؟ منږ ته اصله خبره وکه! سړی سړی نه یې وربوز دې جیگ نیولی.

لالتي لیدل چې په راډپوکې له وظیفې سره هغه بدل شوی دی. سپینسترگي کوي، د هېچا خیال نه ساتي. نه پوهېده چې څرنگه یې

خوله بنده کړي؟ د شربت خېلو د ملک غږ یې واوړېد:

— الک گلتيه! غلی شه! که نه، بیا دې ترمه! دده خبره نده. د کابل لوی ډاکټر راغلی دی.

گلتي بله خبره ونه کړه. ملک په لویې کوټې کې له ډاکټر خوشال سره کېناستل. هریو داسې سترگې گرځولې لکه موزیم ته چې

راغلي وي. ددوی په کورو کې به معمولن د دېوال په قطارو مېخونو کې د سړیو جامې څږېدې. د هغو د پاسه به سپینه گلداره

پرده داسې خوره وه لکه څو کسه چې ترې لاندې پټ وي. کړکۍ به اکثرن پرده نه لرله. د ټولو به سړي گلداره توشکې وې. په

کونج کې به تر ښکارنگ ټوکر لاندې د بېستنو پنډه ښکارېده. مگر دلته هر څه ساده او په سلیقه وو. په کړکۍ کې نخودي پرده او

د دېوال په منځ کې په یوازیني مېخ د پروانې د واده کاغذي گلان څږېدل. بنځې او مېږه به کله ناکله پزې ته نیول چې د لور بوی

پکې پیدا کړي. په ځمکه سور ایراني فرش او نخودي توشکې وې. د هر چا مخ ته د چاکلیټو او کېک قاب د تور چای له گیللاس

سره کېښودل شوی و. پکولي ملک د کېک ټوټه خولې ته کړه. وبنگېد «لالتي خو دونه بدام ندی. خلق خوشې غږېږي. ما خو تر

اوسه په سالاو کې داسې پاک کور لیدلی ندی» د څنگ ملک په لوگي زېږه ږیره و خو ځوله «شنډ شوی دی. بچي نلري. خود به

پاک وي» بیا یې مخامخ دېوال ته لاس ونيو. په جیگ غږ یې وپوښتل:

— الک! دا دې د مړې لورد واده گلان دي کنه؟

لالتي سړو خو ځوه. ملک نورو ته وکتل. لکه د کم عقلۍ ثبوت چې یې وړاندې کړی وي. مگر لالتي په تحقیر کې پوخ و. سړي

نه پسې گرځوه. د ډاکټر خوشال په مرسته یې د کان کیسه وکړه. د منځ کلي د ملک خوله وازه شوه:

— آاااا! دونه مسلې شوي، منږ خبرام نا؟

د شربت خېلو ملک غږ کړ:

— هاو کنه. ښه دا پرېدی! اوس چیشی وکو؟

د زېږېږېږېږې ملک سر وځنډه:

- چيشی کولی شو؟ ايڅ.

لالتی مخ ټولو ته واړه:

- که زه هيره کېږئ نا، د هر کلي نه يو يو تکړه ځوان راوغواړئ! ورسره به وغږېږو. بيا به وگورو چې چيشی کوی شو؟

ډاکټر خوشال وويل زموږ د غونډې اصلي مقصد همدا دی. يو ساعت پس ځوانان د کور مخ ته ولاړ وو. ډاکټر ملکانو ته کړ:

- بنا نو، لال مامد ماما چې وي ماته ضرورت نشته. په کامې کې زموږ خيرات دی. که راسره ځی خوښ به شمه.

ځوانانو ته د لالتی په مهم والي خدا ورتلله. ملکانو د خيرات د قبلېدو دعا وکړه. لالتی ډاکټر ته کلکه غږه ورکړه:

- خير ويسې يارو! په تماس کې به يو.

ډاکټر په خپل موټر کې لاړ. لالتی ملکان او ځوانان د ماڼو څنگ ته بوتلل. د ځوانانو له بنگېدو او ښورېدو معلومېدل چې په لمر

کې له درېدو خوښ نه دي. ماشومانو له لېږې کتل. لالتی د خلکو مخ ته ودرېد. په زړه کې يې وېره وه چې د ډاکټر له مرستې پرته

به قناعت ورنه کړای شي. مگر بله چاره نه وه. اول يې د کان کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:

- گورئ! منږ په سختو لارو ايران، ترکيې، اروپا ته ځو. رټل، کنځلې، وهل، اين مرگ پکې شته. شته که نشته؟ اوس اروپا دلته

راغلې ده يارو. راځئ اغه خطر چې الله تېروو دلته تېر کو! په خپله منطقه کې اروپا جوړه کو!

گلتي د غټې تېږې شاته غوږ نيولی و. د ځوانانو له منځه گلابي مخي شاه محمد غږ کړ:

- دا چيشی وايې؟ پټی ستا دی، سر به پې منږ ورکوو. تاته لکه چې منږه لېونیان ښکارو.

- نا کنه. په قانون کې چې هر چرته کان پيدا شي د دولت کېږي. اين که د چا په کوټه کې دننه ام وي. خوزه د ځمکې خاوند یمه.

کولی شمه د کان کيندنې جواز واخلمه. بيا به زما لاس کې شي. دلته به ماشينان وي، ماموران، دفرونه، مټران به وي. اين خارج

ته به تور مالين وړو. زه نو دا يوازې کولی شمه؟ آ؟ زه بل څوک لرمه؟ نه مې زوی شته، نه ورور. ای وعده ده، يوازې اغه کار به بل

چاته ورکومه چې سلاويان يې نشي کولی. انشا الله هر کور نه به يو کس پکې معاش اخلي. نور چيشی غواړئ؟

هغوی يو بل ته وکتل. شور شو. په خپلو منځو کې سره نه جوړېدل. لالتی غږ جيگ کړ:

- هاو. امکان لري زموږ ځينې مرگري پکې شهيدان شي. هاو کنه. خوشې خبره خونده. د حق دپاره جنگېږي. حق د خدای نوم

دی. مگر که پسته کاميا به شولو نو اول به د امدقو کورنيو ته کار ورکوو.

د زېږېږېږېږې ملک سر وځنډه:

- دا وړی شړی نه بولمه. ښه ځا، داته يې کامياب. تاته کله جواز درکئ؟

- نا کنه. په قانون کې د ځای خاوند ته جواز ورکول شته. ما ولوستل. که دولت کان واخلي بيا به ام زموږ څه کسان کار ته نيسي.

ام به معاش اخلو، ام به په خپل کلي کې اوسېږو. مگر که د مافيا گوتو ته ورغی الله نو بېخي لاس و مينځی.

زېږېږېږېږې بيا غوښتل مخالفت وکړي. د منع کلي ملک خبره مخکې کړه:

- ياره! زما په خيال ښه خبره کئ.

نورو ملکانو او ځوانانو هم د «صبي ده، صبي ده» نارې وکړې. لالتی د سترگو نم وچ کړ:

- خير ويسئ! ما ويلې څوک زما چرسي خبره مني. خدای شته د خوشالۍ نه جړ راځي. هاها، ای پام کوئ! منږ او تاسې نه غېر

بل اېڅوک خبر نشي. که خبره تيته شوه نو ځوانان به ام مړه شي، ناکامه به ام شو.

د شربت خېلو ملک مخ ته شو:

- رښتيا وايي. پورته کئ لاسونه! په قران قسم وکئ چې منږ نه غېر بل بنده ذات نه خبروو.

دلته گولتي تېلفون راواخېست. هېواديار ته يې زنگ ووهه. ويې ويل چې لالتی خلک راټول کړي دي. هغه وپوښتل چې څه

وايي؟ گلتي وځنډل:

- هه هه، داسې ډوزې ولي باداره. زما عقل پکې اتن نه ورکئ. گوره په راډيو کې امدقه سې ووايه! لالتی ډوزې ولي.

- سمه ده. څه شی یادوي؟
 - کابل پر یادی، ماشینان یادی. وایي تور ماشین به خارج ته وړو. هه هه، دسې غرونه چپه کئ. ای دا تور ماشین څنگه وي؟
 - تور مالین. خوشې تیرې دي. دا پرېده! ټول څو تنه دي؟
 - شل الکان، لس ملکان. ای باداره! تنخامې راکه نو! چرس مې ختم دي. په قران نینې نینې یمه.
 - پسته بیلا پر شه! وایې خله!
 - اخ قوربان دې شمه! ویمه سل کاله دې غلام یمه باداره. په قران په ما پر گران یې. زه...
 - بنا ټیک شو. د دغو دېرشو کسانو نومونه او پتې ووايه! چې معاش حلال شي.
 گولټی لگیا شو. د هریو نوم د پلار نوم او کلی یې یادوه.
 لالټي تر ټول سخت کار چې د خلکو راضي کول وو، وکړ. نور نو کابل ته د تگ په چمتو والي اخته شو. کار ښه روان و. وسلې
 ځوانانو خپلې لرلې او پیسې ډاکټر خوشال ورکړې. له حماس سره هم موافقې ته ورسېدل. هغه هم موقع ټوله چې د زوی غچ
 واخلي. پلان دا و چې هغه به د هېواد یار د کور په لوی سالون کې د لغمانیو مېوې مېله جوړوي. حماس ویل داسې مېلو ته د وزیر
 په شمول د کانونو په چور کې ټول د خپل مشران راځي. بله دا چې هغوی د هېواد یار کور امن گڼي. بادیگاردان دننه نه بیایي. نو د
 حملې په ورځ به حماس سهار وختي مېلې ته د چمتو والي په پلمه ورځي. د لالټي ملگري به نژدې منتظر وي. حماس به دوی
 خپلوان معرفي کوي. ورڅخه به غواړي چې مېوې دننه وړي. د کرېټونو په بیخ کې به وسلې وي. دوی به ټول ساتونکي په
 تاډاوی کې بندي کوي. پر ځای به یې خپل کسان دروي. حماس به رسنۍ هم د مېلې د پوښښ لپاره راغونښتي وي. دوی به ټول
 مشران نیسي. رسنیو ته به د کانونو د چور مافیایي کړۍ ورپېژني. د هرې ادعا ثبوت به د هغوی په خپله خوله وړاندې کوي.
 پلان ټولو ته فوق العاده ښکارېده. احتمالن پرته له مرگ ژوبلې کامیابېدی شو. دعا یې پرې وکړه.

∞∞∞∞∞∞

تر مېلې یوه ورځ مخکې لالټي له ځوانانو سره مهترلام ته راغی. د هاشم ډبه شکله موټر یې د حماس باغ ته ننوېست. هلته د تازه
 او وچو مېوو کرېټونه سر په سر ایښي وو. دایې نه وو کتلې چې د کوم ولایت او کوم موسم میوه ده. لوکاټ، وچ او تازه توت،
 انار، املوک، مڼې، شفتالو، زردالو، خټکي، هندوانې هرڅه پکې وو. موټر یې په کرېټونو ډک کړ. درې تنه خندان هلکان پکې
 کېناستل. څو وکولی شي د تلاشۍ کسان غافله کړي. څوارلسو ځوانانو ټونس موټر درېست ونيو. لالټي، گلابي مخي شاه
 محمد، په دسمال کې تاو سردار او د حاجي چمن زوی دادو، په سپینې سراجې کې ورپسې حرکت وکړ. قسمت ته گوره چې ددوی
 موټر د سروبي په چرایي کې گرم او گل شو. ډرایور غوښتل بېرته وگرځي. موټر مستري ته وښيي. خود لالټي بیرته وه:
 - منږ درنه ځویارو. ته پوېږې موټر دې.

موټروان غږ کړ:

- چېرته ځی؟ دستي جوړېږي.

- منږ وخت نه لرو.

- څه ریس جمهور یې. دا خبرې پرېده! دونه مې راوستي یی. پیسې وباسئ بیا ځی!

- ډک یې که مه! په نیمه لاره کې مو خوشې کی. پیسې ام اخلي؟

- څوک؟ دا تاسې ما خوشې کوئ. زه خو مو رسومه.

- په دغه کبار کې؟

- ته خو دا ام نه لرې.

لالټي خپلو کسانو ته لاس وښوروه:

- راځئ بل موټر نیسو یارو! دا خوشې چټي لگیا دی.

هغوئ مخ په څوړ د د کانونو په لور و خوځېدل. موټروان يې چټک مخ ته ودرېد. ټول يې شاته تېل وهل. زورونه او وارونه شول. په يوه شېبه کې په لسگونه موټرو ودرېدل. خلک بېلولو ته کېوتل. جم و جوش شو. بالاخره نورو موټرو انانو لاندې حل کړه. هغوئ ويل د سراچې والا دې تر کابله بل موټرو نيسي، او دوى دې پيسې ورکړي. سړي له سروبي څخه کړولا راوغوښتله. دوى پکې کېناستل. په پلې چرخي کې يې وليدل چې پوليسو د ميوو موټرو او ټونس راگرځولى. ددوى ځوانان پکې نه ښکارېدل. پوليسو هره سپينه سراچه تلاشي کوله. لالتې وپسېد:

— ځانونه ناگاره ونيسئ! منږ پيسې گرځي.

د ټولو رنگ والوت. کله چې تېر شول سردار د دسمال چېچل بند کړل. ويې پوښتل:

— دا څنگه چل دى؟ څنگه پوى شول؟

لالتې وويل:

— زه ام نه پوپېر مه يارو. لکه چې چا ورنښودلي يو.

دادو پيکي ته څنډ ورکړ. وپسېد:

— چا؟ يو گلتي وليدلو خلاص.

د لالتې تندى راټول شو:

— ډک يې که مه!

— هاو، منږ چې ښار کې مټران برابرول اغه د لرې نه کتل. ما ويلې ستا دپاره به راغلى وي.

— امقه حرامي دا کار کړى دى.

شاه محمد گلابي مخ تړدې کړ:

— د مټر خرابېدل ز منږ په خير وو.

— خير چېرته دى يارو. هرڅه تبا شول.

شاته پوليسو بله سپينه سراچه ودروله. تر تلاشي وروسته قوماندان هېواديار ته ټلېفون وکړ:

— صيب! ستاسې خبره صيې وه. اوه لس کسان مودو سلو سره ونيول. خو د لالتې په شمول څلور ورک دي.

— نا نو، څلور څه شول؟

— نه پوپېر مه. اغه سپينه سراچه راغله. د نورو د نيولو نه به خبر شوي وي. بېرته به گرځېدلې وي.

— نا نو، اصل سړى لالتى دى. ممکن په لته بند راغلي وي.

— البته ام زمانفران دي. وايي تراوسه ندي راغلي.

ريس له کمپيوټره پاڅېد. د خپلو ساتونکو قوماندان ته يې په مخابره کې وويل:

— خبر شوې؟ اوه لس کسه يې وسلو سره نيولي. ښکاري چې په رښتيا يې حمله کوله. لالتى او درې نور ورک دي.

— ريس صيب! که وايئ لغمان ته به پيسې ورشو. ښځه او لور به يې راوړو.

— نا نو، دوشنبه بل سبا ده. که مې راوستل په پوليسو يې راوړم. تاسې خپل کار له پام وکړئ! هرڅه له تيار اوسئ!

— موږ پينځه لس کسه په سنگر کې يو. د سلو جواب وايو. ته احتياط کوه ته! تراغود کوره مه وځه!

لالتى او ملگري يې په تايمني کې د ډاکټر خوشال دوه منزله سپين کور ته لاړل. په تکې شنې او پاکې حويلۍ کې د انگورو تر چېلې، گلانو او تک شين چمن تېر شول. دويم منزل مېلمنو ته خوشې و. په دوو کوټو کې ماشي او فولادي توشکې او په دريمې کې آسماني کوچونه وو. لالتى د کوچونو والا خوښه کړه. چا مخالفت ونه کړ. ده سمدلاسه موبایل راواخېست. د لغمان د کانونو او پطروليم مدير حماس ته يې ټلېفون وکړ. د هغه شمېره بنده وه. ډاکټر عميقه سا واخېستله:

— اغه به يې ام نيولى وي.

ټول غلي وو. له سترگو يې معلومېدله چې ذهنونه يې نا آرامه دي. دې کې سردار او شاه محمد کلک وښتلی چې بېرته لغمان ته ځو. هغوئ ویل په پینځو کسو هېڅ کولی نه شو. دادو او ډاکټر څه نه ویل. له لالټي سره د لور او د اوه لسو ځوانانو غم و. خو سردار او شاه محمد د هغوئ خلاصول ناممکن گڼل. ویل خوشې ولې ځانونه مرگ ته ورکوو؟ د لالټي زغم ختم شو:

— نو چې د مرگه وېرېدلئ د سره به نه راتلئ یارو!

ډاکټر خوشال سترگې جیگې کړې:

— دوئ ملامت ندي ماما. زموږ پلان گډوډ شو. په پټو سترگو حمله په رښتیا ځان وژنه ده.

لالټي غلی شو. خو د سینې له ډکېدو او تشېدو یې دنننۍ نا آرمي ښکارېدل. ډاکټر ته یې وړې لور غږ کړ. هغه ووت. دوئ

ستړي وو. خو په کوچونو کې هاغسې په طبعه غځېدل نه کېدل. دادو وویل:

— ورک یې که! ځی چې بلې کوټې ته لاړ شو!

لکه ټول چې همدې ته منتظر وو. پاڅېدل. د فولادي توشکو په کوټه کې اوږده پرېوتل. یوازې سردار ناست و. له کړکۍ څخه یې بهر کوشې ته کتل. ویې ویل:

— راځئ چې امدا اوس لاړ شو! که پوليسان زمږ الکاکې کاري دا ځای وربښي.

لالټي غږ کړ:

— نا، دا کورمانه غیر ایچاته مالوم ندی. چې پوليسان راپسې راځي خوشالو ته ام راځي نو.

په غرمۍ کې وربچې، کباب، چرگ او منتور اوړل شول. خو د دوئ اشتها نه وه. ترډوډۍ وروسته لالټي پاڅېد:

— تاسې کېنئ! زه راځمه.

هغه تر چنار لاندې د ځان غوندې بیر سري نايي ته کېناست. د بیاتۍ غریچې وخت. وېښتان یې قوده قوده مخ ته ولوېدل. خپله

تنکۍ ځواني وریاده شوه. نايي ته یې کیسه وکړه چې اول ځل یې د اوږدو وېښتانو شوق کړی و. فکريې کوه چې نجوني

همداسې ځوانان خونېوي. مگر د پلار په ذوق هېڅکله نه پوهېده. د هغه به یو وخت یو کار خوښېده. بل وخت به یې په هماغه کار

وهل ورکول. دا ځل یې د بیرسر له امله سپرې ورکړې. له غوږه یې ونیو. په باغچه کې یې ډم ته کېنوه. سريې ورکل کړ. نايي د

خپل پلار له قوله وویل چې پخوا شامپو نه وه. مشرانو د سپرې د مخنیوي لپاره د بچیانو سرونه کلول. لالټي تک سور شو. په

هنداره کې یې تېره تېره وکتل. نايي ویل د ظاهر شاه په وخت کې په کابل کې رسمي کمپاین وشو. د مکتبیانو په سرونو کې به یې

ملتان پوځ ورول چې سپرې وورني. لالټي پوه شو چې هدف یې دده توهین نه و. قهر یې سوړ شو. هغه له نايي څخه راسن په

کارتې پروان کې د هېوادیار د کور لیدو ته لاړ. بلغمي رنگ یې و. پینځه منزله یې لرل. څو حلقې اغزن سیم ترې تاوو. د

کانکرېټي غرفې مخ ته څلور ساتونکي ښکارېدل. دی باغ بالا ته وخت. له پاسه یې وکتل. په بام باندې لمريزې تختې او دېش

انتن لگېدلي و. لمر د غرونو شاته پټ و چې دی د ډاکټر خوشال کور ته ستون شو. کلیوالو اول بېخي ونه پېژند. شاه محمد نورو

ته وښکېد «ای! د اغه بېر مېر نه څنگه ښایسته سړی جوړ شو؟» خو د لالټي زړه نا آرامه و. بلې کوټې ته لاړ. خراغ یې ولگوه.

دروازه یې وتړله. د آسماني کوچونو مخ ته وگرځېد. په زړه کې یې اوه لس ځوانان گرځېدل. نه پوهېده چې هغوئ به اوس ژوندي

وي که مړه؟ څومره به یې ځورولي او وهلي وي؟ بیا یې د لور ویډیو فکر ته راغله. دا څنگه کېدای شي؟ څېره بالکل د مړې وه.

هسې نه چې د نشې دوا یې ورکړې وي. په نشه کې انسان هرڅه کولی شي. مگر ولې یې نو بیا رنگ زېړ و؟ وروسته یې د

هېوادیار له ملنډو ډک مخ سترگو ته ودرېد. لالټي غاښونه وچپچل «د سپي زو!» زړه یې له درده پرسېدلې و. خو څه یې کړي

وای؟ ټول ځوانان یې ونيول شول، حماس ورک و، ډاکټر او درې نور له خپله کاره نه یلي ښکارېدل. ده بیا غاښونه وچپچل. په غږ

یې وویل «زه خو دې په قران کې پرېدمه!» پراوړد کوچ و غځېد. خپل تېر ته یې وویل:

— ای یارو اورې؟ ته دسې وکه! دا د هېوادیار حرامي کور ته لاړ شه! وگوره چې چېرته کېني؟ چېرته سملي؟ څو کسه ساتونکي

لري؟ کوم کوم ځای کې دي؟ د کومې ځوانه سړی کور ته ننوتلی شي؟ دا ټول.

هغه منتظر شو. اروا ونه وتله. دی بیا وپسېد:

- وځه کنه!

هېڅ پېښ نه شول. ده اسويلی وکړ:

- ای یارو! ته مې ام یوازې پرېږدي؟

اروا ځواب ور نه کړ. دی برگ شو:

- ای لوېشټينکه! چې کار نه وي دسې ډټې ولې. د غیرت او نرتوب خبرې کی. ونیسه! دغه یې ځای دی.

بیا هم د اروا پته ونه لگېدله. دی یو دم پاڅېد:

- هی ستا ددد...

اروا دفعتن ووتله. لالټی د بنیښې د ټیټ مېز څنګ ته په ځمکه ولگېد. درب شو. په بلې کوټې کې یې ملګرو ویل څه خبره ده؟

خو بل درب رانغی. دلته لالټی اروا ته کړ:

- ډېر د سپي زوی یې. بڼا، که مې سرد میز په څوکه لگېدلی و؟

- بد بوټی بلانې وهی. ای ته ډېر سپینسترګی نه یې؟ هلته دې ویل جاسوسان مې نه خوښېږي. دلته بیا ما جاسوسی ته لېږې.

- تن، آغه خو په قارومه. په دونیا کې ګوره سراسرېد او سراسر ښه نشته بڼا؟ هرشی هم ګټه لري، هم تاوان. نه ګوري په امقه اذان

چې روجه نیسو په امقه یې ماتوو. ام، ای خیر دی کنه! اوس خو مجبور یو یارو. دونه ځوانان مري.

- اول به دې فکر کړی و. د ټولو ګناه ستا په غاړه ده.

- زه ام امدقه ویمه کنه! تانه ویلي چې زما ځورېدل ستا ځورېدل دي؟ اوس شوی کار دی نو. تاته خو سخته نده. تش مالومات

راوپه یارو! خدای مېرېانه دی که کمه لاره پیدا شي. ام به مرو بچه شي، ام ځوانان.

- راشه نو! معلومات خواته وسلې او عسکر نه درکئ.

- راکئ راکئ. ګوره! مال-و-مات. یانې دا مال چې درسره وي هرڅوک ماتولی شي.

- اخله ه! هاهاهاها، ته چې کله څه شی غواړې، داسې احمقانه دلایل ورته پیدا کی.

- خیر دی کنه نو! دقه لېزیا مت وباسه بس! چیشی به دې کم شي؟ تا کې خود کمېدو ځای ام نشته.

- سخت بې ادبه یې. هم دروپزه کی، هم کنځه. څه ورک شه!

- لاهولو ولا! ای د شادوګی-بچیه! دروغ دې ویل چې مرو ستا لور ام ده، آ؟ آ؟

- هاهاهاها، ودې منله؟ هاهاهاها

- چیشی؟ زه خویې ولاکه ومنمه. ستا خبره کومه.

- ښه ځه، همدومره دې هم بس ده. زه لارم.

اروا په هوا کې لکه الوتکه روانه وه. سترګې یې ټکې سرې او ښټې وې. د څېرې له جدیت څخه یې په سینه کې د درد پته لگېدله.

هغې ته د اوه لسو ځوانانو او د کانونو خبرې لکه د فلم صحنې ښکارېدلې. اصلن د زړه پر ماڼۍ یې د مروې د اندېښنو لمبې بلې

وې. سره له دې چې اوس په لالټي کې فرق لیدل کېده. بدن یې ټکره او له لوګي پاک و. فکريې سم کار کوه. حوصله یې زیاته

شوې وه. مګر اروا یې پر وړتیا او رښتینولۍ شک درلود. بیا په یوازې ځان یې له مافیا سره څه کولی شول؟ اروا په کارتې پروان

کې د هېواد یار کور ته ورسېدله. تشه کوڅه خراغونو روښانه کړې وه. یو وسله وال ساتونکی د غرفې مخ ته په چوکۍ ناست و.

دنده درې تنو پر مېز باندې موبایل ایښی و. لوبه یې کوله. وسلې یې دېوال ته درولې وې. اروا هواته جیګه شوه. لویې حویلی

ته یې وکتل. د دروازې څنګ ته برخه په دېوال پېله شوې وه. د دېوال دواړو خواوو ته لویې کوټې ښکارېدلې. دوه ساتونکي د

لویې دروازې شاته پر چوکيو ناست وو. په وړوکتوب کې له باغونو د غلا کیسې یې کولې. اروا کوټې ته ننوتله. هلته اته دوه

منزله چپرکټونه وو. اتو ساتونکو پر پلاستيکي فرش قطعې کولې. یو تن په موبایل کې د نجلۍ ګډا کتله. د دروازې څنګ ته

تلوېزون خبرونه ښودل. اروا ووتله. تر دېوال هاخوا کوټې ته ننوتله. فاطمه خاله نیمه په ایراني فرش او نیمه په توشکه ویده وه.

دوو کمکیو لمسیانو یې پر وړوکي مېز په تلوېزيون کې کارټوني کوت. مګر غټکۍ. نجلۍ. د جامو د فلزي بکس څنګ ته ناسته

وه. په البم کې يې د پلار او مور د واده تصويرونه اړول. په اخبر کې د اخبار پاڼه وه. سترگو ته يې جیگه کړه. د بم د چاودنې د تور لوگي تصوير و. نجلی. په ډکو سترگو هواته په الوتو ټوټو کې د خپل مور او پلار اندامونه لټول. د اروا سترگې لاسرې شوې. له کوټې ووتله. د جیگې ودانۍ اول منزل ته لاړه. د لوی سالون د پرسېدلو ترکي قالینو او شتري کوچونو د لوی سیت له پاسه تېره شوه. په ډېزاین شوي چت کې يې قیمتي قنډیلانو او له سترگو پټو اوږدو خراغونو ته وکتل. د حویلی خوا ته دېوال سترپایه بښنه وه. اروا په بلې خوا کې مخ وازي پخلنځي ته لاړه. وروسته د څنگ په دروازې ننوتله. لوی تشناب يې وکوت. ووتله. د فرش شوې زینې له پاسه تا کاوی. ته کېوتله. په لوی سالون کې له وطني قالینو او برگو پرسېدلو توشکو تېره شوه. په درېو دروازو ننوتله. دوه يې تشنابونه وو. په دریمې کې د جامو او لوبڼو مینځلو اتومات ماشینونه وو. اروا په دویم منزل کې نسبتن وړو کي سالون ته وختله. د جیگري کوچونو د پاسه ودرېدله. په سوري سوري زینتي دېوال کې دننه د هېواد یار د برېتور پلار نېکتایي داره تصوير يې ولید. خراغونو روښانه کړې و. اروا مخ د څلورو کوټو دروازو ته واړوه. ورننوتله. په دوو کې یوه یوه بنځه په قیمتي تخت ناسته وه. په ټلېفون کې غږېدله. څنگ ته په وړو تختونو کې یو یو تیخور ماشوم ویده و. هرې کوټې د سونا والا لوی تشناب درلود. په دریمې کې هم تخت و. مگر هېواد یار پر میز باندې په لپټاپ کې لیکنې او جدولونه کتل. اروا هم تر ډېره وخته په لوستلو بوخته شوه. وروسته يې څلورمه کوټه وکتله. برابر پخلنځی و. اروا دریم منزل ته وختله. په شپږو کوټو کې پر تخت یو یو ماشوم پروت و. چا په کمپیوټر، چا په موبایل کې گېم وهه. په څلورم منزل کې هم شپږ کوټې وې. په اولې کې د چکۍ وښتانو پیغلې د هندارې مخ ته گډا کوله. په دویمې کې د کمځۍ والا پیغلې په غټ موبایل کې ټیکټا کونو ته خندل. څلور کوټې تشې وې. د پینځم منزل په لوی سالون کې د سنوکر او پینگ پانگ مېزونه او په کونج کې د سپینو کوچونو سیت و. اروا بام ته جیگه شوه. د اوبو د کانکرېټي ډیگۍ تر څنگ لوی دېش اتن او لمريزې تختې يې ولیدلې. د کور دوو خواوو ته د گاونډیانو حویلی او دوو خواوو ته کوڅې وې. اصلن دغه کور ته د پټ ننوتلو هېڅ لاره نه وه. د اروا زړه خفه او خېره مړاې شوه. هغه پرته د ډاکټر خوشال کور ته راغله. موسکايي په مخ راوستله. لالتي ته لاس په نامه ودرېدله:

— ښاغلی قوماندان صیب! عسکر حاضر دی.

— ډک يې که مه! په دانیم ځان؟

— راشه نو! خدمت په تابهځي معلوم ندی.

— چیشی وکمه؟ پښې ام شکر دی نه لرې چې مچو يې کمه.

— اخله مه! وه بې ادبه! سړی خو مننه وایي.

— کومه مننه؟ ماته خودې چیشی را کړي ندی. ښه ځا، مخکې تر مخکې مننه د سپي زو!

— داه! څه ورک يې که! د چرسې نه گيله نشته.

— بل پیغور پیدا که! دا کار توس مرمۍ نلري. ما چرس پرېښودل.

— سوچ دروغ. په ژوند به يې ونه منم.

— ښه ځا. ستا منل مو هم ندی. قیصه وکه!

— چې زما منل مهم ندی خپل کار هم خپله کوه څه!

— اووو خدای ته وگوره! ناز و نخړې پرېده! اوصيله نشته. په ماشه حال دی او ته...

د لالتي سترگې ډکې شوې. اروا نور ټوکې پرېښودلې. د هېواد یار په کور کې د سترگو لیدلی حال يې ووايه. دغو معلوماتو د

لالتي زړه هم خفه کړ. سړيې کار نه کوه چې څنگه کور ته ورننوي. ويې پوښتل:

— ای دا د وړو وړو شیانو شمېر دې سم دی، که اسې ځانښودنه دې وکړه؟

— يعنې په ځان شک لري.

— څنگه؟

— له یاده دې ووتل؟ په مکتب کې ستا څنگه حافظه وه؟ درس دې نه وایه نومرې دې اخېستلې. زه خو هم ستا اروا یم کنه.

- يو خو ته لوېشتينک بل تر بور جوړ شوی يې. په هره پوله پټي کې ځان شريک گڼې. ته ماغزه د کومه کې؟ اغه زما دي.

دې کې کړپ کړپ شو. چا زور ووهه چې دروازه خلاصه کړي. لالتي وويل:

- اله اله اله. راننوخه! ډاکټر دی. زرکوه!

- نه. لوېشتينک دې چاته وويل؟

- ری شه ورک شه! په ځمکه ښکاري نه، د بدبې ته دې گوره!

- ښه؟ هله هله! توبه وباسه! هله هله!

- او پرېده! توبه وباسه! ته چيشی يې؟

- ښه؟ زه څه شی يم؟ اوس به وگورو! تر سبا به همدا سې مردار پروت يې.

- وه دا څه خبيث... ښه ځا. خبره مې بېرته واغستله.

- نه. توبه وباسه!

- اوففف چې ته په لاس ری شې کنه. سخت غوږل به درباندي وکمه. ښه ځا، توبه!

له دې سره اروا په خندا بدن ته ورننوتله. لالتي تېز لار دروازه يې خلاصه کړه. ډاکټر خوشال وويل:

- ای ماما! ويده وې څنگه؟ ما ويلې چې وغږېږو.

لالتي هم غوښتل له ملگرو سره معلومات شريک کړي. سره له ټولې مايوسۍ د زړه په لېرې کونج کې يې وړه هېله لرله «کېدی شي په گډه يوه لاره وباسو» ډاکټر پر کوچ کېناست. ده ورته د هېواد يار د کور يوه يوه ښه وويله. د ډاکټر سترگې رډې وختلې:

- ته دننه ننوتی وې؟

- نا. دسې ده ډاکټره گله! چې زه بزرگ يم. خو خلق يې نه مني. زور ورکئ.

- نارښتيا؟ ما ستا د ژوندي کېدو اورېدلي وو. که دا اوسني مالومات رښتيا وي نو ته بيا مोजيزه يې.

- سل په سلو کې رښتيا دي. بيا به يې خپله وگوري يارو. ښا، دا پرېده! خپله خبره کوه!

د ډاکټر په شونډو کې موسکا ورکه شوه. په شاته اړول شويو لنډو وېښتانو يې ورغوی کش کړ. ويې ويل:

- چې رښتيا شي ماما، ما ويلې داسې ام نه کېږي نو چې هرڅه پرېدو، کرار کېنو. زه خو دا هېواد يار خبيث ژوندی نه پرېدمه.

- زه ام امدقه غواړمه يارو. خو ویمه چيشی کولی شو؟

- راعه فيکرو کو! ستا د خبرو نه کورته ننوتل ناممکنه ښکاري. مگر ريس خو به بهر ام راوځي که نا؟ زه واييم ماسک به واچوو. د کوڅې په خوله کې به پې حمله وکو؟ مې به يې کو. په موټر کې به وتښتو. سردار او شامامد به ام دا ومني.

- نو گټه به يې څه وي؟ زمڼې ځوانان به بچ شي؟ زما د لورکۍ ويډيو به پاکه شي؟ د کانونو چور به ختم شي؟

- نه ولا. خو بله لاره ام نشته. که کور ته ورشو مونږ ام وژل کېږو. الکاني يې ام درسره نه مني.

ډاکټر د لالتي څېرې ته کتل چې څه عکس العمل ښيي. خو هغه سر تپت اچولی و. ده بيا وويل:

- ای ماما! که رښتيا شي زه نه پوېږم. مې چې زمونږ اصلي هدف څه دی؟

- ډاکټره گله! خبره گډه وډه ده. ما ته لور موهمه ده. کليوالو ته کان. او تاته غچ. ستا دا نقشه ام يوازې امدقه غچ ته جوړه ده.

په ډاکټر ښه ونه لگېدله. ځکه يې لهجه لږه زيږه شوه:

- ښا نو ته ووايه، څه وکو؟

- کاش چې ما تا غوندي عالي تحصيلات کړي وای. په منږ کې اوښيار ته يې.

- نو زه چې څه وایم منې يې نا. خپله څه لرې نا. ای ماما! داسې کارونه ښه پلان سنجول غواړي. مياشتې نيسي.

- منږ يوه ورځ وخت نه لرو يارو. او له ځوانان راته وجني. که يې تراوسه وجلي نه وي.

- ښه بله کولی شو. کوشش به وکو چې په کوڅه کې هېواد يار ژوندی ونيسو.

- دقه! دقه زه ام ویمه. که جوندی يې ونيسو ټولو هدفونو ته رسېږو. خو خبره داده چې په کوڅه کې يې جوندی نيولی شو؟

- نه پوپېرم، اغه به اوس له تاسې خبر شوی وي. ځان سره به ساتونکي ام ډېر گرځوي.

- اح، ستا د نقشي دغه کمزوري ده يارو.

- د منډې کتنغ خو خام وي نو.

- ډاکټره گلله! د مرو او د ځوانانو جوند، زمين ايزت، ستا د ابا غچ، د چور نه د کانونو بچول، دا ټول تاته گوري. خیر دی. ته لږ ډېر فیکر وکه يارو! خدای مېرېانه دی چې يوه ښه لاره وباسې. زه به ام د مغزو گنگس چرگان و جنگومه. بيا به وغږېږو.

- ډاکټر ته لکه د هغه په سادگي چې خندا ورغلې وي. مړه موسکايې وکړه:

- گنگسو چرگانو ته ابځ زيامت مه ورکوه ماما! بله لاره نشته.

لالتی سوړ اسويلی وکړ:

- ښا؟ سپړی خفه شي. اغه دی. ما بله ويله. ما ويلې که مو د حملې فيصله وکړه، ته راسره مه ځه!

د ډاکټر خوشال سترگې تنگې او تندې گونجې شو:

- ولې؟

- په منډ کې يوازې ستا واره بچي پاتې کېږي.

- نه ماما. ما ډېر فیکر کړی. بچو ته مې هرڅه شته. يوازې به يې پلار نه وي. اخېر به عادت شي. مگر که لار نشمه ټول عمر به د پلار د پاره ځورېږم. هره ورځ به مرمه. په خدای! پروم مې دوه ځله بچي ويلي. که داسې وي نو اغو ته ام دې نه مې ښه يم.

- خوبه دې نو! زه خو چاره نه لرم. چې يو بلا ځوانان زما د لاسه مري، او لور مې بدنا مېږي زه په جوند چيشی وکمه؟

- ټول چاره نه لرو. ای ماما! ته خفه کېږه مه! زه واييمه کاش چې ستا لور پدې بچېدل.

- خدای مېرېانه دی. اغه نه وايي چې غوتې پسې وهې په لاس به درشي...

- چټي وايي. چې په درياب کې گوهر بېخي نه وي بيا؟ دا خلک په ابځ شي لپ ندي ماما. نه د چا په مرگ، نه په ايزت.

- نا، اغه خويې خپله وويلې چې جوړه شوې ويديو ده. لور مې وايي نوره ابځ خبره نه وه.

- اغه بېچاره نو حال وايي؟

د لالتی سر وگرځېد. سا يې تنگه شوه. ورپرېد:

- ښه ځا د ستا خبره صيې. ته راته دا ووايه! په کوم قانون کې چې يو څوک په چا ظلم وکي مظلوم ملامت بلل کېږي؟

- نا، آخو ده. خو د خلکو خوله څنگه بندې؟

- د خلقو په... لا حول ولا! خلق سپي دي، غاږي به. زه او ته خو پوپېږو. که زما په لور هر چيشی شوي وي په زور پې شوي دي. نو د اغې گونا څه ده؟

- نه پوپېرمه ماما. دې وطن کې سخته ده.

- چيشی؟ نو چې تا غوندې او ښيار دونه قمل غږېږي نور څه ملامت دي؟

- ته مه په قارېه ماما! ما له خواخوږيه وويل.

لالتی بد بد کتل. ماغزه يې په خوتېدو شول. ښه و، ډاکټر ووت. دده زړه بې حده تنگ و. سلگۍ يې ووهلې. پاڅېد. په کوټه کې مخ ته او شاته لاړ. اصلن دومره ډاکټر ته په قهر نه و لکه خپلې بې وسۍ ته چې و. نه پوهېده چې څه وکړي؟ کاش چې چا د حملې ښه پلان جوړ کړی وای. عملي کولو ته دی د سر په بدل تيار و. يو وخت يې لوستي وو چې کمونېزم په دې ناکام شو چې ترانجیر يې کارگر ته ډېر معاش ورکوه. ايله اوس پوه شو چې دا څه معنا؟ نقشه او پلان جوړول څومره مشکل او مهم دي؟ تکړه او روزل شوی ماغزه غواړي. د عملي کولو لپاره لاسونه هر څوک لري. مشران په همدې مشران وي چې ښه پلان سنجولی شي. هغه چې په پلان جوړولو نه پوهېږي د مشرۍ وړتيا هم نه لري. لالتی بيا په کوټه کې تېز تېزو وگرځېد. سا يې هم تېزه تېزه اخېستله. فکر يې کوه چې د سردار او شاه محمد خبره بالکل په ځای ده. که د هېواد يار په کور ورځي دوی به هم مړه شي. هېڅ به حاصل هم نه کړي. دې کې د دروازي گڼ شو. ده شپ و هل. دادو دننه ولاړ و. پېکي ته يې ځنډ ورکړ:

- اكا! تڙي یمه.

- اوووو د سپي زو! زه دې وار خطا کړمه. چې سپي تږي وي اوبه سکي. پوی شوې؟

لالتی له قهره د کوچ مخ ته په ځمکه کېناست. ستونی یې اوس هم ډک و. مگر نه یې غوښتل دادو پوه شي. دا به د هغه روحیه بېخي وځپي. که سم پلان هم پیدا شي زړه به ورته نه ښه کوي. ځکه یې مخ بلې خواته واړوه. دادو وویل:

- تهریشخند پرېده! څنگه یې وسکمه؟

لالتی په جیگ غږ وویل:

- په خوله.

- او هو! په قارولې یې؟ سمه خبره وکه!

- ای وحشي! اغه فیلتر یې چاته وښوده؟ پام دې چېرته و؟ نل غوندي شیردان دې ونه لیده؟

- آخو پوپېرېمه. گیلان نشته.

- ډک یې که نه! وه عقله چېرته یې؟ دلته ستا کمی دی. ای الکه څا! څنگ ته انواری د گیلانسونو نه ډکه ده.

- منږ زور ووهه. دروازه یې نه کشېږي. ماته نشي.

- کشو یې ما! په څنگ یې تپل وهه! څا ورک شه!

دادو په بنگېدو روان شو. د لالتی په زړه کې یوه خبره وگرځېدله. چیغه یې کړه:

- ای دادو! دادو! دادو!

هغه ژر بېرته کوټې ته ننوت. ویې ویل:

- ورو اکا! ورو! د پردې کور دی. چیغې ولې وهې؟ شاوخوا خلق به څه وایي؟

- څه ددئ... خلق پرېده! دلته نژدې ری شه! قول راکه! رښتیا ووايه! کلي کې ولې پاتې نه شوې؟ ابا دې ولې خفه که؟

دادو پېکی په منگوله واړوه. ده ته یې له پاسه کتل:

- کلي کې؟ بده وه. که پاتې شوی ومه بیا الکانو راته بې غیرته ویه.

- تا دې قران ووهي چې امدقه خبره وه؟

- نا، خودا ام وه، اودا خلقو ز منږ ناموس ته ام سپک کتلي دي.

- دروغ مه وایه! ز منږ او ستاسې خو بدې ده.

- زما د چا سره بدې نشته. چې زور مې ورسېږي د ابا بدې ام ختمومه.

- اغه نه ختمېږي.

- پټی بېرته درکومه.

- دا خودې سوچ دروغ وویلې.

دادو غلي غلي کتل. لالتی ته اوس ځمکه مهمه نه وه. ځکه یې سرو خوځوه:

- ښه څا، ما بله خبره کوله. ما ویلې ته خو کلي کې گرځې راگرځې. خبرې اورې. څه خیال کی مرو څنگه جلی. ده؟

- څنگه جلی. ده؟ ښه جلی. ده.

- نا، خود د پردیو خلقو سره بندي وه کنه.

- هاو بېچاره. بېو مې ویلې زه یې گورمه. ډېره ځورېږي.

- امدقه خبره ده کنه. څه سپینه به وویمه. اغې سره به ددې نه پس څوک واده وکي؟

- دا چیشی وایې؟ ولې نا؟

- خو خلق د سپي زامن هر ډول خبرې کئ.

- اغې بد کئ! مروه گي. نه پاکه جلی. په دنیا کې نشته.

- ټنا، صبر صبر! زه بل شی ویمه. ته. ته خپله ورسره واده کی؟
 په سالاو کې هېڅکله د نجلۍ پلار چاته داسې خبره نه کوله. په شرمونو به شرمېدلی و. دادو غلي غلي کتل. لکه چې وایي ما فکر نه کوه چې ته دې دومره پرېوتی اوسې. شونې یې و خو خېدلې:
 - ای اکا! زه نه پوېږمه. ته چیشی وایې؟
 - ټنا، فیکرو که چې زه د مرو ابا نه یمه. بېخي پردی سپړی یمه. د زړه خبره وکه! واده ورسره کی؟
 - زما خوله لټی څنگه؟
 - نارښتیا ویمه. مه وېرېږه! اېڅ خبره نده. قسم درته خورمه چې ایش درته نه ویمه.
 - زه نه وېرېږمه. ویمه ته خفه نشې. ابا ته مې مخامخ وویلې چې مروه گۍ دپاره ځمه. چا چې ځورولې ده جوندی یې نه پرېږده.
 د لالټي سترگې ډنډ شوې. ژوراسویلی یې وکړ. لکه د گور په غاړه کس چې خپلې مریضۍ ته د نجات دوا پیدا کړي. ویې ویل:
 - بس ما مدقه اورېدل غوښتل. گوره بچی! مالومه نده چې په منږ به چیشی کېږي؟ خو وعده کومه. که جوندی وو د اغې واده به تاسره کېږي. که مړومه، زما جپ وگوره! خط تې وباسه! امدا به مې لیکلي وي.
 دادو اوس په ملاشخ او ښځ ولاړ و. په تېغو تېغو سترگو یې کتل. لکه د داسې تغیر توقع چې یې هېڅ نه لرله. یو دم راکړو پ شو. د لالټي لاسونه یې ښکل کړل:
 - اکا! ته غم مه کو! دا زړه مې وایي مروه گۍ به بېرته په ایزت شي. که نا، چېرته لږررې بل وطن ته یې بیایمه. چې د ایچا خبرې وانه وري.
 لالټي پاڅېد. هغه یې په غېږ کې ونيو. په موسکا یې سلگۍ ووهلې. دادو خپلې کوټې ته لاړ. اوبه څښل یې هېر شول.
 ∞∞∞∞∞
 سهار لالټي په کوچ کې په چیغه پاڅېد. مروه یې مړه لیدلې وه. سایې سوزېدلې. بلې کوټې ته یې سر ښکاره کړ. هلته درېواړه ویده وو. دده ټوخی وکړ. څوک پانه څېد. اول منزل ته کېوت. د ډاکټر خوشال غږ هم نه اورېدل کېده. په ټول کور کې بس دده د پښو تریه هار و. هلته هم وټوځېد. وروسته سرک ته ووت. ټکسي یې ونيو. په یوازې ځان د هېواد یار د کور په منځ کې غږې ته ودرېد. غوټ ساتونکي راووت. غږ یې کړ:
 - څوک دې په کار دی وروره؟
 - ته دسې وکه یارو! ریس صیب ته ووايه چې لال مامد خان راغلی دی.
 ساتونکي مخابره خولې ته ونيوله:
 - ریس صیب! یو کس راغلی دی. لال مامد خان نومېږي. وایي تاسې سره یې کار دی. پرې یې دم؟
 ریس په خپلې کوټې کې د تخت په ژۍ ناست و. وینستان یې په ماشین وچول. شنګس و. ماشین یې بند کړ چې خبره واورې. د کمپیوټر په سکرین کې یې وکتل. په خندا شو:
 - پرېده چې راشي! لالټي دی کنه. سراو برېره یې کم کړي دي. په لغمان کې دې په یاد ندی؟ اغه متیازن.
 ساتونکي کټ کټ وخنډل. ده هم واورېدل. هېڅ ډول عکس العمل یې ونه ښود. ساتونکي تلاشي کړ. دروازه یې خلاصه ونيوله. دننه په حویلی کې دوه کسه ورسره ملګري شول. درېواړه ودانۍ ته روان وو. لالټي جېب ته لاس کړ. د موبایل تڼۍ یې کېکړله. له هر زنگ تېرېدو سره په جېب کې رڼا کېدله. خو غږ یې نه و. ریس غلې غلې زمزمه کوله. په زینو کېوت. د سالون په منځ کې ودرېد. ساتونکي په دروازه کې پاتې شول. لالټي دننه لاړ. د قیمتي عطرو خوږ بوې پرې ولګېد. ریس دده په لاس کې کاغذونو ته کتل. طبعه یې جوړه وه. په خندا یې وویل:
 - په خپرونه په خپرونه لال مامد خانه! ای تخلص لرې که نا؟ چې په فلاني صیب درله غږ کو.
 - ناریس گلله. تخلص خلق د نامه د درندولو دپاره ږدي. زما نوم خدایي دروند دی.
 - آهاهاها ډېر وران یې. ښا، څه سکې؟ چای، کافي، جوس، شوده؟

- شرومېې شته؟
- آهاهاها، نا نو، په هر شي کې ستا ځان له ذوق دی. په سهار کې شرومېې. هاهاهاها
لالتې غوښتل ریس په قهر کړي. لوی کریستالي قنديل ته یې پاس وکتل. ویې ویل:
- ماته څوک رسېدلی نشي یارو. زه ویلی شم چې همدا اوس ستا په کور کې څو کسه دي؟ او چېرته دي؟
- بڼا؟ نا مړه.
- دوه پېغلې لورگانې دې په څلورم منزل کې ځانته ځانته کوټو کې دي.
د ریس تندۍ راټول شو. سر ته یې لاس کړ. پکول یې نه و. عمیقہ سایې واخېستله:
- چا درله ویلي؟
- بزرگ یمه.
- غلی خیرنه! پلار دې بزرگ و؟ نیکه دې بزرگ و؟
- هیله کومه! پلار او نیکه ته خوله ماچوه! منږ ته خپل مړي گران دي. بله به درته وویمه. زما د لور کی د ویډیو په باره کې دې
دروغ وویلې. اغه یوازې په فلش میموري کې نده، ستا په مېز په لپتاپ کې ام شته.
د ریس مخ تګ سور شو:
- گپ بس دی نور! قواله چرته ده؟
لالتې په لاس کې کاغذونه وښودل. ریس وویل:
- ته دې پلو که! اله شابه اله!
- ډک یې که مه! ته داسې نېغ نېغ مه کېږه، بڼا؟ ما ویډیو کړې. یو چا ته مې سپارلې ده. پوپېږې چیشی پکې دي؟ ټولې خبرې
مې پکې کړي، بڼا؟ چې تا څنگه اغه درې کسه زما مخ کې ووجل؟ ستا د کانوولیسټ هم پکې دی. دا یې نښه چې په نیمروز کې
پینځه کانه دي. په کونړ کې اته، په بغلان کې شپږ.
د ریس سترگې تېغې تېغې وختلې. لالتې دوام ورکړ:
- دا مې ام پکې ویلي چې تا د وزیر صیب بانکي حسابونه په خپل لاس کې اغستې دي. اغه د ځانه خبرام ندی. که زما ویډیو
وگوري ستا خبره گلجانی ده.
ریس غاښونه وچیچل، لکه مارتا و شو:
- زما په کور کې ماله اخطار راکي، هه؟
لالتې یې کلکه سپېړه ووه. هغه په ترکی فرش ولوېد. ریس کاغذونه واخېستل. په دروازه کې دوو ساتونکو ته یې وویل:
- الکه! دده یو یو نوک تراغو و باسئ څو یې د ویډیو والا نوم او پته درکړې نه وي. خبیث!
ساتونکي وړاندې راغلل. دا مهال د لالتې اروا ووتله، ساتونکو له لاسه ونيو. د پروت حیوان په شان یې پرفرش کش کړ. ریس
کاغذونه وکتل. سترگې یې وازې شوې. غږ یې کړ:
- ودرېږئ ودرېږئ! دا خو خوشې شیان دي. قواله نده.
یو ساتونکي وویل:
- صیب! سړی ام مړ دی.
- څه څه؟ څنگه مړ دی؟ ما خو کلک وهلی ام ندی. ښه بڼا! بیایې د دروغو ځان مې اچولی. ورکه، لغتې ورکه!
ساتونکی په دوو پښو کېناست. د لالتې ولاړې سترگې یې وکتلې. د هغه مخ یې یوې او بلې خواته ټپل ووه. ویې ویل:
- نه صیب! رښتیا مړ دی. سا پکې نشته.
ریس په منډه نژدې ورغی. خپله یې وکوت. چیغه یې کړه:
- اله زړه یې درېدلی! ډاکټر له آواز که! اله اله زړه که! چې ویډیو نېټه ونه وځي. څه له گوري؟ ورکه شه!

دا وخت امبولانس د کور مخ ته ودرېد. ډاکټر خوشال ترې په سپینه چپنه کې کېوت. ګوشکي یې په غوږو کې وو. ویې پوښتل:

- مریض چرته دی؟

ساتونکي په خندا ځواب ورکړ:

- نه ډاکټر اغا، ادرس دې غلط کړی. دلته مریض نشته.

- دا د ریس صیب هېوادیار کور دی که نا؟

- هو، دی.

- امدای یې بنودلی.

- ورته مې وویلې چې مریض نشته.

دې کې دوه ساتونکي تېز راووتل. د امبولانس په لیدو یې ژر ژر لاس وښوروه:

- اله اله ډاکټر صیب! راځی! دتنه مریض وگورئ! اله زر کوی!

د دروازې د ساتونکي خوله وازه شوه. ویې پوښتل:

- څوک مریض دی؟ ریس صیب؟

- نه، ته پرېده! ډاکټر صیب! تېز راځی!

ډاکټر موبایل ته وکتل. تنی یې ووهله. له لالتي سره اړیکه یې پرې کړه. ګوشکي یې هم په جیب کې کېښودله. ویې ویل:

- امبولانس کې زما نرسان او وسایل دي. پرېدی چې ننوځي!

- صیې ده صیې ده! زر کوی!

سردار د درملولو بکس سره له امبولانسه کیوت. شاه محمد او دادو هم په سپینو چپنو کې په ډاکټر پسې روان شول. دتنه ریس

لالتي ته مصنوعي تنفس ورکوه. په سینه یې د ورغو زور ووه. د ډاکټر په لیدو یې غږ کړ:

- شابه شابه شابه! ضوف یې کړی. زر کوه زر!

دې کې اروا غوښتل ورننوځي. لالتي لاس جیگ کړ:

- صبر صبر! وخت یې نه دی.

- دا څه کی؟ تا خو ماته همداسې ویلي وو. پرېده چې څو هېوادیار پوهېږي کار وشي!

- غلی شه ورک شه! لوښتینکه! زما پلان دی که ستا؟ زه پوپېر مه کار مې.

اروا تروه شوه. مخ یې واړوه. لالتي ولیدل چې ډاکټرانو په ساتونکو او ریس وسلې ونيولې. ژر یې وویل:

- اله راننوځه! امدقه یې وخت دی. اله زر کوه!

- نه ننوځم.

- وه د سپي زو! خدای ته وگوره کنه! د نڅرو وخت نه دی کنه.

اروا هم ژر ننوتله. لالتي ښځه کناست. اول یې خپل پرتوگ ته وکتل. وچ و. موسکی شو. د ریس ايله اوس سرکار وکړ. ویې ویل:

- وه ستا ښځه شین شه ستا مویزې!

لالتي وخنډل:

- ډک یې که نه! دادو بچی! اله دروازه بنده که!

دې کې څو تنه اندېښمن ساتونکي د مرستې لپاره دروازې سالون ته راغلل. خپل دوه ملگري یې جیگ لاسونه ولیدل. حیران

شول. ریس امر وکړ:

- ولئ یې!

هغوی هم سمدلاسه وسلې وړ واولې. خود لالتي کسانو وار مخکې کړ. یو ساتونکی ولگېد. نور یې د دروازې شاته پټ شول.

بېرته یې لاسونه او وسلې ښکاره شوې. دتنه یې ږنډې ضربې وکړې. خپل کسان یې وویشتل. ریس ځان د مخ وازي پخلنځي د

ټیټ دېوال شاته ورسوه. د لالټي ملگرو د مړو ساتونکو وسلې واخېستلې. په دروازه يې ډزې وکړې. وسله وال له هغه ځايه لېرې شول. د لالټي له قهره سږمې وپرسېدلې. دوی د پلان خلاف دروازه بنده نه کړای شوه او د تود جنگ مخه يې هم ونه نيوله. اوس نو د ساتونکو لاس پرو. هم يې يو کوټ پرمختللی وسلې لرې، هم بنه ډېر کسان. په تود جنگ کې درې لارې وي: يا به کاميا بېرې، يا به تسليمېږې، يا به مړ کېږې. لالټي لا د تسليمېدو پلان نه درلود. هغه په ريس پسې ځان پخلنځي ته ورسوه. سمدلاسه يې په خټه کې لغته وخوړله. دی وار شو. په دېوال ولگېد. پر ځمکه ولوېد. بېرته جیگ شو. سريې لکه غوايه مخامخ ونيو. په منډه يې ريس په سينه کې ووهه. هغه په شا ولوېد. د حويلې ساتونکو د لويې کړکۍ له لارې په سالون ضربې وکړې. يو قيامت جوړ شو. ټولې بښنې دانه دانه تويې شوې. ځينې مرمۍ د کړکۍ په اوسپنيزو پنډرو ولگېدلې. ټنگس يې وخوت. ضربو هم په دروازه کې ساتونکي، هم د لالټي کسان يوه شېبه غلي کړل. لالټي ته همدا ښه موقع ښکاره شوه. د پخلنځي د ټيټ دېوال له شاخه يې خپلو کسانو ته چيغه کړ:

— دروازه بنده کړ! دروازه بنده کړ!

خو ملگرو ته يې مرميو وخت نه ورکوه. ريس د دروازې شاته ساتونکو ته غږ کړ:

— الکه! راننوخئ! دوی کم دي.

هغوی بيا له دروازې څخه ضربې وکړې. خو د دوی ډزو بيا په شا کړل. ريس لالټي په دواړو لاسونو ټېل ووه. دی د پخلنځي په مېز ولگېد. ملايي کلکه ژوبله شوه. لاس ته يې د ريس وېښتان ورغلي وو. هغه يې وېښتانو گنجی، زوړ او ټيټکی ښکارېده. لالټي وېښتان وغورځول. د ريس پام شو. ژر يې پر خپل سر لاس ونيو چې پټ يې کړي. داسې وار خطا و لکه ستره ښځه چې له پردې سړي سره يې حجاب مخامخ شي. منډه يې کړه چې خپل وېښتان له ځمکې واخلي. لالټي د مېز پر سر هرکارې ته لاس کړ. ريس يې په گنجي سرو ووه. هغه کور کور تر الماری لار. لالټي بيا هرکاره په سر ورکړه. دا ځل ريس سوپر پړوت. ده د لېوني غونډې په مرميو کې دروازې ته وځغاستل. هغه يې پورې کړه. اوسپنيزه او درنده وه. له هغې خوا په دروازې د مرميو د لگېدو دربه هار شو. د کړکۍ له خوا هم ضربې وې. لالټي کړوپ کړوپ بېرته روان شو. د کوچونو شاته ملگرو ته يې پخلنځی وښود:

— راعئ! د هغه ټيټ دېوال پنا کېنئ! دا ځای ښه ندی.

په گډه يې منډه واخېستله. نابره لالټي او دادو په چيغه پرمخې پېرېوتل. شاه محمد او سردار دواړه د دېوال شاته کش کړل. لالټي وروڼو او دادو د تشي لاندې ځای نيولی و. د منگولو له منځه يې وينيې څڅېدلې. ډاکټر زخميان سمه تخته سملول. له دادو څخه يې سپينه چپنه وباسله. د درملو بکس يې خلاص کړ. د دواړو زخمو نه يې وتړل. لالټي ستړی و. عميقه سا يې اخېستله. روغو ملگرو ته يې وکتل. رنگونه يې تېښتېدلې وو. لکه په خپلې ناکامۍ او مرگ چې سل په سلو کې باوري وي. ده زگېروي ودرول. په بيداره غږ يې وويل:

— اېڅ خبره نده. د دروازې او کړکۍ د لارې څوک راتلی نشي. زينې ته گورئ! چې د بام دلارې ری نشي!

شاه محمد زينې ته مخامخ کېناست. ټوپک يې سيده ونيو. په گلابي مخ يې خولې روانې وې. په سپين دسمال يې وچ کړ. لکه انار سور شو. سردار وويل:

— کشکې مو وښو کړې وه. ريس څه شو؟

لالټي ورته پروت گنجی وښود. ټولو ته په هماغه حالت کې هم خندا ورغله. لالټي په ناستو هرکاره پاس نل ته ونيوله. نيمې اوبه ده او دادو وڅښلې، پاتې يې د ريس په گنجي سرو اچولې. هغه بيدار شو. سريې وڅنډه. سترگې يې خلاصې کړې. سردار يې تندي ته تومانه ونيوله. پرته له دادو ټولو موبايونو نه راوباسل. لالټي وويل:

— ته د گنجي زوی به اوس خپل ټول جرمونه ووايي!

ريس بيا سر ته لاس کړ. رنگ يې تګ سور شو. ژر يې پر ځمکه پراته وېښتان پر سر کش کړل. بېرته پخوانی ريس شو. پزه يې جیگه ونيوله:

— که يې ونه وایمه څه به وکړي؟

- مې کومه دې.
- مې مې که!
لالتې سپېره ورکړه. په سوک يې ووهه. له پزې يې وينې روانې شوې. ورباندې يې چيغه کړه:
- وايه د سپي زو!
- هاهاها نانو، ته اوس دونه نه پوپېږې؟ مونږ چې دا دونه غټ غټ کارونه کوو، دا خبرې مو په ځان منلي دي.
لالتې ته ريس په سوکالۍ کې لوی شوی، نازدانه ښکارېده. د دومره مقاومت توقع يې نه لرله. اوس داسې معلومه چې زيات فشار ته اړتيا ده. غاښونه يې وچيچل. ډاکټر خوشال ته يې اشاره وکړه. هغه څو لغتې ورکړې. ريس په ځمکه وغځېد. بېرته په خندا جيگ شو:
- نانو، په دې پلاستيکي پټکو مې يړولی نشئ ښا؟ ای! بهر به اوس د ملي امنيت کسان او پوليس راغلي وي. تاسې ټول پينځه کسه يئ! ښه خبره داده چې تسليم شئ!
هلته په رښتيا د پوليسو قوماندان د ملي امنيت له مشر سره کورته د ننوتلو په پلان غږېده. چورلکه يې راوغوښتله چې سرتېري پر بام کوز کړي. د ريس ساتونکو له کړکيو ټوپکان دننه کړي وو. ټول سالون يې سم لیده. که د لالتې کسانو د پخلنځي له ټيمت د پوهاله سر ښکاره کړي وای وژل کېدل. د ساتونکو قوماندان غږ کړ:
- ريس صيب! چېرته يې؟
ده په موسکا ځواب ورکړ:
- اشپزخانه کې. روغ او جوړ يم. دوی اوس تسليمېږي. بله لار نه لري. که نه د لور عشق به يې ټول جهان وويني.
هغه کړس کړس وخنډل. د لالتې سترگې غټې غټې راووتلې. ملگرو ته يې کړ:
- د سپي د زوی خوله بنده کئ!
سردار د ريس خوله په دسمال وتړله. د لالتې زړه تښتېده. خو فکريې دادو ته و. هغه چې په تشي کې لگېدلی دی څه حال به يې وي؟ ډاکټر لالتې ته پېچکاري ولگوله. دده زړه ورسره ښه شو. دادو ته يې سيروم چالان کړ. ويې ويل:
- جيگ شه، کېنه!
- کېناستلی شمه.
- ته کوشش وکه!
دادو نه منله. لالتې وپوښتل:
- زړه دې تښتي؟
- هاو.
- ځان ماچوه! فيکرو که چېرې چيشي ته راغلی يې؟ او تاته په کلي کې څوک انتظار کئ؟
دادو ځير شو. سمدېم ښځ کېناست. نورو ته عجيبه وه. په غټو غټو يې وکتل. ډاکټر مخ لالتې ته کړ:
- ای ماما! دسې به وکو، وبه وايو چې مونږ ته لاره راکئ. که نا، ريس وژنو. دا به ام د ځانه سره واخلو چې څوک راباندې ډز ونکي. امدسې به وتښتو.
- چېرته به وتښتو يارو؟
- د سلاو غرونو ته. ريس د ځان سره وړو. البته به يې په آرامه مجبور کو چې اقرار وکړي.
- نا، نه کېږي.
- نو چيشی کی؟ زما دې ونه منله. ستا پلان غلط و. دارذيل اقرار نکئ.
لالتې ترې مخ واړوه. ويې ويل:
- گوره يارو! ډاکټر ام يې. دونه نه پوپېږي چې په دغو خبرو دا نجس زړوږېږي. بيا نو بېخي اقرار نکئ.

ریس د ملنډو موسکا وکړه. ډاکټر وویل:

— په هرڅه پوښېم. په دادو کې مری بندې ده. داخلي خونړې لري. سودا مې ورته ده.

لالتی دادو ته وکتل. تندي یې گونجې وکړې. په زړه کې خوه هم منلې وه چې هرڅه له لاسه وتلي. مگر ظاهر یې نه ښودله. دې کې یو کښوونکی گړز شو. بم وچوېد. د سالون دروازه دننه ولوېدله. پردوئ گردونه او د باروتو بوی راغی. د ټولورنگ پک والوت. لالتی تریوې شېبې څه نه اورېدل. په همدا حالت کې یې د ریس سر ته تومانچه ونيوله. هغه په بنده خوله خنډل. لالتی وویل:

— ای د سپي زو! وایې که نا؟

خپل غږ یې په سختۍ واورېد. ریس په خندا سر وڅنډه. لالتی غوښتل په دا ککره یې وولي. خو په وروستۍ شیبه کې یې تومانچه اوږې ته برابره کړه. ډز شو. ریس په ځمکه ولوېد. لکه مارتا وراتاو شو. له درده یې په پزه کې عممم عممم کوه. په جامو یې وینې لارې وکړې. د لالتی اورېدل ورو ورو ښه شول. د سمالي یې د ریس له خولې ښکته کړ. ویې ویل:

— اوس وایې که نا؟

ریس د درد له زگېرويو سره ککره وڅنډله:

— چې مې کئ هدف ته به ونه رسېږئ.

پولیس په دروازه کې ودرېدل. لالتی د ریس خوله بېرته په دسمال بنده کړه. په چیغه یې وویل:

— پاسې د سپي زو! که نا، دا بله اوږه دې ام ولمه. جیگ شه!

ریس له زگېرويو سره پاڅېد. لالتی یې شاته شو. له اوږې یې ونيو. په خټې یې د تومانچې خوله کېښودله. ملگرو ته یې کړ:

— تاسې زما شاته شئ!

د سردار په اوږه ټوپک څړېده. په یو لاس یې سیروم جیگ ونيو. بل د تومانچ والاس یې د دادو ترملا تاو کړ. لالتی ریس تېل وهه:

— څه خاااااااا!

هغه روان شو. دوئ ورپسې وو. د لالتی زخمې پښې زور نه اخیست. کله کله به یې د چنډرو ټوپونه وهل. پولیسو ته یې کړ:

— ای ای! که چا ډز وکده او جنو.

قوماندان له ویجاړې دروازې سر ښکاره کړی و. غږ یې کړ:

— گوره الک! په دغو کارونو تاسې ځان ته مشکل زیاتوئ! په آرامه تسلیم شئ! ستاسې په گټه ده.

— ډک یې که مه! دا نصیت دې ادې ته وکه!

دوئ اوس شاته شاته د زینې په لور روان وو. ریس یې هم کښو. دویم منزل ته وختل. په سالون کې یې سردار لاندېنۍ زینې ته

ودرو. شاه محمد یې ولېږه چې له دریم او څلورم منزل څخه د ریس بچي راولي. ډاکټر خوشال ته یې وکتل:

— په دغه کوټه کې په مېز باندې لپټاپ دی. اغه راواخله. او په دغو دوو کوټو کې یې ټي خواره بچي دي. اغه ام راوباسه!

لالتی پوهېده چې دا یې وروستی زور دی. که ریس اقرار ونه کړ نو هېڅ انتخاب نه لري. هرڅه ختم دي. په لاندینۍ زینه کې د

پولیس سر ښکاره شو. سردار پرې ډز وکړ. هغه بېرته په منډه سالون ته کېوت. دلته ډاکټر د کوټو دروازې په لغتو ووهلې. اول

یې لپټاپ راوړ. وروسته یې د غېږې بچي راوباسل. هغوی ژړل. دواړه میندې هم په چیغو راووتلې. شاه محمد دوه پېغلې او شپږ

ماشومان مخ ته کړي وو. په زینه را کېوت. لالتی د ریس کورنۍ مخامخ ودروله. دده خوله یې خلاصه کړه. ویې ویل:

— د سپي زو! وایې که یو یو بچی دې مخ کې مردار کمه؟

ښځې سونگېدلې. ماشومانو ژړل. ریس د تل په شان په آرامه وویل:

— نا نو، دې کې ماشومان مه گډوه! دا زما او ستا په منځ کې خبره ده. دونه ام سړی بې غیرته کېږي نا.

— ښا؟ اغه زما لور لکه چې د چا اولاد ندی. آد سپي زو؟

رييس سر و خوځوه:

— گوره! دا يې مونږ مړه. بيا نو نه تاسې د مرگه بچېږئ، نه ستا لور د بې ايزتۍ نه. گټه يې تاله څه ده؟
لالتې هم پوهېده چې هغه رښتيا وايي. تردې هم بده دا چې هغه په هېڅ صورت کې په خپلو جرمونو اقرار نه کوه. معنا دا چې دوی
سل په سلو کې ناکامه دي. له ډېره غمه خندا ورغله. په آرامه يې وويل:

— منږ خواسې ام په مړو کې ايساب يو يارو. ستا کورنۍ خوام ولاکه رانه جوندۍ پاتې شي. ستا زړه چې وايي که نا؟
— نا، گوره گوره! دا خو لېو تنوب دی.

لالتې په موسکا کتل. دا د نهيلۍ موسکا وه. د رييس ټينگوالي ته د تسليمۍ موسکا. اصلن هغه چورت وه چې اوس کومه لاره
ښه ده؟ که رييس وژني نو بچي به يې خورېږي. هغوی څه گناه کړې ده؟ که يې نه وژني نو هغه به همدا سې ظلمونو ته دوام ورکړي.
رييس يې موسکۍ څېرې ته ځير و. سريې و خوځوه:

— سمه ده. زه په زيمه واري وایم. تاسې له څوک څه نه وايي. ځی! فلش ميموري او لپتاپ واخلي! د مخکې نه ام تېریم.
د لالتې په مغزو کې کړنگ شو. رييس ته يې ځير ځير وکتل. د هغه په خبره کې يې د خپل فشار نتيجه احساس کړه. اميد ورته پيدا
شو. نه پوهېده چې دده موسکا او بې پروايي هغه اړباسه، که د اولاد د مرگ ډار؟ موسکا ته يې دوام ورکړ. ويې ويل:
— خبره په فلش ميموري او ځمکه کې نده يارو. ښه ځا اقرار مه کوه! بل کار وکه! ته ياسين، هاشم او سباگل جوني که! منږ ام تا
او ستا بچي خوشې کوو. څنگه يارو؟ که نا، يو يو. اورې؟ يو يو، په آرامه ستا په مخ کې وجنو. يو يو.
د رييس په سترگو کې يې وار خطايي وليدله. هغه بې اختياره هرې خواته تاوېدلې. اوبه پکې وځلېدلې. بيا يې هم په آرامه وويل:
— بچي مې پرېډئ! هر ډول ضمانت غواړئ، پيسې غواړئ درکومه.

دا وخت د امنيت کسان د چورلکې له لارې په بام کېوتل. دلته لالتې کټ کټ و خندل:

— زه پوپېرمه. ستا خبيث په يوه خبره باور نشته. گوره يارو! زمنږ وخت په ختمېدو دی. درې پورې ايساب کومه. که دې خبرې
شرونه کړې، د کورنۍ رېبل دې د تي خورو بچيانو نه شرو کومه؟ پوه شوې؟ يو، دوه...
د ښځو او ماشومانو چيغې شوې. د رييس هم اوښکې ووڅڅېدلې:
— نا، نا، وایمه وایمه!

لالتې په زړه کې خوشحاله شو. ملگرو ته يې وکتل. هغوی موسکي وو. مگر دده خبره يودم جدي شوه. ايله يې د مصنوعي خندا
بوج له ذهنه پرېوت. ښځو ته يې اشاره وکړه چې تي خواره ماشومان کوتي ته بوځي. لپتاپ او فلش ميموري يې په زينه کې د
ښځو په جامو کېښودل. اور يې ورواچوه. رييس يې په کوچ کې مخامخ کېدو. پينځو وارو ملگرو يې د موبايلونو کمري ونيولې.
لالتې رييس ته سر و خوځوه چې وايه! هغه خبرې پيل کړې. لالتې لاس و ښوروه:

— صبر صبر! بند کئ موبايلونو! ای د سپي زو! تا خو وليدل. زه د ټولو خبرو نه خبریمه. دا درته اخبري خبردارۍ دی. که دې
دروغ شرو کړل بيا درته نه ویمه. بس يو بچی دې و جنمه. که دې بل دروغ وويلې بل بچی دې و جنمه. پوی شوې؟
رييس کيسه پيل کړه، چې څنگه د کانونو په ليدو ورته د بيلیونر کېدو اميد پيدا شو؟ څنگه يې له وزير سره د کانونو د چور پلان
جوړ کړ؟ کوم کوم چارواکي پکې شريک دي؟ د نړۍ په کومو بانکونو کې يې پيسې دي؟ څنگه يې وزير او نور د ځان په گټه
لو بول؟ د لالتې ځمکه يې څنگه پيدا کړه؟ ولې يې مروه ونه وژله او ياسين يې وواژه؟ ويې ويل چې د مروې عزت ته يې بد کتلي
نه دي. خپله پېغلې لوڼې لري. خو ويډيو يې ددې لپاره جوړه کړې وه چې لالتې ځمکې ورکولو ته اړباسي. وروسته يې ددوی د
حملې له پلان څخه د خبرېدو، د اوه لسو ځوانانو د نيولو او د حماس د وژلو وويل. لالتې او ملگري يې په حماس خفه شول. يو بل
ته يې مړې مړې وکتلې. د رييس د خبرو په پای کې د موبايلونو مخه لالتې ته واوښتله. هغه وويل:

— گورئ! منږ چيشی غواړو؟ چې بچي مو څنگ کې وي. سبايي ووځو، ځمکه وکړو، مالونه وڅروو. ماښام په ديسترخان راټول
شو. کله کله د مرگرو او خپلوانو کره په کوزدې، يا اختر کې لاړ شو. ټوکې وکو، وځاندو. خو دا ځينې گوره! دقه سې پينځه منزله
بنگلي به لري. دا ښځه شي کمی به يې نه وي. بانکونه به يې د پيسو نه ډک وي، خوتابه د اليشنگ په سلاو کې آرام ته نه پرېږدي.

ولې؟ ځکه چې غواړي لا پيسه داره شي. حرص مخکې کړي وي. وه خو پيسه داره شه کنه! چا ويلې مه کېږه؟ نو د خپلې گټې دپاره خو زما سټه مه باسه کنه! وه د ظالم زو! په جوند کې نور چيشی دي؟ يا ساز دی يا سوز. دواړه ځانته نه کېږي. ځا، داته يې د ډالرو په غونډۍ ناست. پيسې درسره په ساز کې خندلی شي؟ په سوز کې جرلی شي؟ ته خويو وار خلق ياران که! بيا وگوره چې په ميم زما ټوله زما کې خوند دی، که په منډر منډر ټوله زمڼر کې؟

موباي لونه بند شول. لالتي وويل:

— اوس يې په نېټ کې خوشې کئ!

ملگرو يې همدا سې وکړل. خو د ډاکټر سړې سترگې په ريس کې وې. بالاخره يې غږ کړ:

— اوس به دا خبيث ووژنو.

دادو په کوچ کې کوډ ناست و. زگېروي يې ختل. د ډاکټر خبره يې تاييد کړه. د ريس د بچيانو ژړا بيا جيگه شوه. لالتي اسويلی وکړ. سړيې وخنډه:

— نا، گټه نه لري يارو. مگر که زمڼر په نقشه کاميا به شي دا به د مړي نه ام بتر شي.

دا وخت د امنيت کسان د پورتنۍ زينې له لارې دويم منزل ته ورسېدل. په لاندینۍ زينه کې پوليسان ښکاره شول. غږ يې کړ:

— تسليم شئ! موږ تاسې ته ضرر نه رسوو. محکمه پوښې تاسې.

خبره ختمه وه. نور داسې څه پاتې نه وو چې دوی ورته اميد لرلی. لالتي تومانه د بنسټ پر مېز کېښودله. لاسونه يې جيگ کړل. نورو هم همدا سې وکړل. خو ډاکټر تومانه ريس ته ونيوله. لالتي يې لاس کلک کړ. ويې ويل:

— ډاکټره گل! فيکرو که! که دا ووجنو خلقو ته به منډام داره ماران ښکاره شو. زمڼر ويډيو بيا ايڅ شوه. دده په مرگ سبا گل نه جوندی کېږي يارو. مگر کېدی شي زما او ستا بچي ټول عمر وځورېږي. او زمڼر بندي مرگري ووجل شي. او ما فيد کانونو چور ته دوام ورکي. نور دې خوښه!

لاس يې پرته خوشې کړ. ډاکټر تر لږ چورت وروسته تومانه په مېز کېښودله. لالتي ريس ته کړ:

— ای د سپي زو! ته آزاد يې. ځا!

هغه او بچيان يې تېز د امنيت د کسانو څنگ ته لاړل. عسکرو لالتي له ملگرو سره ونيو. ريس په زخمي ځان راغی. هريو ته يې سپېږې او لغتې ورکړې. د دادو سيروم لېږې وار شو. ريس قوماندان ته کړ:

— حوزې له يې مه بيايئ! اقرار تې واخلي چې زما د کور او کار مالومات چا ورکړي؟ بيا يې چرته مردار و غورځوئ!

قوماندان سر و خوځوه. ريس ټلېفون راوباسه. کوم چاته يې وويل:

— اله روره! امدا اوس فيسبوک، يوتيوب، ټويټر او نورې پاڼې بندې کئ!

شېبه پس لالتي او ملگري يې له تړلو لاسونو او تړلو خولو سره د بنديانو په موټر کې ناست وو. دادو په منځ کې اوږد غږېدلی و.

زگېروي يې ختل. دوی له تورو بنسټو مړې مړې بهر کتل. هلته هېواد يار د کور په خوله کې د لسگونو خبريالانو مخ ته ولاړ و.

بلکل تازه ښکارېده. خو خوله يې اوس هم په وينو وه. هغه وويل:

— زما گرانو! بلا وه برکت يې نه و. بس څو تنه غله وو.

هغه خپلې په وينو سړې خولې ته اشاره وکړه:

— دا گورئ ويې وهلمه. په اوږه يې وويستلمه. بس پاڼه يې ليکلې وه. ټول پکې دروغ وو. ويلې دا به لولې که نه، ټول بچي دې وجنو. مجبور ومه، ومې لوستله. دوی ويډيو جوړه کړه. په سوشل ميډيا کې يې خپره کړه. د امنيت او پوليسو څخه مننه کوم چې په ښه ټايم راغلل. اغه کسان يې په جنگ کې ټول ووجل. اوس که ستاسې خوښه وي زه به ډاکټر له ځان ورسومه. وينه مې ضايع کړې. ضوف راځي.

خبريالانو مايکونه او کمري ټولې کړې. لاره يې خوشې کړه. ريس په موټر کې کېناست. غلې غلې يې زمزمه کوله. له ټيټې بښنې يې لالتي ته په موسکا سترگه ووهله. دده تور لنډ کروزرونه له کوشې تېز ووتل. شاته د ملي امنيت او پوليسو رينجرو هم ورو ورو حرکت وکړ. لالتي خپلو ملگرو ته وکتل. هغوئ ترې مخونه واړول.

دوه ورځې پس يوه ډله سالويان په کابل کې د امنيت د روغتون مخ ته ولاړ وو. مروې او مور په پلو نيم مخونه پټ کړي وو. د شربت خپلو ملک په دروازه کې له عسکر سره خبرې کولې. وروسته عسکر دوى دننه روغتون ته بوتلل. هلته يې په لويه کوټه کې حاجي چمن ځوړند سر پر چوکۍ ناست وليد. زوى يې دادو په کټ کې سمه تخته پروت و. سترگې يې ولاړې وې. د مروې او مور له خولې چيغه وختله «وى، وى، وى». د ټولورنگ سپين واوښت. حاجي چمن ددوى غبر واورېد. مخ يې راواړوه. دا وخت دادو هم نېغ کېناست. موسکى شو. ملک غږ کړ:

— هى د خره زو! زمنږ دې زړه بوټ وباسه.

نژدې ورغلل. دادو د سردپاسه د سيروم په پايې کې بند موبایل واخېست. غږ يې جیگ کړ. خپلو کليوالو ته يې مخامخ ونيو. په نېټ کې يې د کانونو او پطروليم پروژير او هېواد يار سربېره د ډېرو چارواکو نيول کېدل ښودل. يو متخصص اټکل کوه چې د غصب شويو کانونو له نيول کېدو سره به د دولت عوايد دوه برابره شي. خبريال وويل:

— سره له دې چې د سالويانو د وېديو تر خپرولو لږ وروسته ټولنېزې رسنۍ بندې شوې. خو وېديو خپل کار کړى و. د دولت تر مشرانو رسېدلې وه. او نتيجه يې تاسې وينئ. همدا اوس مې خبر تر لاسه کړ چې د لعل محمد ټول يو شت کسان د امنيت له دفتره آزاد شول او په روغتون کې د زخمي ملگري ليدو ته لاړل.

دا وخت لالتي او ملگري يې تېز د دادو کوټې ته ننوتل. خلکو له خوشحالي چيغې کړې. هر چا خپل زوى او ورور ته غاړه ورکوله. مروې خپل گوه پلار په غېږ کې ونيو. د لالتي زړه ورسره تود شو. په تندي يې ښکل کړه:

— مرو! څنگه يې بچۍ؟

— ښه يم. ابا. ستا پښه څنگه ده؟

— ښه ده. بلا ورپسې! نا، ته بېخي ښه يې؟

— هاو کنه. ويمه بېخي ښه يم.

— کلي کې خو دې څوک نه ځورئ؟

— خلکو په گډه غږ کړ:

— نا، اغه خبرې اوس نشته.

— مروې هم سرو خو ځوه. لالتي مخ ښخې ته کړ:

— ستا څه حال دى؟

— ښا، اوس دې په ياده شومه؟

— نا خو...

— بانې مه کوه!

ټولو هرررر وخنډل. لالتي د خجالت له موسکا سره لور بيا په تندي ښکل کړه. وروسته يې په خپل ټيټ نرم لاس وسولوه. اروا ته وېنډېد «مننه يارو»

يوه اونۍ پس ډاکټر خوشال شربت خپلو ته راغى. له کابل يې د کان کيندنې جواز راوړى و. خلک د لالتي د کور مخ ته راټول شول. د جواز سيل يې کوه. ډاکټر په جیگه ودرېد. غږ يې کړ:

— زه تاسې ټولو ته، خصوصن لال محمد خان ماما ته د جواز مبارکي واييم. بل زېږى دا چې دولت تيار دى چې د کار دپاره ماشينونه امانت راکي. چې خپل مو پيدا کړل بيا به يې بېرته ورکو.

لالتي گوه گوه ورغى. ويې ويل:

- خیر ویسې ډاکټره کله! نورې خبرې دې صیې. د لال مامد خان څوک دی؟ په دغه نوم سالاویان څوک نه پېښي. که ما ښیې نو زه خو لالته یېمه.

د ټولو سترگې وازې شوې. ده دوام ورکړ:

- ویمه که لال مامد خان شومه ستاسې سره وعدې مې هېرې نشي. لالته ښه دی. خبره په نوم کې نده. په سړي کې ده. که اغه دروند و، نوم خپله درندېږي. که اغه سپک و، چې پیغمبر یې وبولئ ام نه درندېږي. د شربت خپلو ملک غږ کړ:

- ای اورې؟ زه خود ته بېخي شازاده بارام ویمه. غټ دېو دې چپه که په خدای.

دې کې گلته په منډه راغی. د لالته لاس یې ونيو. په گوندو شو. زاری یې کولې چې بد راڅخه شوي دي. ده له مټو جیگ کړ:

- ډک یې که نه! منډ بښلی یې یارو! مگر که دې نشه پرېښودله، او ورېندارې او بچیانو ته سم سړی شوې، په کان کې کارام درکوو. د انډیوال وعده ده.

خلکو غږ کړ «ښه وایي» گلته چورتې شو. وروسته یې وپوښتل:

- نا، ډاک یې که دې نوڅه ته وویلې؟ اوس نو چیشی ډکی باده ده؟

لالته ورته جواز وښود:

- د خلقو نس.

ټولو هررر وهل. لالته مخ خپلې حویلی ته واړوه. د کوټو مخ ته ولاړې ښځې او لورته موسکې شو. د هغوی خولې له خندا او سترگې له اوبښکو ډکې وې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library